

ШЕРИЛ УДС АХ, ТАЗИ ДЕЙЗИ!

Част 1 от „Тринити Харбър“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Целият град Тринити Харбър, а сигурно и цяла Вирджиния, бръмчеше като кошер. И чия беше вината? На дъщеря му. Робърт Кинг Спенсър тресна слушалката на телефона поне за петнайсети път тази сутрин и прокле деня, в който бе създал такива неблагодарни деца.

Не можеше да повярва, че тъкмо Дейзи, красивата му, упорита и до скоро разумна, трийсет и три годишна дъщеря, разпалва въображението на клюкарите като развилняла се тийнейджърка. Това беше възмутително. Не, помисли си Кинг, много повече. Беше унизително.

Замисли се дали да не отиде веднага у тях и да прекрати всичко, преди да е опетнила името Спенсър с безумията си, но в това отношение вече си бе научил урока. Когато един баща се намесваше в живота на децата си, рискуваше прекалено много. Щеше да е по-добре ако мине по заобиколен път, ако прояви малко хитрост.

На Кинг му се стори, че чува смеха на семейството и приятелите, заради тази дума. В интерес на истината, хитростта съвсем не бе в негов стил. Не му бе присъща, но поне веднъж можеше да признае колко е ценно да използваш другите, за да ти свършат мръсната работа. Синовете му, например. Тъкър и Боби трябваше да са в състояние да се оправят с тази бъркотия. Нали Тъкър бе шерифът тук, мътните го взели. Защо не си размаха значката, та дано на Дейзи ѝ просветне пред очите.

Кинг въздъхна. Това беше малко вероятно. Тъкър приемаше много сериозно задълженията си. Едва ли би използвал служебното си положение, заради прищевките на баща си. А пък Боби... Боби си оставаше загадка за него. Нямаше начин човек да разбере какво ще направи. Сигурно тъкмо обратното на желанието на Кинг.

Ето така стояха нещата напоследък. Нито едно от децата му не му обръщаше и капка внимание, нито пък ги беше грижа за южняшкото им наследство. Що за уважение може да очаква човек, вече

навлязъл в златните си години, след като собствените му деца се набъркваха в неприятности като Дейзи?

Уважението бе нещо много важно за мъжа. Кинг обичаше да движи и напътства живота в Тринити Харбър. Смяташе, че заслужава това място в обществото, след като дедите му, преместили се тук от Джеймстаун, бяха основали града. Това му даваше пълно право да си казва мнението за всичко, което ставаше тук, от отглеждането на добитък от породата Блек Енгъс, до култивирането на соята и политиката. Истината бе, че повечето хора се вслушваха в думите му. Да носиш фамилия Спенсър в този град все още значеше нищо. Поне така беше допреди няколко часа.

Ясно бе, че Дейзи пет пари не дава за традициите, за приемствеността и другите неща, които придаваха величие на Юга. Беше тръгнала с рогата напред, решена да постигне своето, без значение какво казва баща ѝ, братята ѝ, без да я е грижа за репутацията на семейството.

За всичко, разбира се, бе виновна майка ѝ. Мери Маргарет, господ дано даде покой на душата ѝ, тя имаше такива едни модерни идеи. Нека тя да си поеме вината за поведението на Дейзи, нищо че почина преди двайсет години. Трябваше да е направила нещо, въпреки, че той нямаше понятие какво точно, преди да си отиде и да ги изостави всички.

След като Мери Маргарет я нямаше, за да оправи нещата, на плещите на Кинг лежеше задачата да спаси Дейзи от самата нея. Гордееше се, че е умен, когато трябваше да се прояви ум, а днес имаше нужда точно от това. Доказваше го и главоболието му.

ПЪРВА ГЛАВА

Дейзи Спенсър винаги бе искала деца. Просто не бе предполагала, че ще ѝ се наложи да краде дете.

Е добре, това бе малко силно казано. Не че бе откраднала Томи Фланагън. Според нея, никой не искаше момчето. Баща му отдавна го нямаше, а горката му майка, все болнава, за нещастие бе починала по време на последната грипна епидемия. В Тринити Харбър обсъждаха нещастията седмици наред, та чак досега.

Докато издирваха роднините на момчето, социалната служба за три поредни седмици настави Томи в три поредни приемни семейства, но той не можа да се нагоди никъде. Момчето бе уплашено и гневно и приемаше чуждата обич със същата любов, която проявяваше и злобния стар петел, който бащата на Дейзи държеше да гледа в Седър Хил.

И въпреки това, сърцето на Дейзи се свиваше, винаги щом си помислеше за всичката болка, изпитана от десетгодишното момче. Смяташе, че в сърцето ѝ има достатъчно любов, с която да го дари, един от най-умните ѝ ученици в неделното училище, оказал се неочаквано съвсем сам в света, изгубил вярата си в бог в деня, когато майка му бе починала. Вярата на Дейзи бе подложена на изпитание преди шест години, когато ѝ казаха, че не може да има деца. Новината едва не я уби. Но затова пък успя да убие връзката ѝ с Били Инскоу, единственият мъж, когото бе обичала.

Единственото, за което мечтаеше Дейзи, бе да има деца, които да обгради с обич. Осиновяването също бе чудесна възможност. Само че Били не можа да преглътна факта, че годеницата му е бездетна. Той искаше свои синове и дъщери. Искаше неговата кръв да пулсира във вените им, да има живо доказателство за мъжествеността си. Искаше да положи основите на династия, властна и горда също като на семейство Спенсър. Щом се оказа, че Дейзи няма да му осигури това, той си поиска годежния пръстен и тръгна да търси друга, на която тези недостатъци бяха чужди.

С изключение на свещеника на Дейзи, никой не бе разбрал истината за случилото се между нея и Били. Дейзи премълча, защото бе прекалено унижена от факта, че някой, който сам я бе избрал, може да я загърби просто ей така. Дейзи не каза нищо, за да го разубеди.

И така, до тази сутрин Дейзи все си мислеше, че мечтата ѝ да си има семейство е напълно непостижима и далечна, погребана там, където бяха уважението и любовта, които някога бе изпитвала към Били Инскоу.

През последните няколко години се бе отдавала на работата си като учителка по история в местната гимназия. Помагаше при издаването на годишника, в клуба по актьорско майсторство. Преподаваше и в часовете в неделното училище. Водеше децата на приятелките си за риба по бреговете на Потомак, на излети и до Уейкфийлд, родното място на Джордж Вашингтън. Обичаше да работи в градината, да отглежда цветя. Посвещавахе им същата любов и внимание, с които би дарила своите деца.

Господ да ѝ е на помощ, дори си беше взела котка за компания, въпреки че независимата Моли не прекарваше почти никакво време с господарката си, освен когато огладнееше. И сякаш, за да се присмее на Дейзи, току-що бе родила второ котило. В някой друг век щяха да нарекат Дейзи досадна стара мома, въпреки че едва бе навършила трийсет. Истината бе, че много често се чувстваше точно като една отегчителна съсухрена досадница. Ролята на майка и съпруга, която винаги си бе представляла за себе си, вече ѝ се струваше недостижима. Беше се примирила, че ще живее някъде в периферията на живота на другите, че ще се превърне в леля Дейзи, когато братята ѝ се оженят и създадат свои семейства.

Днес, обаче всичко това се промени. Рано сутринта влезе в гаража и откри Томи, измръзнал и треперещ в хладното пролетно утро. Беше облечен в мръсни дънки и огромен пуловер, останал от помощите, които хората оставяха в църквата, а пък гуменките му очевидно бяха прекалено малки за бързо растящите стъпала. Русата коса на детето се прокрадваше на сплъстени кичури изпод бейзболната шапка с емблема на отбора „Златните косове“ от Балтимор. Луничките му изпъкваха повече от обикновено на бледото лице. Въпреки жалкото състояние, в което се намираше, момчето не бе уплашено, държеше се предизвикателно и бе очевидно, че не ѝ вярва. Най-накрая успя да го

уговори да влезе в къщата, където му приготви яйца, бекон, овесена каша и препечени филийки. Той погълна всичко, сякаш бе на ръба на гладната смърт, но не я изпусна от поглед през всичкото време. Едва на края на закуската Томи започна да яде по-бавно и разбута последните хапки от яйцата в чинията, сякаш се безпокоеше какво може да се случи, когато лапне и последния залък.

Докато го наблюдаваше, Дейзи почувства тръпка за пръв път от години насам. Молитвите ѝ бяха чути. Почувства се жива, сякаш ѝ бе поверена истинска мисия. Тя беше създадена да закриля това момченце и да се грижи за него. И смяташе да го постигне на всяка цена. Стори ѝ се, че и Моли е съгласна. Тя не спираше да мърка и да се отрива в Томи още от влизането му.

— Няма да ходя в друг приемен дом — заяви Томи и вилицата му издрънча върху чинията, сякаш за да подчертае казаното.

— Добре.

Той я погледна подозрително.

— И няма да ме караш насила?

— Няма.

— И как стана така?

— Просто смятам да останеш тук. Е, поне докато нещата се уредят — в мига, в който изрече думите, тя осъзна, че решението ѝ е било взето, още когато го видя.

Момчето присви очи.

— Как по-точно ще се уредят?

Самата Дейзи не беше много сигурна. Сърцето ѝ бе трепнало, когато завари Томи в гаража, но имаше достатъчно ум в главата, за да прецени, че не може да го задържи просто така. Франсис Джексън от социални грижи издирваше роднините му, а сигурно имаше и хиляди формалности, които не бяха за пренебрегване. Дейзи бе наясно, че момчето бе избягало от поредния приемен дом. Поне веднъж, да си от семейство Спенсър щеше да се окаже истинска благословия. Хората обичаха да клюкарстват за семейството, но въпреки това се съобразяваха с желанията им.

— Просто ми се довери — отвърна най-сетне тя.

— Що трябва да ти се доверявам? — сбърчи той вежди.

Тя потисна усмивката си и се зачуди дали това хлапе с голямата си уста не е един истински божи дар. Погледна го строго.

— Защото съм ти неделна учителка още откакто си проходил, Томи Фланагън, и защото не лъжа.

— Не съм казал такова нещо — измрънка той. — Само не мога да разбера що да си по-различна от всички, дето обещавах, че мога да остана, а след това ме изритвах.

— Никой не те е изритал. Ти все бягаш — напомни му тя. — Нали не греша?

— Щом казваш — сви той рамене, без да се впечатлява особено много от разликата.

— Защо го правеше?

— Те ме прибираха по задължение. Знам кога не ме искат. Така щеше на тях да им е по-лесно.

— Добре де, добре. Колкото и време да отнеме да открият семейството ти, дори и цял живот да е, тук при мен ще си имаш дом. Ще се погрижа да не ти давам поводи да бягаш. Не си мисли, че ще бъда лесен противник.

Тя наблегна на последната дума. Погледите им се срещнаха.

— Разбрахме ли се?

— Май така излиза — отвърна той, доволен, поне за момента, че думите ѝ са напълно сериозни.

Усети как я обзема облекчение. Щеше да се получи. Чувстваше, че е така. Дейзи дори не прие като лош знак факта, че го бе спипала, докато се опитваше да изтегли жичките на стартера, за да запали колата ѝ. Надяваше се Томи да не спомене тази дреболия пред никого. Тя, разбира се, нямаше да проговори.

Малко се тревожеше от реакцията на баща си, но бе убедена, че ще успее да се справи и с него. Единствената ѝ надежда бе, клюката да се позабави повече от обикновено, преди да бъде пренесена в Седър Хил. Щеше да ѝ е много по-трудно да убеди Кинг, отколкото уплашеното дете.

Междувременно се налагаше да се обади на Франсис Джексън. Жената гледаше много сериозно на работата си в социалната служба. А бягствата на Томи бяха непрекъснато притеснение за нея. Дейзи посегна към безжичния телефон.

— На кого звъниш? — попита рязко Томи и се намръщи.

— На госпожа Джексън. Трябва да ѝ кажа, че си добре.

— Защо да трябва? — той я погледна умолително. — Не може ли това да си остане между нас? Щом ѝ кажеш, веднага ще юрне шерифа да ме извлече оттук.

— Шерифът няма и с пръст да те пипне — увери го остро Дейзи, но остави слушалката на масата.

— Тая няма да я бъде.

— Ще я бъде, защото шерифът ми е брат и ще направи, каквото му кажа — поне така се надяваше.

Томи все още не успяваше да скрие недоверието си.

— Значи има нещо, заради което ще го накараш да си мълчи, а?

Дейзи се изкиска.

— Нищо подобно. Знам как да се оправя с Тъкър. Той няма да е проблем. А и като се върнеш в неделя на училище, хората ще искат да разберат къде ще живееш. Трябва да им отговорим честно.

— А дали не може да не се връщам — попита с надежда той. — Почти е лято.

— Хич не си и помисляй! — заяви твърдо Дейзи. — Образованието е прекалено важно, не можеш да го пренебрегваш просто така. А и до лятната ваканция има още седмици, не са дни. Връщаш се на училище и точка по въпроса. Качвай се горе, Томи, изкъпи се, а след това си почини. Сигурно не си спал много. В шкафа има чисти кърпи. Настанявай се в стаята за гости на края на коридора. Ако имаш нужда от нещо, ми кажи. По-късно ще поговорим отново.

Томи кимна и понечи да излезе от кухнята, но се поколеба.

— А ти защо си толкова добра с мен?

В този миг тя улови уязвимостта на малкото самотно дете, скрито зад предизвикателната физиономия.

— Защото си струва човек да се държи мило с теб, Томи Фланагън.

Стори ѝ се, че той се стресна от тези думи, въпреки че кривна глава на една страна, излезе от кухнята и затрополи нагоре по стълбите, следван от котката Моли.

— И защото имам толкова нужда от теб, колкото и ти от мен — прошепна тя, когато бе сигурна, че той няма да я чуе.

Отново посегна към телефона и набра номера на Франсис.

— О, Дейзи — измърмори служителката в социалната служба, след като изслуша младата жена. — Сигурна ли си, че ще го поемеш?

Томи е страхотен беладжия. Не, че няма причина, като се има предвид какво е преживял, но има нужда от здрава ръка.

— Той има нужда от обич — тросна се Дейзи. — И смятам да се погрижа да получи именно обич.

— Ама...

— Да не би да има някаква причина, поради която да не ставам за приемен родител? — попита тя.

— Не, разбира се — отвърна Франсис, сякаш някой би посмял да си помисли, че представител на семейство Спенсър е неподходящ за каквото и да е.

— Значи няма какво повече да говорим. Томи остава тук.

— Докато открия някой роднина — напомни ѝ служителката.

— Ако изобщо откриеш — отвърна Дейзи. — Нали ще се погрижиш за документите?

Франсис въздъхна.

— Ще се погрижа. По-късно ще намина, за да ги подпишеш, въпреки че мога да си представя какво ще каже Кинг, когато научи.

— Което означава, че няма да му казваш — нареди Дейзи. — Иначе ще го убедя, че идеята е била твоя.

Франсис все още не бе успяла да се съвземе от заплахата, когато Дейзи затвори. Доволна усмивка се плъзна по лицето ѝ. Крайно време беше да даде някакъв повод за клюки на жителите на Тринити Харбър, освен отдавна проваления ѝ годеж и неповторимия ѝ орехов кекс.

— Сестричке любима, май ти се е изпарил мозъка — каза брат ѝ Тъкър, местният шериф, когато пристигна час след разговора ѝ с Франсис.

Очевидно в мига, в който бе разбрал какво е намислила, и то сигурно направо от устата на служителката от социалната служба, той се бе втурнал да ѝ изнесе лекция като на шестнайсетгодишна, явно пропуснал дребния факт, че вече е на трийсет. Подпрял ръце на бедрата си, той се бе намръщил така, сякаш бе извършила престъпление, а не че просто се бе възползвала от случайността.

— Това дете ще се озове в най-скоро време в изправителен дом — заяви той с най-подходящия за случая гробовен глас. — Помни ми думата. Док го е хващал да кради комикси. Счупил е прозореца на

госпожа Томас. Минал с колело през бобените лехи на господин Линдси и унищожил повечето растения. И нещо ми подсказва, че не е само това, което ние знаем. Сигурно има и още. Неприятностите му няма да приключат само с това, Дейзи.

Тя погледна Тъкър право в очите, без да обръща внимание на строгото му лице.

— Ами да, разбира се, че няма... освен ако някой не се намеси и не направи нещо по въпроса.

— И този някой трябва да си ти.

— А ти можеш ли да предложиш друг? — попита тя. — Вече е бил при половината приемни семейства в областта. А ако ще си говорим за дребните му бели, вие двамата с Боби сте ги вършили къде-къде по-страшни и хората не правеха нищо, освен да звънят и да се оплакват на татко.

— Онова беше различно.

— И какво го правеше различно?

Тъкър се размърда притеснено.

— Просто беше различно и точка по въпроса — опита друг подход. — Щом татко чуе, ще има гръм и трясък.

Тя сви рамене, сякаш думите на брат и не бяха от значение.

— Татко все вдига пушилка. И все заради вас с Боби. Сега е мой ред. Ролята на послушна щерка на Кинг Спенсър започва да става досадна.

— Да знаеш, че ти ще страдаш от цялата тази работа — пророкуваше притеснен Тъкър. — Не можеш просто да прибереш едно бездомно дете и да решиш, че то остава при теб. Така няма да получиш това, което ти е на сърцето.

Големият ѝ брат знаеше по-добре от всеки друг колко силно копнее тя за семейство. Утешаваше я, когато Били я изостави, и остана убеден, че тя никога няма да се ожени. Въпреки че не знаеше нищо повече, освен факта, че Били е настоял годежът да се прекрати, Тъкър бе готов да удуши подлеца. Дейзи го убеди да не предприема нищо, уверявайки го, че Били Инскоу не заслужава, да му се отделя такова внимание, още по-малко пък брат ѝ да си проваля заради него кариерата с едно обвинение за нападение.

— Рано или късно ще открият семейството на Томи — предупреди я Тъкър, докато я наблюдаваше натъжен.

— И защо си толкова сигурен? — попита тя. — До този момент не се е появил никой, а ти знаеш колко упорита е Франсис, докато работи по някой случай.

— Затова ми си струва, че накрая ще постигне своето. И щом това стане, трябва да се откажеш от него.

— Докато това време дойде, той ще е до мен — настоя тя и не пожела да се замисли какво ще стане, когато този ден настъпи.

— Той къде е? — поинтересува се Тъкър.

— Горе.

— И сигурно ти опразва кутията с бижутата.

Тя се намръщи.

— Спи — натърти тя.

— На бас. Ако се окажа прав, ще се откажеш ли от цялата тази работа?

Без да му отговаря, Дейзи решително тръгна нагоре и махна на Тъкър да мине пред нея.

— Увери се сам, умнико.

За лош късмет, тъкмо когато прекриваха последното стъпало, Томи излетя от стаята ѝ с издути джобове, а Моли продължаваше да го следва по петите, както никога не правеше с Дейзи. Тъкър сграбчи Томи за тънкото вратле, без да откъсва поглед от нея. Изтегли едно от любимите ѝ старинни колиета от джоба на момчето и го провесил пред нея. Диамантите на прабаба ѝ намигаха присмехулно.

— Случаят е ясен — каза той.

Дейзи нямаше да позволи на брат си да разбере, че е потресена.

— Томи — каза строго тя. — Много добре знаеш, че това не е твое.

— Да, госпожо — отвърна той, въпреки че изражението му си оставаше предизвикателно. — И въпреки това ги взех.

Въздържа се да заговори за Десетте божии заповеди и Златните правила, които вече бяха обсъждали подробно в училище, но не се сдържа да попита:

— Защо?

— За да си купя храна.

Моли измяука жално, сякаш за да подкрепи думите на Томи.

— Ако си гладен, долу в кухнята има достатъчно храна — изтъкна Дейзи.

— Сега може и да има. Ама рано или късно ще ме натириш. Трябва да имам спестени пари за всеки случай. Реших, че тия работи ще ги пробутам в Кълоуниъл Бийч, а може и в Ричмънд. След това щях да ида на някое непознато място, където никой няма да ми ходи непрекъснато по петите и да ми повтаря колко съжaliaва, че е умряла майка ми.

Тя отблъсна ръката на Тъкър от врата на момчето и положи длан на бузата му.

— Мисля, че по този въпрос вече се разбрахме. Няма да те „натиря“ — каза убедително тя. — Само че няма да ти позволя да крадеш от мен. Наказан си, докато не изясним този въпрос. Иди в стаята си.

Не беше сигурна дали Томи или брат ѝ е по-изненадан от подобно решение. Тъкър я познаваше по-отдавна.

Той въздъхна тихо и загледа Томи.

— На твоє място бих се размърдал по-живичко, синко. Сестра ми обикновено не приказва празни приказки. Приеми го като съвет от човек, който си е патил и хич не ѝ се изпречвай на пътя.

По лицето на Томи се изписа облекчение, въпреки че бързо наведе глава, за да скрие издайническото чувство. Опитва се да се измъкне по коридора, но силният глас на Тъкър го спря.

— Ти май забрави нещо.

Томи го погледна право в очите.

— Какво?

— Да си изпразниш джобовете.

Томи пхна ръце в джобовете си с нескрито съжаление и извади бижутата. Повечето от тях имаха сантиментална стойност, не бяха особено ценни, но блясъкът им бе впечатлил момчето.

Тъкър пое дрънкулките и ги подаде на Дейзи.

— Фалшиви бижута или не, ще отнеса всичко това в сейфа ти в банката, ако смяташ да си ги слагаш отново.

Дейзи срещна очите на Томи.

— Няма да е необходимо, нали Томи?

В първия момент ѝ се стори, че той ще отвърне нещо грубо и наострено, но погледът на Дейзи не трепна и той прецени, че ще трябва да отстъпи пред тези строги очи.

— Не, госпожо.

След като момчето влезе в стаята, последван, разбира се, от котката, младата жена се обърна усмихната към брат си.

— Сега доволен ли си?

— Изобщо не съм доволен, но виждам, че няма да чуеш и дума от това, което имам да ти казвам.

Тя го потупа по бузата.

— На това му се казва умен мъж. И да не си посмял да ми пратиш татко да ми вдига пушилка!

— Няма да се наложи аз да го пращам. Щом научи, ще трябва да заковеш вратата, ако искаш да го спреш.

— И да пищи, и да не пищи, този път няма да стане неговото. Поне веднъж ще направя това, което смятам за редно.

Не че решителността ѝ щеше да спре баща им, когато най-сетне научеше какви ги върши. Въпреки предупреждението, което отправи към Франсис, Дейзи предполагаше, че той много скоро ще бъде осведомен.

Тринити Харбър беше малък град. Седър Хил, семейната къща на семейство Спенсър от поколения наред, бе най-голямата в цяла Северна Вирджиния. Съседите сигурно щяха да се избият за честта кой пръв да съобщи на Робърт „Кинг“ Спенсър, че уж разумната му дъщеря, останала стара мома, с прибрала един бездомен пакостник. Ключката щеше да е още по-ценна, ако се разбереше, че Томи вече се е опитал да ѝ открадне не само бижутата, но и колата. Нямаше да е трудно да скрие опита за кражба на колата, но пък дали Тъкър ще бъде достатъчно дискретен за бижутата. Всъщност колието се предаваше в семейството от поколения и брат ѝ можеше да се почувства длъжен да съобщи на баща им, че за малко не се е оказало в някоя заложна къща.

И тогава, реши тя с примирена въздишка, разправията с Тъкър щеше да прилича на приятна разходка в парка, пред това, което можеше да се разрази.

ВТОРА ГЛАВА

Във Вашингтон, окръг Колумбия, детектив Уокър Еймс тъкмо бе привършил с разследването на петата за този месец престрелка в движение. Тази последната бе по-тежка от повечето. Жертвата бе петгодишно момиченце, което си седяло на стълбите пред дома, заиграла се с куклата си в приятната пролетна вечер. Беше уцелена от случаен куршум, предназначен за член на бандата, който минавал покрай запуснатата сграда в югоизточен Вашингтон, където тя живеела. Набелязаният дори не спрял, за да окаже помощ.

— Имаш ли някаква следа за гаднярчетата, които са го извършили? — попита шефът му, когато забеляза, че Уокър минава през общото помещение, за да си сипе задължителната юнашка доза кафе.

— Поне шестима са били на улицата по време на инцидента — обърна се Уокър към Анди Торенсен, загриженият състрадателен шеф на детективите, който му бе и най-добрият приятел още от постъпването в управлението. Анди бе с петнадесет години по-възрастен и косата му побеляваше, но бюрократичните задължения не бяха успели да притъпят усета му към уличните проблеми, нито пък омразата му към престъпленията.

— Четириима твърдят, че не са видели нищо — добави Уокър, докато си сипваше кафе. — Двамата, които си признаха, че са видели, отказват да говорят. Майката на момиченцето е прекалено разстроена, за да я разпитаме. Ще се върна, когато нещата се поуспокоят и пак ще пробвам. Може би когато се разбере, че жертвата е петгодишно дете, нещата ще им се поизбистрят.

Шефът му го насочи към кабинета си и зачака Уокър да седне, преди да зададе въпроса си.

— Ами онзи, който е бил набелязан?

— Изчезнал е. Сигурно живее някъде в квартала. Ще го открием. Няма да се откажа така лесно от случая, Анди — той потри с длан очите си, за да премахне изтощението и да спре напирашите сълзи. Не

искаше да чувства обвързаност с подобни случаи, но се оказа невъзможно. Самият той имаше деца, момчета, за които мислеше всеки път, когато изникнеше подобен случай. За да се поразсее погледна през прозореца и допи кафето.

— Трябваше да видиш детето, Анди. Тя беше толкова мъничка, и още стискаше куклата. Ще хвърчат глави, дори ако се наложи да довлека за разпит всички членове на банди в окръг Колумбия.

Анди Торенсен кимна, без да крие съчувствието си.

— А, и преди да забравя, търсиха те одеде, някаква жена, казва се Джексън. Щом разбра, че си излязъл, настоя да говори с мен — той се ухили. — Голяма работа беше. Май е намислила нещо.

Уокър поклати глава.

— Не я познавам.

Анди измъкна съобщението от купчина хартийки, натрупани на бюрото.

— Каза, че работи в социални грижи в Тринити Харбър, Вирджиния.

— Не съм го чувал.

— Аз съм ходил. Едно приятно малко градче на река Потомак, на около два часа път отгук. Там сервират най-вкусните раци. Викториански къщи. Малки натруфени магазинчета. Нали се сещаш, точно каквито жените харесват. Антики, уникати на художници, всякакви брамбъзълци. Гейл беше на седмото небе. Искаше да си купим имот там и да ходим в събота и неделя и през лятото. Голям мерак й беше да отвори магазинче там и да има свой принос към семейния бюджет — той въздъхна. — Честно да ти кажа, след дни като днешния, идеята й ми се струва чудесна.

— Само след седмица ще си отегчен до смърт — предположи Уокър.

— Сигурно и по-малко — ухили се Анди — но ми се ще да опитам. Обади се на тази жена. Каза, че било важно.

— Все ми е тая — измърмори Уокър и пхна бележката със съобщението в джоба си. Непознатите изобщо не го вълнуваха на фона на случаи като днешния.

Два часа по-късно, когато телефонът на бюрото звънна, бележката бе все още в джоба му.

— Еймс.

— Уокър Еймс ли е? — попита непознат глас.

— Да, аз съм.

— Обажда се Франсис Джексън. Преди няколко часа ви оставих съобщение — каза тя, а гласът ѝ прозвуча обвинително.

— Точно така — съгласи се той, облегна се на стола, закрепил го на задните му крака и се приготви да се позабавлява за нейна сметка. В подобни дни и най-незначителната веселба бе добре дошла.

— Тогава защо не ми позвънихте? — попита нетърпеливо тя.

— Защото си имам важна работа.

— Каква по-точно?

— Мъртво петгодишно дете, простреляно в гърдите.

Той изпита задоволство от ужасеното ѝ възклицание.

— Та това е — каза той, готов да приключи с общите приказки и да се заеме отново с работата си. Искаше му се да пообиколи навън, преди да се е стъмнило. Работният ден отново се очертаваше да продължи поне четиринайсет часа. — Намерихте ме сега. Какво мога да направя за вас?

— Вие роднина ли сте на Елизабет Джийн Фланагън?

Дяволска работа, помисли си той и предните крака на стола се стовариха с трясък на пода. Какви ли ги бе натворила Бет този път? Малката му сестричка все се замесваше в такива едни. Избяга, когато бе на шестнайсет с оня смрадлив боклук Райън Фланагън, който после се оженил за нея, а след две години ѝ направил дете, но щом преценил, че отговорността за едно бебе не му е по силите, я зарязал на магистралата край Вегас.

Тогава Уокър се чу с нея за последен път, а това беше преди десет, може би дори дванайсет години. Тогава тя се бе обадила разплакана, защото не можеше да живее без оня тъпак. Прати ѝ експресен запис с достатъчно пари, за да се върне в окръг Колумбия, но тя така и не пристигна. Нито пък му се обади отново. Беше пробвал по всички известни начини да я открие, но ако работеше някъде, очевидно получаваше парите си в брой. Нямахте номер на социална осигуровка, сигурно благодарение на скитническия живот, който водеше с оня Фланагън. За зет му правителството бе равносилно на истинско зло и затова, колкото по-малко знаеха за него, толкова по-добре. Сигурно и Бет мислеше така. Нямахте кола и не ѝ бе издавана шофьорска книжка. Задължения по кредитни карти също нямаше.

Уокър бе попаднал в задънена улица. Нямаше представа дали е родила детето или е направила аборт както възнамеряваше.

— Детектив Еймс чувате ли ме?

Киселият глас на жената го върна в настоящето.

— Какво е направила сестра ми?

— Значи наистина ви е сестра?

— Едва ли щяхте да ми звъните ако не беше така — сопна се той.

— Не бях сигурна — отвърна жената. — Открих имената на родителите на Бет в свидетелството ѝ за раждане. Само че това не ме доведе до никъде.

— Починаха преди няколко години.

— Това обяснява нещата. За всеки случай проверих в болницата, където е била родена Бет и открих, че същите родители имат и по-голям син, кръстен Уокър Дейвид Еймс.

— Трябвало е да станете детектив, госпожо Джексън.

— Просто съм упорита — каза тя. — А и след като открих името ви, вече не беше никак трудно.

Едва ли някой полагаше толкова труд за нищо. Уокър започваше да си мисли, че е редно да посмекчи тона.

— Ето че успяхте и мен да намерите — похвали я той. — Защо?

— Кога за последен път сте поддържали връзка със сестра си?

— Преди години.

— Вие ли сте най-близкият ѝ роднина?

— Да. Защо?

— Съжалявам — поде тя и в гласа ѝ изведнъж се прокрадна съчувствие. — Наистина много съжалявам.

— За какво съжалявате? Какво, по дяволите, става?

— Сестра ви почина.

Щом тези думи бяха изречени, той осъзна, че е трябвало да ги предвиди. Сам се бе обаждал толкова много пъти по същия повод на различни хора и знаеше как да ги каже, но да ги чуе за Бет! Починала? Нещо не се връзваше. Колкото и безотговорна да беше, не можеше да си я представи мъртва. Беше толкова красива и жизнена, преди да се забърка с оня Фланагън.

— Как се е случило? — попита той със задавен глас. Сигурно заради естеството на работата му, убийство и свръхдоза наркотик бяха първото, което му дойде наум.

— Преди няколко седмици се разболя от грип. Не е отишла в болница, а после вече е било прекалено късно. Развила пневмония, а антибиотиците не подействали. Лекарите не успели да направят нищо. Оттогава все се опитваме да открием семейството ѝ — тя замълча, а след това се поправи. — Останалата част от семейството.

Намекът ѝ го вледени.

— Не ми казвайте, че е все още с оня боклук Фланагън.

— Не, той е починал, преди сестра ви да се засели в Тринити Харбър. Катастрофа с мотор, доколкото си спомням. Но ставаше въпрос за момчето. За сина ѝ. Вашият племенник — наблегна на думата тя, показвайки, че от него се очаква нещо.

— Какво се опитвате да ми кажете, госпожо Джексън?

— Ще се наложи да отскочите до Тринити Харбър, детектив. Двамата с вас трябва да си поговорим.

— За какво има да си говорим? — попита той, въпреки че вече знаеше отговора.

— За едно малко момче, което има отчаяна нужда от семейство. А вие сте единственият, който му остава, освен ако не сте пропуснали да споменете някой друг.

Сърцето на Уокър биеше тежко, докато обмисляше чутото. Ако всичко беше истина, а тук място за лъжи нямаше, тогава на хлапето лошо му се пишеше. Бившата му съпруга твърдеше, че е ужасен баща и още по-противен съпруг. Нямаше причина да не ѝ вярва. Беше истински работохолик и такъв щеше да си остане. Семейството минаваше на заден план. Сега вече съжаляваше, но беше късно да промени каквото и да е.

— Госпожо Джексън, сигурно има...

— Какво? Друго разрешение ли? Вие можете ли да предложите нещо?

На Уокър му призля. Значи нямаше изход. Господ да е на помощ на хлапето.

— Ще дойда — заяви примирено той.

— Кога?

— Когато дойда, госпожо Уокър. В момента разследвам убийство.

— Като знам как стоят нещата във Вашингтон, сигурна съм, че след това ще изникне ново, а след него още едно — каза кисело тя. —

Племенникът ви се нуждае от вас сега.

Уокър въздъхна, защото думите ѝ бяха абсолютно точни.

— Права сте. В четвъртък имам свободен ден. Това достатъчно бързо ли е според вас?

— Ще се примиря, детектив Еймс.

— Налага се — измърмори Уокър, извикал на помощ последните остатъци от предизвикателното си държание.

Дали не беше прав като си мислеше, че да разреши няколко убийства ще се окаже доста по-проста работа, в сравнение с обрата, който му предстоеше.

Дейзи бе почти сигурна, че ще се наложи да се изправи пред баща си още преди да е минал и ден, само че денят мина, а след него и още един, а посещение така и нямаше. Тогава тя реши, че той може пък да не се намеси в плановите ѝ да задържи Томи. Дори и за миг не ѝ мина през ума, че той може и да не знае какво става. Не само че баща ѝ си стоеше настрана, но и всички останали, като изключим Тъкър, който ежедневно си връща носа и то за да брой тайно сребърните прибори. Така или иначе, след като по-голямата част от седмицата мина, тя започваше да вярва, че нещата ще се подредят точно както иска. Томи започваше да свиква. Беше тръгнал отново на училище и се държеше по-прилично, поне така твърдеше учителката му. Все още поглъщаше небивали количества храна както у дома, така и навън, но тя предполагаше, че е нормално за едно растящо момче, което си е набило в главата, че следващото му ядене е доста съмнително. Дейзи не бе готвила толкова много от години, нито пък с такова удоволствие.

Дори и сега кухнята миришеше на шоколадови курабийки. Томи вече бе наградил цяла шепа и се бе стрелнал навън, след като се закле, че домашното му е готово. Нахлупи шапката и остави вратата да се блъсне след него. Моли измяука презрително при този необичаен за нея шум, а Дейзи само се усмихна. Трябваше да го отучи от този навик, но засега ѝ бе приятно, че обикновено тихата ѝ къща е огласена от подобен шум. На вратата се звънна и тя се вледени. За секунда се успокои с факта, че братята ѝ и баща ѝ биха почукали веднъж, а след това щяха направо да влязат. Така постъпваха и повечето съседи. Значи оставаше една-единствена възможност, а тя не бе никак приятна.

Звънецът известяваше, че някой е дошъл съвсем официално, а това водеше след себе си неприятности.

— Само дано да не е Франсис — прошепна тя и вдигна поглед нагоре. Не искаше нищо да разваля новосъздадения живот, на който се радваше с Томи.

Избърса се в престилката и тръгна бавно към вратата. Щом съзря свещеника си, Ана Луиз Уолтън, застанала на прага, по лицето ѝ се разля гостоприемна усмивка. Червенокосата жена пастор бе наистина нещо доста необичайно с откровените си думи и готовността да помогне на всеки. Дейзи я хареса още от мига, в който се запознаха. Харесваше много и съпруга ѝ, бивш чуждестранен кореспондент, поел работата над градския седмичник. С либералните си статии на първа страница, Ричард бързо се бе превърнал в трън в очите на Кинг, и заради това Дейзи го харесваше още повече.

Сега, обаче, зад усмивката на Ана Луиз се криеше нотка на сериозност, прост намек за целта на посещението ѝ. Очевидно Кинг, член на комитета по избирането на нов пастор, щеше да се окаже много по-изобретателен, отколкото Дейзи предполагаше, и бе също така очевидно, че е изпратил Ана Луиз да му свърши мръсната работа.

— На мисия ли си изпратена? — попита остро Дейзи, когато двете се настаняха на кухненската маса с каничка чай и чиния прясно опечени, все още топли шоколадови курабии.

— Защо реши така? — попита Ана Луиз, изражението и невинно като на агънце.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че греша? Или просто си се отбила на посещение при една от „дъщерите“ си?

— Ами да — отвърна Ана Луиз.

— Проповедниците не трябва да послъгват.

Другата жена се усмихна широко.

— Добре, де. Баща ти ми се обади преди няколко дни. Кой знае защо си мислеше, че имаш нужда от някой и друг съвет.

— Доколкото го познавам, сигурно е казал, че трябва да ида на психиатър.

— Беше нещо в този смисъл — изкиска се Ана Луиз.

— И ти ли си на неговото мнение?

— Честно казано, в този случай съм на твоя страна — отвърна честно Ана Луиз. — Затова не дойдох веднага. Аз, разбира се,

пропуснах да споделя с баща ти мнението си.

— Права си. Нямаше изобщо да обърне внимание на мнението ти, ако се различаваше от неговото — уведоми я Дейзи. — Нали разбираш, че нямах друг избор? Томи има нужда от човек, на когото може да разчита.

— Спор няма.

— А аз мога да му осигуря хубав дом.

— Разбира се, че можеш — съгласи се Ана Луиз.

Дейзи присви очи, станала подозрителна поради непрекъснатото одобрение на Ана Луиз. Независимо че се съгласяваше с думите ѝ, тя нямаше да е тук сега, ако действията на Дейзи имаха благословията ѝ.

— Но?

— Ами какво ще стане с теб, ако той си тръгне? — попита другата жена, неспособна да скрие искрената си загриженост.

— Кой е казал, че ще си ходи? Майка му е мъртва. Също и баща му. Не успя да се установи при нито едно от приемните семейства. Къде да отиде?

— Днес Франсис е открила вуйчо му — призна тихо жената.

Дейзи потисна вика си на отчаяние, но си наложи си да се усмихне.

— Браво! Ще дойде ли тук?

— Следващият четвъртък.

— Съгласил ли се е да вземе Томи?

— Не точно.

Усети как я залива облекчение. Беше готова да се захване за всяко късче надежда, колкото и незначително да бе то.

— Значи ще трябва да изчакаме, за да видим какво ще стане, нали така?

Ана Луиз покри ръката на Дейзи с дланта си.

— Знам колко много обичаш децата. За мен това бе очевидно още от мига, в който дойдох в града. Казвала си ми за диагнозата на лекарите, че не можеш да имаш деца. Ти си най-добрата учителка в неделното училище, а и най-добрата историчка в гимназията. Децата те боготворят. Ще бъдеш невероятна майка на Томи, а и го заслужаваш, Дейзи, наистина, но нещата може и да не тръгнат както искаш. Просто искам да си подготвена.

— Господ няма да доведе Томи в живота ми, а след това да си го отведе — опъна се Дейзи.

— Никога не знаем и не разбираме напълно какво ни готви Той — напомни ѝ свещеника. — Просто се налага да приемем, че Той се грижи да получим най-доброто.

— Какво знаеш за вуйчо му? Едва ли са били близки с майката на Томи. Той дори не дойде на погребението.

— Работи като ченге в окръг Колумбия. Не знам много за него. Франсис винаги млъква, когато реши, че става въпрос за поверителна информация. Само искаше да те подготвя.

— Женен ли е?

— Май не е.

— Защо тогава да е по-подходящ да се грижи за Томи от мен?

— Не става въпрос кой е по-добрият. Той му е роднина. Двамата с Томи са една кръв.

Дейзи бе готова да продължи с думите, че един чужд човек, който го обича, е по-добър за детето от лошия роднина, но преди да се запознаеше с човека и преди да чуеше цялата история, нямаше да го преценява. Ана Луиз беше в състояние да ѝ каже, че и тогава няма право да го преценява, че преценката е работа на Бог. Така си беше, помисли си Дейзи. Но ако Той случайно имаше други грижи наум, а не само Томи Фланагън, тя смяташе да прецени много внимателно вуйчото преди да предаде детето на грижите му.

ТРЕТА ГЛАВА

Уокър потръпна, докато навлизаше в Тринити Харбър. Градчето изглеждаше точно както го описа шефът му. Необикновено. Живописно. Очарователно. Малко занемарено, също като костюм за бал, оставен да виси в гардероба прекалено дълго, но запазил стария си блясък. Тревните площи пред къщите бяха грижливо окосени. На всеки няколко пресечки имаше църква, някои от тях доста стари. Водите на река Потомак проблясваха под лъчите на слънцето.

Той мразеше подобни места. Обичаше саждите на големия град, многолюдните тротоари, задръстените магистрали. Обичаше небостъргачите и запуснатите квартали. Знаеше как се оцелява в градове като Вашингтон. Предпочиташе анонимността. Нямаше представа как живеят хората в градчетата, където всеки ти знае името и с какво точно се занимаваш.

Следваше инструкциите на Франсис Джексън и спря пред сграда, която по нищо не приличаше на административна служба. Дискретна табела „Социални услуги — окръг Уестморланд“ го увери, че не е сбъркал. Изключи мотора и остана неподвижен, все още несигурен дали трябва да се подлага на това, което предстоеше. Не беше просто мисълта, че ще получи смъртния акт на Бет, написан черно на бяло. Тревожеше го и племенникът му, и очакванията, и съжалението, че не е открил сестра си, преди всичко това да се случи.

Още щом влезе откри, че Франсис Джексън изобщо не прилича на служителките в социалните служби, с които се бе сблъсквал в окръг Колумбия. Тя нямаше нищо общо с образа, който си бе създал след разговора по телефона. Очакваше да види съсухрена жена към петдесет и пет, устата ѝ винаги изкривена в знак на недоволство. Да, обаче Франсис Джексън нямаше нищо общо с този образ. Беше на шейсет с чисто бяла коса, кръгли бузи и пълни устни, а очите ѝ проблясваха иззад дискретните очила. Усмивката сама се появи и той неусетно се отпусна. Можеше да се справи с подобна жена. Щеше да се измъкне и да се върне у дома за нула време. При това сам.

— Закъсняхте — рече рязко тя, но без упрек в гласа. — Да вървим — тя грабна чантата си и се отправи към вратата.

Уокър отново трябваше да промени мнението си за жената. Макар и за момент си бе позволил да забрави, че външният вид може да заблуди човек. Точно сега го обзе паника, че тя смята да го заведе направо при племенника му, да ги запознае и да се измъкне, след като бе изпълнила задълженията си. А той съвсем не бе подготвен за подобна стъпка. Едва ли някога щеше да е готов.

— Опа — каза той и застана в средата на коридора. — Къде е пожарът?

— В тази част на страната вече е почти време за вечеря, а аз умирам от глад, детектив. Не успях да обядвам заради вас. Можем да поговорим, докато вечеряме — тя отново го огледа. — А като изключим музиката, казват, че храната е най-доброто средство да успокоиш дивия звяр.

Той се разсмя, изненадан от хумора ѝ.

— Да не би да става въпрос за мен?

— Ами че вие се гордеете с това, нали. Много ясно си пролича, докато говорехме по телефона.

— Помага в работата ми — каза той, почувствал се длъжен да защити първоначалната си проява на грубост, когато тя бе позвънила.

— Щом казвате — съгласи се тя. — Само че тук, кой знае защо, се имаме за малко по-цивилизовани.

Навън тя посочи колата си, един чисто нов мустанг кабриолет и той отново бе силно изненадан.

— Аз ще карам — заяви тя.

Той огледа завистливо колата.

— Ще ми бъде много по-приятно ако ми позволите да карам аз.

— Защото нямате доверие на жените зад волана ли?

Той веднага долови предизвикателството в тона ѝ, но нямаше нужда да я лъже.

— Защото умирам да пробвам едно такова сладурче, а никога не съм имал възможност — натърти той съвсем честно.

Тя му подхвърли ключовете.

— Тогава тя е ваша, детектив.

Показваше му пътя, докато излязоха на магистралата, а след това го насочи по странични улички, покрай внушителната сграда на съда с

грижливо поддържаната тревна площ отпред и го накара да спре пред ресторант „Монтрос“. Той огледа подозрително старинната фасада и терасата, обсипана с цветя. Подобни места го потискаха.

— Няма ли къде да хапнем по един обикновен хамбургер и пържени картопки?

— Смятам да се въздържа от коментар за плачевния ви хранителен режим — отвърна госпожа Джексън. — Почти съм сигурна, че ще намерите нещо по ваш вкус в менюто. А и ми правят услуга, като задържат готвачите доста след обичайното време за обяд.

Уокър си остана скептично настроен, докато се качваха по каменните стълби в бялата сграда, датираща още от 1600 година, според надписа над входа. Влязоха в просторно фоайе и той забеляза антиките, широките светли зали и мнението му постепенно започна да се променя. Заведението имаше класата на скъп градски ресторант, не можеше да го отрече. Без да изчаква някоя от сервитьорките, госпожа Джексън го поведе към една от закритите тераси и се настани до маса, край която прозорецът беше отворен.

— Сядайте, детектив. Уверявам ви, че главният готвач е в състояние да предложи нещо повече от сандвичи за чай.

Тъй като забележката ѝ беше на място, Уокър седна тихо. Служителката го наблюдаваше, без да крие, че се забавлява.

— Съжалявам, че не ви заведох в заведение за бързо хранене. Най-близкото е на доста километри, а на мен ми се сторихте гладен.

— Винаги съм гладен.

— Добре, да поръчваме веднага.

Десет минути по-късно, пред Уокър имаше халба бира и пикантен пилешки сандвич, който бе истинска мечта. Когато му го сервираха, госпожа Джексън го изгледа развеселена.

— Да не се окаже прекалено лют за вас?

— Не — заинати се той, наизгълта половината бира наведнъж, за да притъпи лютивината. — Това е най-вкусният сандвич, който някога съм опитвал — кимна към по-розовелите картофи. — И най-вкусните картофи.

— По-добре ли е от заведение за бързо хранене? — попита тя с блеснали очи.

— Да не би да ми се подигравате, госпожо Джексън?

— Просто се опитвам да докажа нещо.

— Тоест?

— Не всички плюсове са в полза на големия град, ако го сравняваме с провинцията.

— Така е — съгласи се той. — И сам виждам.

Тя спря да загребва от супата с морски деликатеси.

— Знаете ли, детектив Еймс, за малко да пропусна. Вече сме заедно от колко, половин час, а вие още не сте попитали за Томи.

Уокър въздъхна и остави сандвича.

— Честно да ви кажа, дори не знам какво да попитам. Преди да ми се обадите, не бях и чувал за него.

— Не бяхте ли близки със сестра ви?

Уокър си припомни времето, когато двамата наистина бяха близки. Бет се влачеше след него непрекъснато, изпълнена с обожание към големия батко и все се молеше да ѝ позволят да поиграе с него и приятелите му. Той търпеше, защото знаеше много добре, че у дома не получават достатъчно внимание.

— Беше много красиво момиченце — каза той и си припомни огромните сини очи и облака руси къдрици, които сякаш бяха захаросани, а по-късно леко потъмняха. — Винаги се смееше. А после се забърка с Райън Фланагън и смехът ѝ изчезна.

Жената го наблюдаваше със съчувствие.

— На колко години е била тогава?

— На шестнайсет, още момиче, но не успяхме да я спрем. Родителите ни се опитаха, но колкото да се каже, че са опитали. Аз също опитах, но по онова време бях в колеж, а Бет жадуваше за внимание. Когато Райън ѝ предложил да избяга с него, тя предполагам не е могла да устои. После нашите починаха, а аз дори не успях да я открия. Трябваше да ѝ кажа за смъртта им, щом се обадеше, но това стана три или четири месеца по-късно, по времето, когато двамата с Фланагън са се оженили. Тогава ми се обади за да ми съобщи страхотната новина. Искаше ми се да я сграбча и да я разтърся така, че да ѝ дойде умът в главата, но бях закъснял.

— Тогава ли се чухте за последен път?

— Не, звънна ми отново, след като я беше изоставил. Беше съвсем сама, уплашена и бременна. Пратих ѝ паричен запис и я молих да се прибере. По това време вече се бях оженил. Казах ѝ, че може да остане при нас, докато роди — той сви рамене. — Каза, че може и да

не ражда детето, но в края на краищата така и не се появи. Тогава я чух за последно. Намираше се някъде до Лас Вегас.

— Съжалявам — каза госпожа Джексън. — Сигурно ви е било много трудно.

— Направо се бях побъркал — призна той. — Виждате ли, правех се на велико столично ченге, горд с уменията си, невероятните технически възможности на отдела, а не успях да открия собствената си сестра. Оказа се, че била само на два часа път, а аз не съм имал никаква представа.

— Много добре знаете, че когато един човек иска да изчезне, няма никакъв проблем, стига да е достатъчно умен. А може би просто е искала да е по-близо до вас, когато се е установила тук. Или е искала, преди да се свърже с вас да си стъпи на краката. Двамата с Томи прекараха тук няколко години. Справяха се добре. Тя работеше на различни места, понеже работата, която се предлага в района е сезонна. Понякога чистеше къщи, хващаше се като сервитьорка, помагаше в някои от магазините.

— Защо не е започнала постоянна работа?

Стори му се, че госпожа Джексън се чувства неловко.

— Вече няма значение, но ми се струва, че тя се страхуваше да не „попадне в лапите на системата“, както сама се изразяваше. Няколко пъти ѝ предлагаха постоянна работа, но щом се стигнеше до попълване на документите, тя се отказваше.

Уокър изруга.

— Параноята на Фланагън в действие. Никакъв номер на социална осигуровка, никакви данъци, никой да не знае какво точно правиш. Тоя тип предпочиташе да живее в сянка, хващаше се на какви ли не работи, само и само да получава заплатата си в брой. Все си мислех, че Бет е по-умна.

— Тя наистина беше умна. Всъщност предложиха ѝ работа и тук, в ресторанта, и ми се струва, че беше склонна да приеме. Ана Луиз, тя ни е свещеникът тук, каза, че Бет често говорила, че смята да направи тази крачка, за да има очи най-сетне да се обади на семейството си. Сигурно си е мислила за вас. Единствено от това предположих, че Томи не е единственият, когото си има на този свят.

— Не е било необходимо да ми доказва каквото и да е — каза той, въпреки че почувства облекчение, че сама е взела подобно

решение. Това щеше да е от полза и за нея, и за сина ѝ.

— Сигурно така е смятала. Съзнавала е, че ви е разочаровала.

— Нямаше никакво значение — настоя Уокър. — Единственото ми желание бе, малката ми сестричка да е добре — той погледна жената. — А сега я няма — добави горчиво той. — И що за брат съм аз?

— Брат, направил всичко по силите си, доколкото разбирам.

Той се намръщи, когато усети, че му се е разминало толкова леко.

— И няма ли да ми дръпнете една лекция.

— Не ми влиза в работата — увери го тя. — Колкото и да ни се иска, не можем да променим миналото. Предпочитам да се съсредоточа над настоящето.

— Което ще рече Томи — предположи той.

Тя кимна.

— Което ще рече Томи — плъзна към него снимка. — Мислех си, че бихте искали да видите това.

Уокър се поколеба, но все пак я взе. Ръката му потреперваше, когато я взе от масата. Пое си рязко дъх, когато видя сините очи на Бет. Момчето бе взело от нея и кривата хитра усмивка.

— Сигурно е голям палавник? — каза най-сетне той.

— Абсолютно — отвърна ентусиазирано госпожа Джексън. — Не че е някаква изненада. Едно момче съвсем само на света трябва да намери начин да се пребори със страха. Доста се е променил, откакто живее при Дейзи.

— Коя е Дейзи?

— Дейзи Спенсър. Семейство Спенсър са основателите на Тринити Харбър. Не Дейзи, разбира се, прадедите ѝ. Баща ѝ, Кинг, все още е най-уважаваният човек в града. И най-богатият, както излиза, въпреки че баща ми не беше съгласен чак до последния си дъх.

— Май се нямате много със семейство Спенсър?

— Това е една безкрайна вражда. Кинг Спенсър е човек, който не понася някой да оспорва авторитета му.

— И дъщеря му ли е такава?

— Напротив. Дейзи е чудесен човек.

— И тя е приемен родител, така ли?

— Обикновено не поема подобни ангажменти.

— А съпругът ѝ какво казва по въпроса?

— Дейзи не е женена.

Уокър започваше да схваща положението. Видна дама, която прави добрини, за да натрупа още някоя и друга точка.

— И как стана така, че Томи се е озовал при нея?

— Открила го е в гаража си на сутринта след като е избягал от поредните приемни родители. Доста проблеми създаде, откакто Бет почина... все поразии, дето става ясно, че има нужда от помощ.

— И независимо от това, Дейзи го е оставила у тях, така ли?

— Дейзи е изключителна жена, убедена съм, че ще се уверите сам. Познаваше Томи и сестра ви от църквата, дори не се поколеба дали да го приюти.

— Може би ще е най-добре да оставим нещата такива, каквито са — предложи Уокър и се опита да не се поддава на мрачното неодобрение на госпожа Джексън. — Щом Томи се държи прилично, откакто е при нея, може пък тя да е човекът, който да го вкара в правия път, който ще му даде каквото трябва.

— Искате да кажете, че ще се върнете и ще си тръгнете, без дори да сте видели момчето? — попита тя. — Това ли се опитвате да ми кажете?

— Може би така е най-добре — настоя той.

— Може — съгласи се сковано тя. — А пък аз си мислех, че сте мъж, на когото може да се разчита, детектив.

— Просто искам да кажа, че тази жена е идеална за Томи.

— Вие сте му вуйчо — напомни му госпожа Джексън. — Единственият му останал роднина. И ще му откажете елементарната семейна загриженост просто защото така ви е най-удобно?

Той усети, че бузите му пламват.

— Не съм казал...

— Не беше и нужно. Вие сте страхливец, детектив Еймс.

Откровената ѝ преценка попадна точно в целта. Какво го беше накарало да си въобрази, че ще се отърве от тази жена. Хватката ѝ беше желязна. Той бавно вдигна поглед към нея.

— Може и така да е, госпожо Джексън. Не знам много за себе си.

— Аз пък знам, че единственото ви желание е да обърнете гръб на момчето, преди още да сте го видели.

— И няма да е за пръв път — измънка Уокър, сетил се за обвиненията на бившата си жена, когато ставаше въпрос за неговите

синове.

— Моля?

Той въздъхна.

— Имам две деца, госпожа Джексън. Две момчета.

— Да, споменахте, че сте женен.

— Всъщност, разведен съм. Бившата ми жена се премести да живее в Северна Каролина. Виждам децата по две седмици през лятото. Бившата ми жена все повтаря, че това е повече, отколкото докато живеехме под един покрив.

Тя го гледаше с преценяващ поглед, от който Уокър се почувства неудобно.

— И права ли е? — попита жената.

— Сигурно. Аз съм отдаден на работата си. За мен да си ченге не е работа от девет до пет.

— Кое то говори добре за вас. Сигурна съм, че не ви е лесно, като си спомня разговора ни по телефона. Сигурна съм, че сте виждал неща, които ние останалите предпочитаме да се преструваме, че не съществуват. Сигурно ви е тежко. А понякога работата ви поглъща. Поне при мен е така, а аз не срещам и половината от вашите трудности.

— И въпреки всичко, това не е извинение, за да мога да си нарежа семейството — заключи той. — Бях ужасен съпруг, а и като баща никак ме нямаше.

— Това ваши думи ли са или нейни?

Уокър се усмихна на възмущението ѝ.

— Нейни, но няма да отричам, че тя успя да ми ги набие в главата.

— След всички грешки, които сте допуснали — каза тя и кимна със задоволство — ми се струва, че у вас има потенциал, детектив.

— Нищо не се е променило — настоя той.

— Но може да се промени ако имате достатъчно добра причина — тя отново побутна снимката на Томи към него. — Поне се запознайте с него. Томи има нужда да знае, че му е останал поне един близък човек. Дължите му го. Дължите го и на сестра си.

Уокър не можеше да оспори думите ѝ. Дължеше го на Бет, защото не е бил до нея, защото не се бе постарал повече да я откъсне от Фланагън, защото не я бе открил още преди години.

— Добре, печелите. Ще се запозная с Томи, но не ви обещавам нищо, госпожо Джексън.

— Става — тя се пресегна и го потупа по ръката. — Сигурна съм, че когато му дойде времето ще вземете правилно решение.

На Уокър му се искаше и той да е толкова сигурен. Докато беше тук, трябваше да свърши още нещо. Трябваше да се отбие до гроба на сестра си.

— Преди да отидем при Томи има нещо, което искам да направя — започна той.

— Да спрем на гробището — предположи тя. — Сега е пет. Ще звънна на Дейзи, за да я предупредя, че ще сме у тях към шест. Ако искате да занесете цветя на гроба на сестра ви, знам едно място, където можете да вземете много красиви.

Не се бе сетил за цветя, но жената бе права. Трябваше да направи един жест, да й остави нещо. Където и да беше Бет, тя сигурно знаеше и разбираше, че винаги е имала място в сърцето му.

Кинг махна на новата си икономка да напусне трапезарията. Нямаше никакво доверие на прислугата, че ще се въздържа да разнесе навсякъде чутото тук. Най-сетне, уверен, че не наднича през ключалката, той погледна синовете си въпросително.

— И така, какво ще правим със сестра ви?

— Трябваше да се сетя, че не си ни поканил само за да вечеряме — измърмори Тъкър.

— Такъв случай не е имало — съгласи се Боби. — Пържолите си имат цена. Татко сигурно е замислил нещо.

Кинг им се намръщи.

— Я не ми се правете на умници. Сестра ви го е загазила и искам да знам как смятате да оправите нещата.

— Аз дочух, че Дейзи била възрастна жена, която знае какво прави — каза Боби. — И какво толкова го е загазила? Видяла е дете, което има нужда от някой и го е прибрала. Нали ти така ни учеше! Че трябва да сме отговорни към другите — той сниши глас и цитира: „Семейство Спенсър винаги отдават своя дан на нуждаещите се“.

Кинг се намръщи на тази шега, но реши да я подмине.

— Не и когато след всичко това ще остане с разбито сърце — тросна се той.

— Вече я предупредих — добави Тъкър. — Каза, че знае какво прави.

— И Ана Луиз я е предупредила — изтъкна Боби и се ухили на изумлението на брат си. — При татко няма празно. Ние сме втората вълна, което означава, че Ана Луиз напразно си е изгърмяла патроните.

Истината бе, че Ана Луиз все още не му бе звъннала, за да докладва и Кинг бе в безизходица. С нея смяташе да се разправя допълнително. Междувременно имаше нужда от нови хора на бойната линия.

— Някой трябва да се грижи за сестра ви — намръщи се той към Тъкър. — Не разбирам защо не си разкарал онова момче, когато си имал възможност.

— Да не би да искаш да го арестувам?

— Нали е крадял бижутата? Сам ми го каза.

— Опитваше се, но не успя. Едва ли Дейзи щеше да одобри да му щракна белезниците и да го завлека в затвора. Щеше да се напъха в съседната килия и да накара мъжа на Ана Луиз да ги снима за първа страница.

Кинг не се и съмняваше, че би постъпила точно така. Не стига, че Ричард Уолтън създаваше само проблеми, ами беше и янки. Всъщност човекът бе от Вирджиния, но бе работил за някакъв вашингтонски вестник, което си бе равносилно на роден янки. Тъкър беше прав. Уолтън щеше да разрови цялата работа.

— Освен това — продължи Боби — мисля, че не се налага да правим каквото и да е. Чух, че Франсис е открила вуйчото на момчето. Трябва да пристигне днес.

— Сега са в ресторанта. Видях отпред колата на Франсис, когато тръгнах от съда насам — добави Тъкър.

— Този вуйчо смята ли да отведе Томи със себе си? — попита Кинг и у него за пръв път пламна искрица надежда.

— Нямам никаква представа — призна Боби.

— Защо пък да не го вземе? — попита Кинг. — Момчето си е негова отговорност. Мътните го взели, Франсис така хубаво се е размекнала, а? Аз ли да й звъня, за да я науча как трябва да си върши работата?

— Нямам нищо против да видя как точно ще стане — измърмори Тъкър.

— Чух какво каза — обади се Кинг и се намръщи към големия си син. — Още не е дошло време да се оставям на такива като Франсис Джексън. Само една думичка пред Борда на надзорниците и ще я изметат на секундата.

— Струва ми се, че подценяваш уважението на хората към нея — подсети го Тъкър. — И недей да забравяш, че дедите ѝ са също със синя кръв като нас.

Кинг се задави при тези думи. Това бе факт, който Франсис не пропускаше да му напомни всяка година в Деня на основателите. Всъщност, проклетата жена се гордееше с това, че му е трън в очите. Така беше още от гимназията, когато успя да го победи на едно състезание по правопис. Баща му никога не го остави да забрави, че се е оставил на едно момиче.

— Нямам желание да говоря за Франсис — изръмжа Кинг.

Синовете му се спогледаха развеселени. Случаят с конкурса по правопис им беше от любимите.

— Щом толкова те гложди този въпрос, защо не идеш сам да кажеш на Дейзи какво мислиш?

— Защото и тя слуша, колкото и вие. Ако отида, ще се окопае още по-дълбоко.

— Така си е — съгласи се Боби. — Дейзи е наследила твоя инат.

— Наследила го е от майка ви — опъна се Кинг. — Аз съм изключително разумен човек.

Тъкър и Боби се заляха от такъв гръмовен смях, че домакинката надникна през вратата на кухнята. Кинг се предаде. Тъкър и Боби щяха да направят каквото сметнат за необходимо, както винаги правеха. Същото важеше и за Дейзи, дори и ако решенията ѝ заплашваха да ѝ разбият живота. Единственото му успокоение бе, че е направил всичко възможно, за да оправи нещата.

Намръщи се към домакинката, която очевидно се опитваше да подслушва.

— Я най-добре ела да вдигнеш чиниите, госпожо Уингейт.

— Да ви сервирам ли сладкиша с кафето? — попита тя и се вмъкна в стаята, за да събере чиниите от масата.

— На мен в кабинета — нареди той. — А на тези двамата, където пожелаят.

— Аз ще взема две парчета и ще ида до Дейзи, за да видя какво е положението там — каза Тъкър и погледна по-малкия си брат. — Какво ще кажеш?

— Звучи добре — съгласи се Боби.

Кинг ги погледна доволно. Може пък и да им уврат главите някой ден.

— Нали ще ми кажете какво е станало — заповяда той, докато госпожа Уингейт сервираше ябълковия сладкиш с кафето и постави увита чиния пред Тъкър.

— Защо не дойдеш и ти? — предложи Тъкър.

— Да не съм луд — тросна се Кинг.

— Страх го е да не се опари — отбеляза Боби.

— Май си прав — добави Тъкър.

— Нищо подобно. Просто пазя тежката артилерия, ако вие двамата се издъните — уведоми ги Кинг и се намръщи. — Надявам се да не ми врътнете някой номер.

— Татко, ще направим всичко, което ни е по силите, но все пак не забравяй, че става въпрос за Дейзи — напомни му Тъкър. — Не съм успял да я надприказвам, откакто се научи да говори.

— Значи е крайно време да вникнеш защо е така и да промениш нещата — заяви Кинг и поклати глава, изпълнен с презрение и съжаление. — Какъв шериф си ти, щом позволяваш една жена да ти се качи на главата?

— Достатъчно умен е, щом знае кога да бие отбой — помогна му Боби.

— Точно така — съгласи се Тъкър.

Кинг вдигна ръце.

— Господ ми е свидетел, че тутакси ще се обадя на адвоката, за да си променя завещанието. Ще оставя всичко на онези нищо и никакви пилещари, дето следят хвъркатите с бинокли. Те сигурно са по-съобразителни от вас двамата.

— Радвам се, че отново се гордееш с нас — каза Тъкър и му се усмихна предизвикателно, докато се упътваше към вратата, взел чинията в ръка.

Боби го стисна по рамото на излизане.

— Чао, старче.

— Не съм ти никакво старче — ревна Кинг след тях, а след това въздъхна. Може и да не беше стар на петдесет и девет, но децата му смятаха да го изпратят рано-рано в гроба. Всеки един от тях се бе посветил именно на този задача.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През последните няколко часа Дейзи се зае да подготви Томи за срещата с вуйчо му. Наистина се опита да представи всичко в най-добра светлина, но детето не бе очаровано от срещата, също както и тя. Не знаеше как да отговори на въпросите му, защо никой не му е казал, че този човек съществува. Франсис не пожела и дума да каже, когато Дейзи се опита да измъкне нещо от нея.

— Казах ти, няма да мръдна и крачка с няк'во си там ченге — заяви категорично той, докато сърбаше шумно супата си късно в четвъртък следобед, докато чакаха Уокър Еймс да пристигне. Моли мяукаше жално, сякаш разбрала, че предстои изпитание.

Дейзи бе позволила на Томи да не ходи на училище, а тя също си взе свободен ден. Сигурно това беше грешка, тъй като през всичкото време се мотаеха замислени из къщата и се чудеха какво ли ще стане. Когато Франсис се обади следобеда, за да каже, че Еймс още не се е появил, младата жена бе готова да грабне Томи и да изчезне нанякъде с него. Франсис се обади от гостилницата преди няколко минути и каза, че ще наминат към шест. Дейзи сипа на Томи супа, направи му сандвич, за да го поразсее, въпреки че тя самата не можеше и да помисли за храна.

Категоричният отказ на Томи остана без отговор и тя усети, че и прилошава. Как би могла с чиста и спокойна съвест да го повери на мъж, когото не познаваше? А как можеше да му откаже, след като този мъж бе единственият му роднина на този свят? Най-сетне вдигна очи към твърдия поглед на Томи.

— Томи, ти вярваш ли ми?

— Горещ-долу — призна с неохота той.

— Значи трябва да ми повярваш, че няма да те пусна никъде, освен ако не е за твое добро.

— И кой ще прецени кое е най-добро за мен? — той я погледна уморено, сините му очи стаили прекалено много скептицизъм за момче на неговата възраст.

Истината бе, че това зависеше от социалната служба и съда. Томи все пак бе на десет. Би трябвало да чуят и неговото мнение.

— Всички — отвърна най-сетне тя. — Ти, аз, съдията, социалната служителка и, разбира се, вуйчо ти.

Когато на вратата се звънна, Дейзи не успя да помръдне. Томи изпусна лъжицата и супата се разплиска. Дейзи дори не забеляза разхвърчалите се пръски. За момент ѝ мина дивата мисъл да грабне Томи за ръка и да избягат през задната врата, но това само щеше да отложи неизбежното. Напомни си, че учениците ѝ, до един непокорни тийнейджъри, я смятаха за страхотен човек. Един нищо и никакъв полицаи нямаше да я уплаши.

— Ако искаш остани тук, докато си доядеш супата — каза тя и стисна за кураж ръката на Томи. — Всичко ще бъде наред, обещавам!

— Да, бе — каза той без да крие съмненията си. Заразена от скептицизма на Томи, тя тръгна на бой с мъжа, когото вече възприемаше като враг.

Уокър нямаше ясна представа що за жена ще се изправи пред него, когато Франсис Джексън му каза, че за племенника му се грижи дъщерята на един от най-видните граждани на Тринити Харбър. Той просто я причисли към градските благотворителни деятелки и повече не се и сети за нея.

Сигурно тази Дейзи Спенсър беше точно това, но освен всичко друго се оказа значително по-млада, отколкото бе предполагал. Не повече от трийсет, предположи той и толкова красива, че му трябваха цели шейсет секунди, за да си поеме дъх и да поеме подадената му ръка. Подобна красота можеше да се дължи единствено на неповторими гени и възпитание от висока класа. На Уокър рядко му се случваше да не знае какво да каже, нито пък имаше склонност към поетични излияния, но тя предизвика и двете неща. Кожата ѝ бе безупречна, а очите ѝ грееха с цвят на пролетни теменужки.

— Детектив — изрече тя изключително любезно, кимна леко към жената до него и в гласа ѝ се появи издайническа нотка. — Здравей, Франсис.

Когато ги покани, Уокър предположи, че тук става въпрос по-скоро за добро възпитание, отколкото за южняшко гостоприемство. Дейзи Спенсър го оглеждаше предпазливо. Беше свикнал да го оглеждат с недоверие, но това го правеха само лошите, никога

гражданите с положение. Жената, кой знае защо бе крайно напрегната. Сигурно всички тези благодетелки от малките градчета са все едни и същи — ще му пробута Томи и ще си измие ръцете.

— Бихте ли искали чаша чай? — предложи госпожица Спенсър. Гласът ѝ бе спокоен, с едва доловимия провлечен говор на южняците.

— Благодаря, би било чудесно — отвърна социалната служителка.

Франсис може и да спазваше някакъв местен протокол, но Уокър нямаше търпение да види причината за посещението си. Съгласи се да види Томи още същия ден с истинско неудоволствие, само и само, за да прецени как ще се разбират. Едва пристигнал и вече нямаше търпение да пристъпи към неловкия момент. Все още бе развълнуван от посещението в гробището и от момента, когато видя името на Бет върху надгробния камък.

— Къде е той? — попита грубо той, без да обръща внимание на предложението да пият чай.

Въпросът предизвика неодобрително намръщване от страна на жената, която напоследък се грижеше за племенника му. Това го накара да погледне устните ѝ, сякаш нарочно създадени само за целувки и той за миг забрави защо е дошъл. Погледът му се плъзна от изкусителните устни към извивки, които предизвикателно прозираха под иначе семплата бяла памучна блуза и ленен панталон. Дискретни златни бижута проблясваха на китките ѝ, а от изящния ѝ пръст намигаше пръстен с диаманти и сапфири. Не беше годежен пръстен, забеляза той с необяснимо чувство на облекчение. Трябваше да погледне другата ръка.

— Ако става въпрос за Томи, той е в кухнята и довършва вечерята си — уведоми го тя с небрежен жест към друга част от малката, обзаведена с вкус къща.

Къщата също го изненада, като знаеше какво място заема в обществото на града. Всяка една от по-близките сгради бе значително по-голяма и внушителна.

Уокър се зачуди колко ли време ще просъществуват порцелановите ѝ фигурки, след като бе прибрала едно буйно момче. Тя очевидно не се притесняваше, тъй като не ги бе прибрала. Този факт го накара да промени малко мнението си.

— Защо двамата не се поопознаем преди да извикам Томи? — предложи тя.

Каза го така, че Уокър си представи разни непристойни неща, за които тя дори не бе загатнала. Намръщи се. Нищо чудно, че Франсис не бе задавала прекалено много въпроси. Очевидно бе решила, че тази жена ще ѝ свърши работата. Уокър имаше други намерения.

— Госпожице Спенсър, ще ми бъде безкрайно приятно да ви поопозная — започна той и отново я огледа, от което безупречните ѝ страни поруменяха — но съм тук, за да се срещна с племенника си. С вас ще си обърнем повече внимание някой друг път. Къде е кухнята? Там ли?

Той вече се бе насочил към вратата, когато тя пристъпи към него и го стисна за ръката с изненадваща сила. Той погледна бледите пръсти с отлично поддържани, макар и nelaкирани нокти, потъмнялата от слънцето ръка и усети пристъп на желание. Преглътна шумно и отстъпи.

— Детектив, може и да си позволявате да тормозите престъпниците във Вашингтон, но тук има правила на поведение, на които много държим.

Уокър се вгледа в блесналите очи, за да се наслади на удивителния аметистов нюанс и гъстите черни мигли. Един мъж лесно може да се забрави, докато потъва в тези загадъчни очи. Искрено съжаляваше, че няма излишно време. Ставаше късно, а искаше да си тръгне преди да се е стъмнило.

— Госпожице Спенсър, вие сте втората днес, която се опитва да ми каже, че съм невъзпитан — погледна я остро, по начина, който много добре действаше по време на разпити. — Започвам да се обиждам.

Тя дори не трепна.

— Тогава докажете, че грешим.

— Как по-точно?

— Поговорете с мен. Разкажете ми за вас и за живота, който можете да предложите на Томи.

— Май няма да сте доволна, преди да минем един кръг на „Вие питате, ние отговаряме“, а? — поклати той глава.

— Точно така — съгласи се весело тя.

— Ами тогава питайте.

Последва я в хола и се настани на пъстрия люлеещ се стол, без да откъсва поглед от нея. Тя седна на самия край на канапето, без да се притеснява от погледа му и започна да изстрелва въпросите си по начин, от който личеше, че е подготвила цял списък преди пристигането му. Започна да разпитва за родителите му, в кое начално училище е ходил, кои са му били любимите предмети, кои спортове е предпочитал.

— Госпожице Спенсър, с тази скорост ще откараме до полунощ, без дори да сме стигнали до колежа.

— Значи сте били и в колеж? — оживи се тя.

— Не се сетих да си донеса фотокопие от дипломата, но да, завършил съм Университета на Вирджиния.

— Чудесен университет — кимна одобрително тя.

— Приключихме ли?

— След малко. Женен ли сте, детектив Еймс?

— В момента не съм.

— Разбирам — устните ѝ се свиха едва забележимо. — Деца имате ли?

— Две момчета.

— С вас ли живеят?

— Не, с майка си, в Южна Каролина.

— Ясно.

Сега вече неодобрението ясно пролича в очите ѝ. Тя стрелна бързо с поглед социалната служителка, която си седеше с напълно безизразно лице.

— Нещо друго? — попита той. — Интересувате ли се от любимите ми цветове? Дали предпочитам слипове или боксерки?

— Не, разбира се — изчерви се тя.

— Тогава искам да видя племенника си.

Оказа се, че докато си бяха губили времето с тези абсурдни въпроси, Томи бе изчезнал. Когато най-сетне Дейзи ги отведе в кухнята, тя се оказа празна, а Томи не се виждаше никъде наоколо. Уокър се прокле заради глупостта си. Трябваше да се сети, че тази жена така е подредила нещата, че племенникът му да успее да се измъкне, въпреки че нямаше никаква представа защо би постъпила така. Това бе тактика, за да обърка противника, тактика, която самият той много често бе прилагал в работата си. И въпреки това бе учуден

защо ли Дейзи Спенсър би се опитала да провали срещата, на която Франсис Джексън толкова държеше. Да не би двете да бяха на нож? Изглежда и Франсис мислеше като него.

— О, Дейзи, какво си направила? — попита тя, без да крие ужаса си.

— Аз ли? — попита Дейзи и я погледна с широко отворени очи. — Да не би да си мислиш, че съм го скрила?

— Знам, че искаш да остане тук, но това не е начинът — каза социалната служителка.

Уокър наблюдаваше напрегнато двете жени.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че тя умишлено не ми позволява да видя момчето? — попита той, удивен, че подозренията му се потвърждават по толкова очевиден начин.

Франсис изглеждаше притеснена, но Дейзи веднага отговори.

— Точно това й беше мисълта и честно казано се чувствам обидена — тя се намръщи на социалната служителка. — Познаваме се от години. Не очаквах подобно нещо от теб, Франсис.

— Нито пък аз от теб — тросна се Франсис.

Бузите на Дейзи отново поруменияха, сигурно заради негодуванието, което искреше в очите й.

— Мътните го взели, аз съм не по-малко изумена, че не е, където го оставих — сопна се тя. След това бързо се поправи. — Не, взимам си думите назад. Изобщо не съм изумена. Животът на момчето е в пълен хаос, откакто майка му почина. Все имаше чувството, че никъде не го искат. Защо ли се изненадваме, че няма доверие на нито един възрастен, че мисли, че никой не си спазва обещанията, дори и аз.

— И какво точно му обещахте? — попита Уокър.

— Че никой няма да го отведе от тази къща, освен ако всички не решим, че това е най-доброто. Той също ще има право на глас.

— Дейзи, та той е още дете — въздъхна тежко Франсис. — Защо му обещавах неща, които не можеш да изпълниш?

— Напротив, смятам да изпълня обещанието си — отвърна веднага госпожица Спенсър.

— Май преди това ще трябва да го открием — предложи Уокър. — Останалото ще го уточним по-късно.

— Правилно — съгласи се веднага социалната служителка. — Трябва веднага да викнем Тъкър.

— Кой е Тъкър — попита Уокър, вече разбрал, че тук има много повече, отколкото бе започнал да разбира. За съжаление сега нямаше време нито да се задават съответните въпроси, нито да се подрежда наученото.

— Брат ми — отвърна Дейзи.

— Шерифът — каза в същото време Франсис.

— Тогава, хайде да го викнем по-бързичко — съгласи се Уокър и в същия момент видя двама мъже, които бавно приближаваха откъм ъгъла на къщата. Единият носеше нещо, което му заприлича на увит сладкиш.

— Тъкър, Томи изчезна — започна първа Дейзи и пое чинията от ръцете му. — Трябва да направиш нещо.

— Как така ще изчезне?

— Докато сестра ви ме баламосваше в хола с безкраен порой от въпроси, племенникът ми се е изнизал — обясни накратко Уокър. — Аз съм Уокър Еймс, между другото. Детектив Уокър Еймс.

— Той е полицаи в окръг Колумбия — добави подигравателно Дейзи. — И много обича да отправя непроверени обвинения. Не съм помагала на Томи да избяга. Не че го виня. Напоследък преживя прекалено много сътресения. Едва сега започна да се чувства на сигурно място.

— И то само за няколко дни — отбеляза Уокър.

— Именно — погледна го тя предизвикателно. — Защото знае, че ме е грижа за него. А няма никаква представа вие кой сте. Да не би да предполагате, че ще ви предпочете пред мен?

— Май атаката започва — отбеляза другият новодошъл. — Сестричке, не усложнявай нещата.

Уокър се ухили и се завъртя към мъжа.

— Боби Спенсър, би трябвало да си на моя страна — каза възмутено тя.

— Винаги съм на твоя страна — настоя той. — А точно сега ми се струва, че би трябвало да замълчиш.

— Как ли пък не — в очите на Дейзи припламна гняв.

Уокър продължи да се хили.

— Не я карайте да мълчи. Коментарът ѝ ми се струва доста показателен.

— Я стига — повиши глас Тъкър. — Да се успокоим и да видим какво знаем. Дейзи, когато за последно видя Томи?

— Точно приключваше с вечерята, когато вуйчо му и Франсис пристигнаха. Оставих го в кухнята. Някъде към шест.

— А сега е почти седем. Защо сте се забавили толкова?

— Имах някои въпроси — обясни отбранително Дейзи.

Боби вдигна очи към тавана и погледна съчувствено Уокър.

— А какво мисли Томи за срещата с вуйчо си?

— Вече ви казах. Не гореше от желание — отвърна тя.

— Сигурно добре си се постарала, за да стане така — отбеляза Уокър, учуден от гнева си, че жена, която дори не познаваше се е опитала да настрои собствения му племенник срещу него.

— Няма такова нещо. Казах му, че трябва да ти даде възможност да му обясниш защо дори не е чувал за теб и защо никога не си идвал при тях.

— Ако си представила така нещата, нищо чудно, че не гори от желание да ме види — сопна ѝ се Уокър.

Дейзи Спенсър напълно отговаряше на представата му за майка тигрица, застанала пред хищник, който се опитва да ѝ отмъкне малкото. Въпреки че му бе писнало от нея, той не можеше да не ѝ се възхищава за това че с всички сили защитава Томи. От една страна беше доволен, че племенникът му си е намерил такава закрила.

— Не е ли крайно време да престанем да си отправяме обвинения и да потърсим Томи? — предложи тихо Франсис. — Скоро ще се стъмни и не е много редно да остане навън, след като застудее. Покрай реката винаги е хладно по това време на годината. А и скалите... — тя замълча и недоизказа мрачните си предположения.

— Точно така — съгласи се Тъкър. — Франсис, оставаш тук, ако Томи се появи. Боби, ти претърси около реката. Аз ще разпитам от врата на врата из града. Уокър, двамата с Дейзи обиколете улиците с колата и по магистралата.

— Заедно ли? — попита Дейзи, сякаш предпочиташе да изяде порция червеи.

— Да — каза Тъкър с тон, който не търпеше възражения. — Уокър не познава района.

— Добре — каза тя. — Само че ще карам аз.

— Все ми е тая — съгласи се Уокър и тръгна след нея към малкия спретнат автомобил, който ѝ отиваше безкрайно много. При тази жена нямаше никаква показност и перчене. Сигурно никога не надвишаваше ограниченията на скоростта.

Притеснението ѝ бе очевидно, докато палеше колата. Включи на задна и излетя по алеята със скорост, на която дори и ветеран автомобилен състезател би завидял. За втори път го изненадваше жена от това градче.

— Не си изкарвай яда на колата или на мен — предложи тихо той, когато колата поднесе на ъгъла на трилентовата улица. — Ако ни претрепеш няма да помогнеш на Томи.

— Я да вървиш по дяволите — сопна му се тя. — Ти си виновен за всичко.

— Поне ми обясни защо.

— Защото е така.

Уокър едва се сдържа да не се усмихне.

— Логиката ти е желязна. Типично по женски.

Тя скочи върху спирачките толкова неочаквано, че той едва не удари с глава предното стъкло. Когато се съвзе, откри, че тя гледа право напред, а по бузите ѝ блестят сълзи.

— Извинявай — каза толкова тихо тя, че Уокър едва долови думите.

— Какво? Правилно ли чух, че ми се извиняваш?

— Гледай да не ти се завърти главата — тросна се тя.

— Май трябва да започнем отначало. Мисля, че не успяхме да се разберем както трябва.

— Може и да си прав — съгласи се с въздишка тя. — Просто Томи означава прекалено много за мен. Не искам някой да го нарани.

— Госпожице Спенсър, ако искаш ми вярвай, ако искаш недей, но това е и моето желание.

Най-сетне тя се обърна и го погледна.

— Струва ми се, че ни чака дълга нощ и е най-добре да ми казваш Дейзи.

Уокър се разсмя.

— Винаги предпочитам да си говоря на ти с жената, с която ще прекарам нощта.

— Сигурно.

Почти беше сигурен, че в ъгълчетата на устата ѝ потрепна усмивка. И въпреки всичко не можеше да разчита единствено на тази усмивка. Реши, че ако обръща прекалено много внимание на тези устни, може да си докара някоя беля.

— Добре ли познаваш Томи? — попита той.

— Оpozнах го по-добре през последните няколко дни, но и преди се разбирахме добре. Преподавам му в неделното училище. Проявява една непочтителност, която ми напомня, че много ми се искаше да съм точно такава на неговата възраст. Затова го оставям да му се размине за много неща — на лицето ѝ вече се виждаше истинска усмивка. — Май със сегашния случай ми се отплаща за отстъпчивостта.

Уокър долови тъгата в гласа ѝ, когато спомена за желанието си да се прояви като непокорно момиче.

— Не мога да си те представя непокорна.

— Трябва значи да поговориш с братята ми и с баща ми. Те ще ти разкажат. Особено Тъкър. Той знае точно колко пъти съм била на крачка да се откъсна от баща ми.

— Но не си го сторила.

— Не бях доскоро — призна тя с очевидно съжаление. — Е, като се преместих в града го нервирах безкрайно, но му мина.

— А какво си направила напоследък?

— Прибрах Томи. Да знаеш само каква пушилка вдигна баща ми, въпреки че самият той не е идвал. Кой ли не изпрати да му свърши мръсната работа. Сигурна съм, че Тъкър и Боби не се появиха случайно тази вечер. Сладкишът, който донесоха, идва от кухнята на баща ми. Сигурно са били там за поредната лекция как се опитвам да си проваля живота.

— Като си прибрала едно момченце ли?

— Едно момченце, което се опита да ми задигне бижутата — уточни тя.

Уокър за пръв път чу за крадени бижута. Стомахът му се сви при тези думи.

— Томи се е опитал да ти открадне бижутата?

Тя стана сериозна.

— Дяволите да я вземат голямата ми уста. Да, опита се да ги задигне. Смяташе да ги продаде, за да има пари за храна, ако въпреки всичко не го оставех при мен.

— Само че ти си го хванала.

— Всъщност Тъкър го хвана. Получи се страшно конфузно, защото случката само наля масло в огъня, но аз ги уверих и двамата, че подобно нещо няма да се случи отново, каквото и да става. Мисля, че Томи ясно ме разбра.

Уокър въздъхна.

— Дано да си права — каза той и си представи как племенникът му поема по пътя на престъпниците.

— Томи не е крадец — каза Дейзи, сякаш бе прочела какво го измъчва.

— А ти как ще го наречеш?

— Той е уплашен и просто се перчи.

— Кражбата си е кражба, каквато и да е причината. Хич не си прави труда да му търсиш извинения.

— Говориш като истинско ченге.

— Аз съм ченге.

— Това не значи, че не трябва да взимаш под внимание обстоятелствата.

— Като вземаш под внимание обстоятелствата даваш възможност на дребните крадци да се превърнат в престъпници.

— Томи не се нуждае от хардлайнер в живота си. Има нужда някой да прояви малко съчувствие.

Уокър поклати глава. Добродушието и добросърдечието на Дейзи бяха излезли наяве. Та тя бе прекалено наивна. Беше срещал стотици като нея, винаги готови да защитават непълнолетните престъпници и да повтарят, че били „просто деца“.

Изпитваше огромното желание да ѝ разкаже за деца, пуснати с лека ръка от съдилищата, които още с излизането се обръщат на 180 градуса и извършват престъпления, заради които на съдебната система ѝ излизаше лошо име. Но тя едва ли щеше да разбере. Щеше да махне с ръка, когато чуе за онези деца, докато говорят за Томи.

— Може би най-добре да се заемем с издирването на племенника ми — каза най-сетне той. — Очевидно за другото няма да се разберем.

— Правилно — заключи тя, въпреки че изглеждаше необичайно разочарована.

Той я погледна внимателно.

— Освен ако не предпочиташ да продължим спора.

Тя се усмихна широко.

— Защо да си хабя приказките? Няма смисъл.

— Та значи, къде мислиш, че може да се е скрил Томи?

— Къде ли не — сви рамене тя. — Почти всяка къща наоколо има я гараж, я барака за инструменти. А повечето имат малки пристани на реката, където си връзват лодките. Томи е луд по лодки.

— Дали може да открадне някоя?

Та изглежда се стресна, но първо помисли, а след това поклати глава.

— Малко вероятно. Не и по тъмно.

— Добре тогава, ами тези скали, за които спомена госпожа Джексън? Те опасни ли са?

— Почвата е глинеста и са хлъзгави, но едва ли Томи ще отиде там. Франсис го каза, само за да ни накара да се размърдаме.

— Защо мислиш, че няма да отиде там?

— Защото скалите са в обществения парк на километри оттук. В Тринити Харбър има чудесни плажове, покрити с пясък. Единствената опасност за Томи там ще бъде да настине, ако е достатъчно глупав да се топне в реката.

— Тогава защо беше цялата дандания у вас? — попита недоверчиво Уокър.

— Аз не съм вдигала никаква дандания — отвърна веднага Дейзи. — Аз съм само бунтарка, не забравяй.

Уокър се разсмя.

— И ако смея да добавя, се справяш доста добре.

— Благодаря — погледна го с ъгълчето на окото си тя. — Да знаеш, че наистина обичам Томи.

— Знам — отвърна Уокър. — А пък аз искам просто една възможност да опозная сина на сестра си. Нямам представа кое е най-доброто, нито пък как ще се получи.

— И няма да се правиш на кон с капаци, нали? — попита тя.

Очите ѝ блестяха и той предположи, че е събудил надежда у нея, въпреки че не можеше да прецени точно какво желае тя, нито пък защо.

— Ако и ти не се правиш — съгласи се той.

— Ще се постарая — кимна тя.

Уокър протегна ръка.

— Значи се разбрахме.

Дейзи очевидно нямаше да се задоволи с едно ръкостискане. Тя спря колата и преди той да разбере какво смята да прави, младата жена се пресегна и го прегърна силно. Уокър замръзна щом усети меките извивки, притиснати до него, ласката на дъха ѝ до бузата си. Това означаваше, че изкусителните ѝ устни са прекалено близо, за да ги пренебрегне. Обърна се и без дори да помисли дали проявява здрав разум, дали е правилно или каквото и да е, я целуна. Беше прекалено късно, когато разбра, че току-що се бе озовал в много по-значително беда, отколкото някога бе попадал по улиците на окръг Колумбия.

ПЕТА ГЛАВА

— Май е най-добре да се връщаме — прошепна Дейзи, след като Уокър прекъсна тази напълно неочаквана, главозамайваща целувка и тя най-сетне успя да си събере мислите. Никой не си бе позволявал да целува разумната Дейзи Спенсър с толкова плам, с такава жадна забрава. Беше прекалено зашеметена, за да се сети да го поучава колко неподходящо е поведението му. Всъщност, тя си мислеше дали да не го накара да я целуне отново. Не е много умно, надигна глас онази малка част от мозъка ѝ, която все още функционираше.

— Наистина трябва да се връщаме — каза категорично тя. — А и сигурно вече два часа обикаляме. От Томи няма и следа. Може пък другите да са имали повече късмет.

— Да, добра идея — отвърна той и я стрелна бързо с поглед. На Дейзи ѝ се стори, че той се съгласи прекалено охотно и се почувства засегната. Не че щеше да му позволи да разбере. Дори и за секунда нямаше да го остави да си помисли, че е някое неопитно провинциално момиче, омаяно от една-единствена целувка.

— Значи? — настоя той, защото тя все още не бе запалила колата. — Ще се връщаме или не? Нещо ми подсказва, че щом Томи се чувства на сигурно място при теб, едва ли е отишъл чак толкова далеч. Сигурно се крие някъде наблизо.

— Сигурно.

Почувства се особено горда, че отговори, без да проличи колко е задъхана. Очевидно нямаше да говорят за целувката, реши с въздишка тя. Тя самата не искаше да обсъжда случилото се. Тя си пое дълбоко дъх и заговори припряно.

— Виж, не е нужно да се чувстваш неловко. Искам да кажа, че това беше само една целувка. Не е кой знае какво.

— Точно така — отвърна с равен глас той.

Нямаше да е толкова лесно, колкото тя си мислеше. Все още беше притеснена, а неговото изражение — обидно сериозно. Тя опита отново.

— И преди са ме целували. Предполагам и теб. За всичко е виновна прегръдката. Просто ми олекна, че беше готов да ми помогнеш.

Той се обърна към нея и се намръщи.

— Дейзи, много те моля, би ли престанала? Може би не трябваше, но се случи. Приключваме с този въпрос. Забрави го.

Тя премигна при остротата на гласа му.

— Да, да, разбира се — отвърна тя. Наложил си да се съсредоточи и със сигурна ръка запали колата.

Не продума нищо, докато не стигнаха нейната улица. Тогава реши, че не може да си мълчи, без поне още веднъж да се е опитала да разсее напрежението помежду им. Ако се появяха така в къщата, братята ѝ веднага щяха да познаят, че нещо не е наред. За мъже притежаваха прекалено голяма интуиция. Много рано се бе научила, че дори и по сериозната ѝ физиономия могат да познаят как е минала срещата ѝ. А ако имаше нещо, Тъкър и Боби бяха готови да се заемат с момчето. Били Инскоу бе единственият, когото не успяха да сплашат. Може би именно затова тя си бе въобразила, че е влюбена в него, защото братята ѝ не го плашеха. Страхуваше се, че Тъкър и Боби не са забравили старите си навици и затова спря, изгаси фаровете и се обърна ядосана към Уокър.

— Тази целувка бе просто един импулс, детектив. Нищо повече. Сигурна съм, че вече съжаляваш. Аз също. Повече няма да се случи.

— Знам — отвърна той и се намръщи. Посочи към къщата. — Защо не влезем и да проверим, дали някой с повече късмет не е открил Томи.

— Не умееш много добре да се справяш с чувствата си — отбеляза раздразнено тя. — Забелязах го и по-рано, когато говорехме за сестра ти. Веднага се стягах и се чувствах неловко, точно като сега.

— Сигурно защото ровичкаш до безкрай.

— Нарича се техника на разпитване — обясни тя. — Тъкър ми я обясни. Не може да не знаеш как се прилага.

Устните му трепнаха.

— Знам и затова не ти се удава много, когато я прилагаш върху мен. Започваш да ме дразниш.

— Ще запомня. Просто не искам нито Тъкър, нито Боби да си помислят, че двамата с теб... — тя се поколеба. — Не сме се разбрали

за нещо. Все гледат да ме защитават.

— Не ме е страх от братята ти — сви устни Уокър. — Струва ми се, че мога и сам да се грижа за себе си.

— Добре тогава — съгласи се тя и си наложи да смени темата. Секунда по-късно отново се обърна към него, притеснена от нов проблем. — Да не вземеш да се разкрешиш на Томи, че е изчезнал!

Равнодушният му поглед се стрелна към нея.

— И ти!

— Няма, разбира се.

— Тогава защо си мислиш, че аз може да се развикам? Много добре знам какво е да си дете, при това уплашено.

Дейзи бе изненадана от признанието му.

— Не мога да си представя, че има нещо, което може да те уплаши.

— Защото не ме познаваш. Най-добре запомни това.

Дейзи едва ли щеше да забрави, дори и да искаше. Целувката може и да беше проява на интимност, но той не я бе допуснал нито в ума, нито в сърцето си, дори и за секунда, откакто се запознаха. Тя въздъхна, включи колата и потегли към къщата.

— Не ми изглежда много оживено — отбеляза Уокър, докато слизаха.

В този момент от задния двор долетя смях.

— На мен ми се струва, че купонът тече — отвърна Дейзи и тръгна към задната част. Гледката я накара да спре рязко.

Братята й, Франсис и Томи се бяха отпуснали на шезлонгите, обърнати към реката, а до всеки от тях бе оставена празна чиния с трохи от сладкиша. Тъкър им показваше някои от съзвездията в тъмното небе. Пълното им безгрижие я подразни, както и много други неща през изминалия ден, което бе доста показателно.

— Забавлявате ли се? — тросна се тя.

Четири чифта очи се насочиха гузно към нея.

— Можете и да ни кажете, че с Томи всичко е наред — продължи да се заяжда тя.

— Забравила си мобилния си телефон — обясни спокойно Боби. — Нямаше как да се свържем с теб.

— Някой от вас можеше да се качи на колата и да тръгне след нас — тя погледна обвинително Тъкър. — Все щяхте да ни забележите.

Много добре знаете, че улиците са празни по това време.

— Важното е, че Томи се върна — каза тихо Тъкър, решен да не се поддава. Обърна се към момчето. — Синко, това е вуйчо ти, Уокър Еймс.

След представянето се възцари тежко мълчание. Дейзи наблюдаваше момчето, вперило подозрителен поглед в Уокър. Нито един от двамата не трепна. Уокър изглеждаше стреснат. Най-сетне тя го сръга с лакът и той пристъпи, за да приклепне до Томи.

— Ти си истинско копие на майка си — отбеляза меко той с почуда и тъга в гласа. — Същите очи, същата коса, същата усмивка. Забелязах го още на снимката, която госпожа Джексън ми показва одеде.

Томи си остана мрачен.

— Е, и?

— Едва сега разбирам колко много ми е липсвала — обясни Уокър.

— И защо тогава не дойде поне веднъж да ни видиш? — попита Томи.

— Защото тя не ми беше казала къде е, а аз не успях да я открия.

— Толкова си се постарал — нацупи се Томи.

— Ако искаш, някой ден ще ти покажа папката с всичко, което съм правил, сведенията за всяко място, на което съм търсил — предложи Уокър. — Майка ти бе по-малката ми сестра. Никога не съм искал да ѝ се случи нещо лошо.

— Е, да, ама лошото взе, че ѝ се случи — кресна Томи и скочи. — Тя умря! Също като баща ми, само че него никога не съм го виждал. И сега вече си нямам никого!

— Не е вярно — намеси се Дейзи и пристъпи към него. Преди да успее да го докосне, той се измъкна покрай Уокър, заобиколи я и затича в къщата, а вратата се затръшна след него.

— Ще отида при него — каза веднага тя, сърцето ѝ натежало и заради двамата.

— Недей — спря я Боби. — Нека да отида аз. Ти остани с Франсис и Уокър и поговорете. Предстои ви да вземете важни решения.

Дейзи се съгласи с неохота. По-малкият ѝ брат имаше усет към децата. Май наистина щеше да е най-добре един страничен човек да се

опита да успокои Томи.

Щом Боби влезе, Тъкър стана и стисна рамото на Уокър.

— Искаш ли една бира?

Уокър кимна, лицето му безизразно.

— Чудесно. Ще дойда с теб.

Дейзи остана сама с Франсис.

— Обвиних те несправедливо, че си скрила Томи — каза най-сетне Франсис. — Знаеш колко много те обичам, но трябва да си върша работата.

— Няма значение. Всички бяхме напрегнати. Всички казахме неща, които не трябваше — съгласи се Дейзи. — Къде, всъщност, го намерихте?

— Тъкър го откри. Беше се скрил в бараката за инструменти на Мадж Джесъп. Тя чула шум по-рано, но решила, че е влязла миеща мечка.

Дейзи въздъхна.

— Каква бъркотия. И какво ще правим сега?

— Ще гледам да убедя Уокър да поостане още някой и друг ден, за да се поопознаят с Томи. После — ще видим.

Ясно, че няма да се сработят изведнъж. Нито единия, нито другият е готов за такава стъпка. Може би още няколко дни бяха решението, от което имаха нужда.

— А ти как мислиш, той дали ще се съгласи? — попита Дейзи.

— Не знам. Нищо не мога да кажа. А ти как мислиш?

Само преди час, Дейзи щеше да е сигурна, че Уокър Еймс ще си замине от Тринити Харбър при първа възможност, но това бе преди да забележи изражението му, когато той зърна племенника си.

— Сигурно ще се съгласи — каза най-сетне тя. — Може и да не остане очарован от тази възможност, но добре разбира, че го дължи на сестра си.

— С какво ще се съгласи? — попита Уокър.

Двамата с Тъкър тъкмо излизаха от къщата.

— Да останете още няколко дни — обясни Франсис. — И хич не ми се извинявайте с работата. Сигурна съм, че при дадените обстоятелства ще успеете да се освободите за уикенда. Престъпленията няма да избягат, докато ви няма.

— Точно това каза и шефът ми, като говорих с него преди пет минути — отвърна Уокър. — Оказва се, че не съм незаменим.

На Дейзи не ѝ стана приятно, че пулсът ѝ се ускори, когато чу думите му. Беше убедена, че причината не е загрижеността ѝ за Томи.

— Можеш да останеш тук — предложи тя без да мисли. Погледът му я прониза и за миг въздухът заискри от удивителния заряд, преминал между тях. После той поклати глава.

— Идеята не е много добра.

— Съгласна съм — включи се и Франсис.

— Нали ти каза, че двамата с Томи трябва да се опознаят — възропта Дейзи. — Най-добрият начин е като са под един покрив.

— Да, но имат нужда и от самостоятелност. А и честно казано, няма да е много приятно, когато целият град започне да шушука, че у вас живее някакъв непознат. Някой веднага ще раздуе нещата и ще те вземат на мушка.

— Той може да отседне и в Седар Хил — предложи притеснено Тъкър. — Там има достатъчно свободни стаи.

— Няма да стане — заяви разпалено Дейзи и се намръщи на брат си. Знаеше много добре какво цели. Представи си веднага как Уокър става обект на безкрайните тиради на баща ѝ, след което щеше да дойде и опитът за подкуп, за да махне Томи от нея.

— Какво е Седар Хил? — поинтересува се Уокър и я погледна с любопитство.

— Родният ми дом, където все още властва несломимия Кинг Спенсър — обясни тя. — Повярвай ми, не ти е работа да ходиш там.

Той се ухили.

— Не съм толкова сигурен. Звучи като истинско предизвикателство.

— Баща ми е истинско изпитание, въобще не става въпрос за предизвикателство.

В очите на Тъкър се появиха весели пламъчета.

— Опитваш се да ги държиш настрана един от друг, а Дейзи. От какво те е страх?

— Много добре знаеш, че баща ми веднага ще си навре носа и ще се опита да манипулира нещата така, че да стане както той иска.

— Вие май ме подценявате — прекъсна ги Уокър.

— Ти изобщо не можеш да му съперничиш — настоя младата жена. — Не искам да припарваш до него.

— Нали няма да се опитва да ме сватосва? — попита Уокър и потръпна доста пресилено.

— Теб! Един янки! Как ли пък не — отвърна Дейзи.

— Значи не виждам какъв е проблемът.

— Тя се притеснява, че баща ѝ ще ви събере с Томи на бърза ръка и ще ви изпрати по живо по здраво, преди още да е съмнало — обясни Тъкър. — Ще го постигне, каквото и да му струва.

В очите на Уокър се появи хитро пламъче.

— И кого от двамата те е повече страх да не загубиш? — попита той.

Дейзи усети как бузите ѝ пламват. Не се беше изчервявала толкова много от години, дори никога. Постара се да не поглежда нито към брат си, нито към Франсис и отговори твърдо.

— Томи, разбира се.

Усмивката на Уокър стана още по-широка.

— Разбира се.

— Нещо ми се губи тук — каза Тъкър, антената на братската загриженост, се настрои на съответната честота.

— Нищо не ти се губи — отвърна остро Дейзи. — Абсолютно нищо. Уреждайте този въпрос както искате. Уокър, ако желае може да спи и на улицата. Пет пари не давам. Отивам да кажа лека нощ на Томи и си лягам. Закуската е в осем, детектив. Ако все още не си заминал.

Зад нея се понесе приглушен кикот, но тя не успя да разбере дали това е брат ѝ, или Уокър. В този момент ѝ беше все едно. И двамата ѝ бяха черни пред очите.

Завари Боби и Томи вгълбени в поредната игра на Монопол.

— Внимавай, Томи. Брат ми наистина, ама наистина умира да пипне някой и друг имот. Вече е изкупил половината бряг в градската част на Тринити Харбър.

Очите на Томи се разшириха.

— Сериозно? Значи плажът е твой?

— Не самият плаж. Земята наблизко.

— И какво ще я правиш?

— Вече е построил пристанище — каза Дейзи.

— Онова с лодките и хубавия ресторант ли?

Боби кимна.

— Брееей. Мама веднъж ме заведе да обядваме там. Миналата година, на рождения ми ден. Облякохме се хубаво и... така.

Били се усмихна.

— Хареса ли ти храната? — попита небрежно той.

Това беше прекалено тенденциозен въпрос, според Дейзи.

— Внимавай какво казваш, Томи. Боби е главният майстор готвач.

Томи отвори широко очи.

— Искаш да кажеш истински готвач?

— Аха — потвърди Дейзи. — Просто главен майстор готвач звучи по-тежко.

— Не съм учил в Кордон Бльо, за да ми казваш, че съм прост готвач — измърмори Боби, наистина обиден. — Не ми ли стига, че татко все това натяква?

— Ами, вкиснат е, защото не пожела да поемеш сделките с добитъка.

— Още от десетгодишен му разправям, че не ме интересува как се отглежда порода Блек Енгъс. Станах на двайсет и осем, не смяташ ли, че вече му е минало?

— На татко? — попита скептично Дейзи. — Същият, който все още не е простил на брат си, че купил под носа му бик медалист преди цели трийсет години?

— Ясно — въздъхна Боби.

Дейзи се наведе и го целуна.

— И въпреки това той те обича. Знаеш, нали?

Боби се ухили.

— Да бъдеш обичан от Кинг Спенсър не прилича много на благословия — ухили се Боби.

— Тук може и да си прав. Това просто означава малко повече натиск, докато постигне това, което си е наумил — тя прегърна Томи. — Искаш ли да поостана, за да те завия като си легнеш?

— Мога и сам да се завия — каза той и погледна Боби с неудобство.

Брат ѝ му намигна. Дейзи се направи, че не е забелязала. По-късно, когато детето загасеше лампата, щеше да се върне, за да се увери, че е добре.

— Тогава ви казвам лека нощ и на двамата.

— Дейзи? — извика колебливо Томи след нея.

— Кажи, миличък.

— Вуйчо ми... той още ли е долу?

Тя се опита да разгадае изражението му, но не успя.

— Ще остане и събота и неделя.

— Тук ли?

— Не. Това обсъждат долу. Сигурно в хотела до реката.

Стори й се, че раменете на Томи се отпуснаха и тя разбра, че въпреки избухването си преди малко, не му се искаше вуйчо му отново да изчезне. Семейните отношения може и да са сложни и понякога да носят разочарование, но те са най-здравите връзки за всеки човек. Въпреки че изпитваше ужас при мисълта, че Уокър може да отведе Томи, тя не можеше да не ги остави да се опознаят.

— Може би, когато се върне утре сутринта, ще ти разкаже каква е била майка ти като малко момиче — предположи тя.

Очите на Томи светнаха за пръв път, след като бе научил, че вуйчо му ще дойде.

— Ей, страхотно. Тя не говореше много за времето, когато е била дете.

— Значи трябва да го попиташ — отвърна тихо Дейзи и се опита да потисне напиралите сълзи.

Боби тръгна след нея и я прегърна.

— Добре се справи — каза и той.

— Надявам се — тя погледна замислено брат си. — Ами ако го загубя?

— Значи не е било писано да остане. Ще го преживееш.

Дейзи си представи самотното бъдеще и й се прииска да изпитва увереността на Боби.

По-късно, останала сама в тихата си самотна стая, Дейзи призна пред себе си, че срещата с Уокър бе истинска катастрофа, от самото начало, чак до края. Докато премисляше събитията от вечерта, от изчезването на Томи, до последвалото събиране няколко часа по-късно, най-необяснима й се стори неочакваната целувка с Уокър. Защо не можеше да престане да мисли за нея? Нима жадуваше толкова отчаяно за малко внимание, че целувката на някакъв мъж я бе разтърсила.

Може и така да беше. Всъщност, май наистина беше така. Нямаше нищо общо със самия Уокър Еймс.

Браво. Тя докосна устните си с пръсти. Стори ѝ се, че дори и в този момент усеща нежната ласка. Целувката едва ли бе продължила повече от няколко секунди, които ѝ се бяха сторили като вечност. А и той изглеждаше беше не по-малко развълнуван от нея.

Решението му да остане в града целия уикенд беше истински късмет за Томи, но на нея щеше да ѝ е трудно. Само с едно докосване Уокър ѝ бе напомнил, че е жена, че има нужди и желания, които бе пренебрегвала прекалено дълго. Трябваше да е щастлив, че не го завлече някъде и не му се нахвърли.

Тази мисъл я накара да се изчерви. Какво ѝ ставаше? Никога не бе мислила по този начин, нито пък се бе държала толкова безразсъдно. Нито веднъж за тридесет години не бе изпитвала тази остра нужда да усети езика на мъж до своя, ръцете му по гърдите си, да го почувства вътре в себе си. Дори и Били не бе разпалвал такъв отчаян копнеж. В редките случаи, когато се разминаваше с Били на улицата, не изпитваше абсолютно нищо към него. Дори и в този момент не можеше да си представи, че ще дойде момент, когато образът на Уокър Еймс няма да я вълнува.

Това доказваше, че е крайно време тялото ѝ отново да се събуди за живот. Опита се да си каже, че физическият ѝ отклик си е бил само физически, че няма нищо общо с Уокър Еймс. Все трябваше да си напомня, че решението му да остане, бе за да има три дни с Томи, а през тези три дни тя трябваше да убеди всички, че на Томи ще му е по-добре с нея в Тринити Харбър, отколкото в град като Вашингтон. За съжаление, тази вечер бе открила, че Уокър Еймс я лишава от способността и да говори разумно и последователно, и то без особено усилие. За съжаление той също го бе разбрал.

Ала Дейзи не бе отгледана от човек като Кинг Спенсър, без да научи поне малко как да пренебрегва страховете си и да постигне желания ефект. Ако Уокър Еймс си въобразяваше, че може да използва мъжкото си присъствие, за да я притесни, то тя тогава щеше безпроблемно да използва женските хитрини, за да се изправи срещу него. Колкото повече обмисляше тази възможност, толкова по-нетърпелива ставаше да го види утре сутринта, за да приложи плана си.

ШЕСТА ГЛАВА

Уокър бе натрупал прекалено много напрежение и смяташе да го стопи. Събуди се на разсъмване, след една неспокойна нощ на твърдия хотелски матрак и усети тежестта на всичките си трийсет и пет години. Раменете го боляха. Коленете му се бяха схванали, резултат от дългите години физическо натоварване на футболното игрище в гимназията и по време на сутрешните кросове, които правеше всеки ден, за да бъде в добра форма. Много по-притеснителни от болезните бяха неясните взаимоотношения. Като че ли първата му среща с Томи не беше достатъчен проблем, та трябваше да я има и Дейзи Спенсър с изкусителните ѝ устни. Тя бе поела главната роля в сънищата му. Нищо чудно, че се събуди много възбуден и още по-възмутен от себе си. Трябваше да я избие от ума си, преди да я види тази сутрин и да стори нещо, което само ще умножи съжаленията, които трупаше. Един хубав крос щеше да свърши работа. Добре че си бе оставил сака с нещата от фитнеса в багажника. Обу къси панталонки и тениска и излезе. Докато пробягваше първите няколко пресечки дори не забеляза какво има около него, освен че няма улично движение и лекия привкус на солена въздух. Беше се съсредоточил в ритъма и се опитваше да диша равномерно, с еднакви крачки, за да постигне максимален резултат.

После обърна внимание на грижливо поддържаните тревни площи, на дървените огради, цветните петна в дворовете, просторните веранди и старомодни люлки, веселите знамена, които украсяваха повечето къщи. Малцината излезли навън в този ранен час му махваха приятелски с ръка и мило се усмихваха, за разлика от мрачната подозрителност, с която щяха да го наблюдават у дома. Когато зави по някаква алея покрай реката, потънала в сенките на високи дървета, усети, че вече не се наслаждава на приятния утринен хлад сам. Долови равномерния бяг на нечий чужди маратонки и накъсаното дишане на начинаещ бегач, покрай равномерното дишане на друг, по-опитен.

Погледна през рамо и видя някаква двойка на няколко метра зад него. Жената му махна и за малко да падне. Мъжът я хвана за ръката.

— Добре ли си? — попита мъжът и огледа пламналото ѝ лице. — Едва втора седмица ти е. Мога да позабавя темпото.

— Не, не — едва успя да изрече тя. — Мога да те следвам.

Мъжът се усмихна на Уокър, който подтичваше на място и ги изчакаше.

— Упорита е като магаре — отбеляза мъжът, когато се приближиха.

Уокър ѝ намигна и порица мъжа.

— Не можете да не я похвалите, че поне опитва.

— И аз това му повтарям — каза тя, превита на две, за да си поеме най-сетне дъх. Когато вече можеше да говори, без да се задъхва, продължи: — Просто го е страх, че ще припадна и ще му се наложи да ме носи чак до къщи — тя подаде ръка. — Аз съм Ана Луиз Уолтън. А ти сигурно си Уокър — той се разсмя от изненада. — Градчето е малко. Вече половината жители те описаха. Пристигането ти е страхотна новина.

— Защо? — погледна той развеселен.

— Ако трябва да говоря като журналист — обади се мъжът — сигурно защото цялата история доста си я бива. Отдавна изгубеният вуйчо се появява и се противопоставя на щерката на най-видния гражданин — той се усмихна още по-широко. — Между другото, аз съм Ричард Уолтън. Притежавам местният вестник. Ана Луиз ми е жена и преди да успееш да изтърсиш някоя ругатня, искам да ти кажа, че тя ни е свещеникът.

За трети път за по-малко от двацет и четири часа, Уокър бе изумен от жена от този град. Очевидно жените в Тринити Харбър бяха опасна работа.

— Не се притеснявай — каза Ана Луиз, за да разсее притеснението му. — Какво ли не говорят хората пред мен. Ако почувствам, че има нужда, по-късно ще се помоля за спасението на душата ти.

— Това ме успокои — отвърна Уокър.

— И как мина вчера с Томи? — поинтересува се тя. — Ами с Дейзи?

Той нямаше намерение да обсъжда темата за Дейзи с нея или с когото и да е от този град. Що се отнася до Томи, нямаше представа какво да каже.

— Ще ми се да знаех — отвърна най-сетне той. — У Томи е стаено много негодувание по отношение на мен.

Ана Луиз кимна със съчувствие.

— Виж, тъй като съм готова да рухна и изобщо не съм във форма, защо не отидем да прием по едно кафе? Може пък да ти помогна.

— А защо да не оставим човека на мира? Той и сам ще съумее да се оправи с живота — парира я Ричард и загледа жена си развеселен. — Ана Луиз много обича да се меси.

— Изобщо не се меса. Това ми е работата.

— Единствено когато някой член от паството моли за помощ — напомни й Ричард. — Уокър не е бил и един ден в града, а пък в църквата ти изобщо не е влизал, за съвет пак не го чух да те моли.

Тя се разсмя.

— Добре, де, понякога предугаждам кога човек има нужда. Хайде да видим сега какво ще направиш? — тя погледна Уокър с надежда. — Какво ще кажеш за едно кафе?

Тъй като бе готов да чуе всеки предложен съвет, Уокър кимна.

— Ти предложи къде.

— При Ърлин е единственото място, отворено за закуска — каза тя. — Кафето е силно, а пък домашната шунка и яйцата си струват, особено ако не си загрижен за холестерола си. По това време сутрин, мисля, че няма да имаме проблем да се настаним в някое сепаре. Редовните посетители ще започнат да нахлуват след около половин час, а и в петъците няма кой знае колко туристи по това време на годината. Утре вече ще е друга работа — тя се обърна към съпруга си. — Ти ще дойдеш ли с нас?

— Не. Може да си изкуша да използвам нещо, което ще кажеш строго поверително и то да се окаже на първа страница във вестника.

Ти изви очи нагоре.

— Изобщо не слушай какви ги приказва — каза тя на Уокър. — Ричард е най-етичният човек, когото познавам. Просто иска по-късно да злорадства, че той е пробягал цялото разстояние, а пък аз съм се отказала.

— И това е вярно — призна Ричард и се наведе да я целуне. — Беше ми приятно да се запознаем, Уокър. Ако решиш да останеш, можем да се съберем и да си поговорим за окръг Колумбия. И аз работех там.

— Наистина ли?

— Бях чуждестранен кореспондент и много не се застоявах във Вашингтон, но определено следях политиката.

Уокър кимна и се сети.

— Значи ти си онзи Ричард Уолтън. Ти написа онези невероятни статии за военните зони. А и доста награди обра, доколкото си спомням. Липсва ми мнението ти.

— Вече четири години. Първо си взех отпуска, когато баба ми се разболя. След това двамата с Ана Луиз се оженихме и аз купих вестника в родния си град. Когато тя пое работата тук, купих и този вестник и доведох един стар приятел за главен редактор.

— Сега е медиен магнат — пошегува се Ана Луиз.

— С два седмичника не се прави империя — поправи я Ричард. — А и на мен ми харесва тук — той отново целуна жена си. — Да не си посмяла да си загубиш работата. Не ми се занимава да купувам още един вестник.

Тя се разсмя.

— Аз не загубих последната си работа. Просто предложението, което ми направиха, беше неустойимо. Кинг Спенсър може да бъде много убедителен.

— И аз така чух — отвърна Уокър.

— А, значи можем да си поговорим и за него — каза тя. — Ще се видим по-късно, скъпи.

— Трябва ли да се притеснявам, че така ненадейно реши да се отървеш от мен и то заради друг мъж? — пошегува се Ричард. — Да не би меденият ни месец вече да свърши?

— Ти сам ще трябва да прецениш — каза тя и поведе Уокър в противоположна посока.

Вървяха мълчаливо и първоначално на Уокър му се искаше да каже нещо, но после разбра, че Ана Луиз е от онези изключителни жени, които не очакват непрекъснато да водят разговор. В заведението на Ърлин имаше доста свободни сепарета. Сивокосата сервитьорка веднага им донесе чаши и ги напълни с кафе още преди да се бяха

настанили. Огледа внимателно Уокър, но не попита нищо. Или вече знаеше кой е, или тя бе единственият човек в града, който умееше да си сдържа любопитството. Вместо да го попита нещо за него, тя се обърна към Ана Луиз.

— Скъпа, изглеждаш напълно изтощена. Да не би Ричард пак да те е карал да тичате?

Жената свещеник се усмихна.

— Той не ме кара. Аз се опитвам да водя здравословен живот.

— Ако питаш мен, няма нищо здравословно в това да се напъваш до крайно изтощение и то в ден, който господ е създал за почивка.

Ана Луиз се замисли.

— Знаеш ли, Ърлин, май си права. Тук има поука.

Ърлин я погали по ръката.

— Скъпа, затова те обичат толкова много. Откриваш поуки в ежедневни неща и хората веднага разбират за какво става дума.

Жената записа поръчката им и отиде да обърне внимание на други новодошли. Уокър погледна Ана Луиз. Странно, но след като вече знаеше с какво се занимава, забеляза в очите ѝ необичайна ведрост. Дори убедените вярващи не притежаваха подобна ведрост. А пък мъжете като него никога не се бяха докосвали до нея.

— Виждам, че обмисляш нещо — каза Ана Луиз и прекъсна мислите му. — Какво има? Нещо за Томи ли?

— Всъщност, чудех се какво ли е да си жена свещеник.

— Същото, както и ако си мъж — отвърна веднага тя. — Просто влагаш малко повече от себе си. Посвещаващ се на работата и трябва да вярваш, да си състрадателен и да си упорит и изпълнен с решимост.

— Нещо ми подсказва, че нещата не са толкова прости, колкото ги представяш. Иначе повече хора щяха да се посветят.

— Е, добре, на една жена вероятно ѝ трябва уменията да изтърпи шокираните погледи, двусмислените забележки и презрението.

— Но ти го притежаваш — каза той одобрително.

— Имах много силен поддръжник — отвърна тя.

— Ричард ли?

— Не, Бог.

Уокър се стъписа от бързия отговор, но веднага след това се усмихна.

— Да, Той би ти помогнал, нали?

— Ако се вслушваме, помага на всички ни.

— Не съм сигурен, че чувам какво ми казва за мен и Томи — призна Уокър.

Тя се усмихна спокойно.

— Мисля, че можеш. Може би просто не си се заслушал внимателно.

— Искаш да ми кажеш да събера багажа на Томи и да го отведа — попита той и усети как стомахът му се свива. Вече почти съжаляваше, че я е попитал за мнението ѝ, защото знаеше, че е права. Не беше готов, обаче, да чуе това мнение.

— Не — отвърна веднага тя. — Нищо няма да ти кажа. Ти сам трябва да решиш.

— А ти как мислиш, няма ли да му е по-добре тук с Дейзи? — попита той, опитвайки се да изтръгне от нея ясен отговор.

— Знам, че тя го обича — отвърна Ана Луиз, внимателно подбирайки думите си.

— Защо ли ми се струва, че тук чувам едно, но?

— Така ли?

Той поклати глава, след като тя отново избегна отговора.

— Можете да сте изключително дразнеща, госпожо Уолтън.

— И Ана Луиз става. А според теб съм дразнеща, защото отказвам да взема решение вместо теб.

— Работата ти не е ли да насочваш хората в правия път?

— Аз ги насочвам как да разбират Бог. А тук става въпрос за решение за теб и за семейството ти. Това е нещо лично.

— Ами ако те помоля за съвет?

Тя се разсмя.

— Нека да ти отговоря с въпрос. Какво според теб е най-доброто за Томи?

— Ще ми се да знаех — той прокара ръка през влажната си коса.

— Само един съвет мога да ти дам. Трябва ти време, Уокър. Не е нужно да вземеш решение днес или утре.

— Кажи го на Франсис Джексън. Тя няма търпение да се отърве от отговорността за Томи и да ми го прехвърли на мен.

— Не, единственото, което тя иска, е, Томи да е при човек, който го обича. Всяко дете заслужава обич, особено пък онова, което е преживяло смъртта на единствения си родител.

— Така е — съгласи се тихо Уокър.

Дейзи непрекъснато поглеждаше към задната врата. Уокър трябваше да се е появил вече. Минаваше осем, а от него нямаше и следа. Добре че поне Томи изглежда не се вълнуваше. Той нито веднъж не погледна към вратата.

— Ти защо все гледаш към вратата? — попита я най-сетне момчето. — Вече изгори една от гофретите, защото не внимаващ. Май и с втората ще стане така.

Тя се обърна тъкмо навреме, за да види дима, който се издигаше от пресата.

— По дяволите — възкликна тя и извади гофрета, която не ставаше за ядене.

— Нищо. Аз ще я взема — каза Томи и си подаде чинията. — Май няма да получа нищо по-добро тази сутрин.

— Много смешно, младежо — отвърна тя, докато я изхвърляше в коша. — Следващата ще бъде самото съвършенство. Сам ще се убедиш.

— Надявам се — каза Томи. — Защото направо съм умрял от глад.

Дейзи внимателно сипа от сместа в пресата и я затвори. След това се обърна към Томи.

— Вече имаше време да помислиш за всичко, което стана вчера. Кажи ми, какво мислиш за вуйчо си?

Лицето на Томи се сгърчи. Той сви рамене.

— Май става.

— Ти не се държа много любезно с него.

— И защо да съм любезен? — намръщи се детето. — Казах това, което и ти мислиш. Не помниш ли, че вече говорихме по този въпрос? И ти не знаеш защо е зарязал мама.

— Може и да не съм знаела преди двамата с него да поговорим — каза Дейзи на момчето. — Той заслужава да му се даде възможност да обясни. Нали вчера ти каза, че наистина е положил усилия, за да я намери.

— И ти се върза? — нацупи се той.

— Звучеше ми искрен. А е вярно, че майка ти нямаше много от личните документи, които повечето възрастни си издават, като например шофьорска книжка и регистрация на кола. Тя винаги караше колело.

— Защото обичаше да е във форма — защити я Томи.

— Да, но нямаше и осигурителен номер.

— Дори не знам какво е това — цупеше се той. — Но щом го е нямала, значи не ѝ е трябвал.

— Знам — усмихна се Дейзи — но повечето възрастни имат, ако искат да работят. Всички тези неща щяха да помогнат на вуйчо ти да я намери.

— Трябвало е да опитва по-упорито. Сигурно е много скапано ченге — настоя упорито Томи.

Дейзи въздъхна. Знаеше, че няма смисъл да го убеждава. Той си имаше свое мнение, а тя вярваше, че децата също имат право на мнение. Единственото, което можеше да направи, бе да го насочва в правилната посока.

А и ако Уокър не се появеше тази сутрин, това щеше да затвърди лошото мнение на Томи. Тя въздъхна отново и отвори пресата точно когато трябваше, за да извади една златиста гофрета. Постави я на чинията на Томи и седна срещу него.

— Ти няма ли да ядеш? — попита той, докато намазваше всяко ъгълче с масло и кленов сироп.

— Още не.

— Що така?

— Искаше ми се да поизчакам малко.

— Какво да чакаш?

Тъй като не искаше да споменава името на Уокър, тя измисли друго.

— Да изпия още една чаша кафе. Не съм се събудила както трябва.

Изглежда отговорът ѝ му бе достатъчен.

— Да, и мама казваше същото, само че понякога говореше така, защото имахме ядене само за един човек и тя го оставяше на мен.

Дейзи усети как очите ѝ започват да парят заради момченцето, което бе виждало всичко, и заради майка му, която се бе старала да му осигури по-добър живот. Бет Фланагън износваше дрехите, докато

станеха на дрипи, но когато водеше Томи на църква в неделя, той бе с грижливо изгладени панталони, с бяла риза и вратовръзка. Обувките му бяха лъснати, а косата — сресана. Тя щеше да е ужасена ако знаеше в какъв вид го откри Дейзи.

— Майка ти беше изключителен човек — каза тя на Томи.

— Беше върхът — кимна той. — Ще ми се да не работеше толкова много. Тя и затова се разболя, щото беше непрекъснато уморена — детето стана сериозно. — Може ли да те попитам нещо?

— Всичко, което искаш.

— Според теб, къде е тя сега? — попита той, а долната му устна трепереше. — Наистина ли е на небето, както каза Ана Луиз? Ще я видя ли някога пак? — сълзите му рукоуха сами.

Дейзи разтвори ръце и Томи се хвърли в прегръдките ѝ.

— Да, миличък, сигурна съм, че е там и бди над теб всяка секунда. Все едно че си имаш свой собствен ангел.

— А това е хубаво, нали — попита Томи, докато бършеше сълзите със салфетка.

— Много хубаво.

Той въздъхна дълбоко.

— Ще ми се да можех да я видя.

— Някой ден ще я видиш.

— Искаше ми се сега. За да не забравя как изглежда.

— Няма. Обещавам ти. А ти имаш нейна снимка, нали?

Той поклати глава.

— Мен много ме снимаше, но тя — никога.

Дейзи вдигна лице, когато чу някакъв шум на задната врата и видя Уокър застанал с напълно безизразно лице.

— Аз имам снимки и ще ти ги дам — каза той на Томи и пристъпи вътре. — Те са от времето, когато Бет беше още момиче.

Вълнение и предпазливост се бореха у Томи.

— Искаш да кажеш, че ще ми ги дадеш завинаги?

— Разбира се — каза Уокър, все още на вратата, сякаш не беше сигурен дали е добре дошъл.

— Кога?

— Веднага щом се върна у дома, ще ги намеря.

Томи все още се притискаше до Дейзи.

— А аз ще трябва ли да си тръгна с теб?

Уокър погледна отчаяно Дейзи.

— По този въпрос ще трябва да поговорим.

— Аз не искам — каза войнствено Томи.

— Разбирам те.

— Как така — учуди се детето.

— Ами така. Ти не ме познаваш. И аз не те познавам. Затова и двамата се страхуваме.

— Аз не се страхувам — изпъчи се Томи.

Уокър едва успя да прикрие усмивката си. Дейзи обаче забеляза бързото трепване на устните му и бе доволна, че той не позволи на момчето да види смеха му.

— Значи оставам само аз — обърна се той към Томи.

— А имаш ли деца?

— Две — отвърна тъжно Уокър. — Но не живеят с мен. При майка си са, в Северна Каролина.

— И ти живееш сам? — попита Томи. — А приятелка имаш ли си?

— Нямам — разсмя се Уокър.

— И защо така? Не си чак толкова лош.

Дейзи също се разсмя, когато видя уплашения поглед на Уокър.

— Просто нямам време — обясни Уокър. — Затова жена ми взе децата и си отиде, защото работата ми отнема голяма част от времето.

Томи го слушаше внимателно.

— Тогава значи няма да имаш време и за мен.

Уокър се стресна от прозорливостта му.

— Ще намеря време ако решим, че така ще бъде най-добре — обеща той.

— А някой път ще ме заведеш ли на бейзбол? — попита Томи. — Никога не съм ходил на мач.

— Може — отвърна Уокър. — И аз обичам бейзбол.

— А риболов? Обичаш ли да ходиш за риба?

— Да. А ти?

— Много — призна малкия. — Мама не обичаше. Казваше, че червеите са отвратителни. Понякога идваше с мен, въпреки че трябваше аз да слагам червея на кукичката.

— Така е било най-разумно — кима Уокър.

— Аз си имам лодка — заяви Томи. — Не е кой знае какво. Само една стара лодка с гребла, която намерих изхвърлена на брега преди...

— Преди какво?

— Преди мама да умре. Още не ми остава много време да я оправя, но тя няма да потъне. Сега пестя, за да купя боя.

Той се отдръпна от Дейзи и пристъпи предпазливо към Уокър.

— Мога да те заведа да я видиш — рече колебливо той. — Ако искаш. Дейзи и братята ѝ ми помогнаха да я пренесем тук преди два дни. Точно до реката е.

— Много бих искал да я видя.

Томи кимна сериозно и се обърна към Дейзи.

— А ти искаш ли да дойдеш? — изведнъж лицето му грейна. — Можем да си направим пикник. Аз ще приготвя сандвичите, за да не остава прекалено много работа за теб.

Дейзи се разсмя на въодушевлението му.

— Защо не отидете двамата с Уокър. Аз ще приготвя сандвичите и ще донеса всичко след малко.

— Сигурна ли си — попита Томи. — Нямам нищо против да ти помогна.

— Сигурна съм — каза тя и ги отпрати.

Имаше нужда от време, за да се съвземе. Началото на връзката между Томи и вуйчо му я разтърси. Разтърси я и появата на мъжа. Той бе толкова сексапилен, толкова мъжествен. А и колко внимателно подходи към Томи. На Дейзи отчаяно ѝ се искаше да го намрази, да повярва, че не би могъл да се справи с грижите за детето, но той разруши илюзиите ѝ. Може би все още не искаше Томи. Може и да не беше убеден как едно десетгодишно дете ще се вмести в ергенския му живот. Да, но у него имаше нещо. Той може и да не беше сигурен, но на нея ѝ бе ясно.

А какво щеше да стане, когато и той го разбереше? Не ѝ стана приятно, когато усети празнината у себе си при мисълта, че Томи може да си отиде. Вече знаеше, че това чувство е само прелюдия към разбитото ѝ сърце.

СЕДМА ГЛАВА

Томи се оказа страшен бърборко. Кой знае защо, това учуди Уокър. Снощи момчето се държа дръпнато, преди малко бе предпазлив, и затова мъжът очакваше да увисне неловко мълчание, когато отидат при извадената на брега лодка. Вместо това, сякаш нещо у Томи се отприщи. Уокър предположи, че Томи копнее да си поговори с някой мъж за нещата, които е усещал, че не може да обсъжда с майка си. В същото време бе доволен, че момчето не познаваше баща си.

— Как да те наричам? — попита по едно време Томи.

— Вуйчо Уокър или просто Уокър. Както решиш.

— Добре. Май ще бъде вуйчо Уокър. Никога не съм имал истински вуйчо.

Когато двамата с Томи стигнаха на тесния пясъчлив бряг в основата на хълма под къщата на Дейзи, Томи се втурна напред.

— Ето я, тук е — извика развълнувано той. — Чакай само да я видиш. Трябваше да си вземем и въдици. Можехме да я пуснем на вода.

Когато Уокър се приближи, Томи вече седеше на златистия пясък, събуваше си обувките и навиваше крачолите на панталона. Скочи, сграбчи Уокър за ръката и го потегли към най-жалкото подобие на лодка, което мъжът някога бе виждал. Този, който я бе зарязал, очевидно е знаел какво прави.

— Нали не си я пробвал в реката? — попита той, опитвайки се да прикрие нотката на паника в гласа си.

— Още не съм. Досега изстъргвах боята и мръсотията, за да я подготвя. Приятелят ми Гари, той е по-голям от мен, ама е страшно, страшно готин, та той ми помага, когато му остане време. Виж колко е гладка — изтъкна той, очите му блеснали от гордост.

Прояденото дърво наистина бе гладко, но според Уокър бе готово да се разпадне всеки момент. Беше почти сигурен, че между гредите има пролуки. Знаеше, че няма никакъв смисъл да критикува или да предупреждава Томи да внимава. Трябваше да предприеме различен

подход, който да не убие въодушевлението на момчето, а в същото време да го задържи да не я пуска на вода.

— Свършил си по-голямата част от работата — каза той, подбрал внимателно думите си.

— Всеки ден се занимавах. Мама казваше, че това е пълен боклук, но аз веднага забелязах скритите възможности. Искам да кажа, че няма друг начин момче като мен да си има своя лодка. А пък тази не беше на никого.

— А Дейзи какво казва? — предположи, че тя ще бъде още по-ужасена от него.

— Никога, ама по никакъв начин да не я пускам на вода ако тя не е на брега, и то на място, откъдето да може да ме наблюдава — погледна Уокър, без да крие възмущението си. — Все едно че съм някакво си там бебе.

— Не, мисля, че ти е казала нещо много разумно. Добрият лодкар винаги пробва лодката, преди да я пусне на вода, за да е сигурен в нея. Нали брат й знае доста за лодките. Може пък да я е научил на това-онова.

— Сигурно — съгласи се Томи.

— Слушай я — посъветва го Уокър. — А може и Боби да ти помогне с работата, за да свършиш по-бързо.

— Наистина ли? — Томи отвори широко очи.

— Защо не — той бръкна в джоба за бележника и химикалката, с които никога не се разделяше. За късмет в този бележник още нямаше никакви записки по последния случай. — Дай да седнем и да направим списък с нещата, които ще ни трябват. А като обядваме, ще отскочим до железарията или до пристанището.

— Добре — отвърна жадно Томи и веднага се настави до Уокър. — Може и Гари да дойде, нали?

— Разбира се — съгласи се Уокър. — Какво да запиша първо?

— Ами първо май трябва синя боя. И бяла, за бордовете — той погледна Уокър. — Ти какво ще кажеш?

— Мисля, че цветовете са страхотни за лодка. Какво ще кажеш за кълчища, за да сме сигурни, че дупките са добре запушени?

— Да бе, бях забравил — погледна обнадеждено Уокър. — И весла няма — Уокър записа нещо. — И още шкурка. Изхабих всичката от гаража на Дейзи — той се изчерви силно. — Тя ми я даде, когато

миналата седмица докарахме лодката, след като каза, че може да остана при нея. Да не си помислиш, че съм я откраднал.

— Добре. Дейзи ми се струва, че е от хората, които биха ти позволили всичко, каквото поискаш, стига първо да я попиташ.

— Дейзи е върхът — кимна Томи. — Понякога е ужасно строга и сериозна, ама това е сигурно щото никога не е имала деца. Все я е страх, че ще взема да счупя нещо.

Уокър се намръщи. Не искаше Дейзи да превърне племенника му в подобие на заспала кукла, уплашен, че може да счупи нещо от покъщината.

— Искаш да кажеш онези дребни порцеланови фигурки в хола й?

— Не бе, ръка, крак, ей такива неща.

Моментното пренебрежение на Уокър се стопи. В гърлото му се надигна смях, но той го потисна, за да не нарани достойнството на Томи.

— Да, разбирам защо се притеснява.

— Това са момичешки страхове. И мама се побъркваше от такива работи.

Уокър кимна и се зачуди дали ще преживее подобни моменти и със собствените си синове и съжали за безвъзвратно изгубените моменти. Разроши косата на Томи.

— Наистина са момичешки страхове — потвърди той. — Не че трябва да се пробваш и да се изкатериш на покрива.

— Ами не — отвърна Томи. — Там няма нищо, така или иначе.

— А ти откъде знаеш? — Уокър усети как го стяга чувство на ужас.

— Надникнах през прозореца на спалнята — отвърна разумно Томи.

Мъжът въздъхна облекчено. За миг се зачуди как ли е успяла Дейзи да не полудее след цяла седмица около Томи. Стана му ясно, че освен приключенската жилка, в това дете властваше значителна доза здрав разум. Тъй като бе прекарал много кратко време с Дейзи, това трябва да беше дело на Бет. За да бъде Томи такъв, очевидно малката му сестричка доста се бе стегнала. Той въздъхна. Нямаше смисъл да си мисли какво би могло да бъде.

Вдигна поглед и забеляза Дейзи, пристъпваща неумело по пясъка, понесла кошница за пикник, която тежеше поне един тон,

стиснала някакво одеяло подмишница. Беше боса, с къси панталонки в цвят каки, които разкриваха великолепно крака. Тениската ѝ бе грижливо прибрана, но подчертаваше тънката талия.

Уокър се надигна, за да ѝ помогне, но тя му махна да не се притеснява.

— Няма нужда. Не е толкова тежка, колкото изглежда. Томи, защо не вземеш одеялото?

Щом се приближи, Уокър веднага забеляза ужасения ѝ поглед към лодката, преди да остави кошницата и да започне да подрежда нещата върху одеялото.

— Пясъкът е още влажен и студен — каза тя. — Не сядайте направо на него.

— Ето, виждаш ли — изпъшка Томи. — Казах ти, че се притеснява за всичко.

— Не е вярно. Просто съм разумна — възрази Дейзи.

— Тогава и аз ще седна при теб на одеялото — отвърна Уокър и се настани плътно до нея. Протегна дългите си крака така, че бедрата им да са едно до друго. — Права си. Така наистина е по-топло.

Тя го погледна многозначително.

— Много смешно.

— Целта ми е да ви развеселя.

Томи стоеше като истукан пред тях, смръщил чело и вежди.

— Я, какви сте смешновати! Двамата се харесват, нали?

— Ние почти не се познаваме — заяви отбранително Дейзи.

— Според мен се притеснява дали се разбираме — каза Уокър, а гласът му бе стаил весела насмешка. Прибързаният ѝ отказ бе прекалено показателен. Тя определено не бе спряла да мисли за целувката от снощи.

Но за свой ужас, той също не бе спрял да мисли за случилото се. Независимо от това, че се опита още рано сутринта да си избистри ума, все още нямаше и бегла представа как да постъпи.

На Дейзи ѝ се прииска да се смали и да изчезне. Как стана така, че си въобрази, че Томи пита дали двамата не се ухажват? Защо ли едно десетгодишно дете би си въобразило подобно нещо за двама, които са се запознали току-що. Една трийсетгодишна жена би трябвало да я наясно.

— Има ли гладни? — попита тя, въпреки че в гласа ѝ прозвуча пресилената веселост.

— Аз — извика веднага Томи.

— Защо ли ми се струва, че ти винаги си гладен? — подразни го Уокър. — Когато дойдох, ти не закусваше ли? Май преди около час, а?

— Да, но аз сега раста — отвърна Томи и веднага се протегна за сандвича с пиле, който Дейзи му подаде заедно с пакетче чипс. — А има ли нещо за пиене?

— Газирани и лимонада.

— Искам кола.

Тя извади кола от хладилната чанта, която също бе в кошницата, отвори я и му я подаде. Обърна се малко неуверено към Уокър.

— А за теб?

— Още не. Закусих доста стабилно преди малко. Натъкнах се на твои приятели. Ричард и Ана Луиз Уолтън.

Дейзи се вцепени. Ана Луиз бе изключително дискретна... обикновено. Когато, обаче, искаше нещо да стане, умееше хитро да заобикаля собствените си правила.

— Така ли? И как така се натъкна на тях?

— Рано сутринта ходих да потичам. Те ме настигнаха.

Дейзи знаеше, че Ана Луиз е решена да влезе във форма. Това, което я учудваше бе, че цели две седмици след като обяви намеренията си да тича сутрин заедно с мъжа си, тя все още постоянстваше.

— Искаш да кажеш, че Ана Луиз те е настигнала? — попита с явно недоверие тя.

— По това време тичах на място — засмя се Уокър.

— Така по-може. Ако питаш мен, тя направо се съсипва, особено сега, с идването на лятото и с покачването на температурата.

— Беше само двајсет и пет тази сутрин, а Ана Луиз ми се стори напълно здрава, нищо че не е много във форма. Ти защо не ѝ правиш компания?

Дейзи го загледа напрегнато, за да прецени дали нарочно не се опитва да я уязви. Изражението му напълно невинно.

— Възпитана съм да вярвам, че истинските южнячки не вършат нищо, от което могат да се изпотят — уведоми го тя.

Той я погледна учудено.

— И какво правят?

— Ако се налага да вършат нещо изтощително, те са само задъхани — тя сви рамене. — То е все едно и също, ако трябва да сме честни, и това единственият въпрос, по който с баща ми сме успели да постигнем съгласие. Как ли пък няма да изляза, и да се правя на посмешище пред целия Тринити Харбър.

— Дейзи, Дейзи, а пък аз си мислех, че си по-свободомислеща. Поддържането на добра физическа форма е от изключително значение както за мъжете, така и за жените. Освен, разбира се, ако не си решила да умираш млада.

Едва изрекъл тези думи и по лицето му се изписа неподправен ужас. Обърна се към Томи, но за щастие на момчето му бе омръзнала компанията им и бе отишъл на самия бряг, за да хвърля камъчета по вълните.

— Господи, къде ми е умът? Щеше да си помисли, че критикувам майка му. Сигурен съм.

— А ти щеше да му обясниш.

— Как по-точно?

— Щеше да му кажеш, че това е една небрежна забележка, която няма нищо общо с това, което се е случило с майка му, въпреки че тъжната истина е, че ако тя се грижеше повече за себе си, може би сега щеше да е жива. Та тя работеше толкова много. Беше изтощена. А когато я е повалил грипът, не е отишла на лекар веднага.

— Защо? — попита Уокър. — Нямахте ли здравна осигуровка?

Дейзи постави длан над лакътя му и усети как мускулите на мъжа се стягат.

— Всеки доктор в района би я приел, независимо дали е имала осигуровка или не. Не е отишла, защото дори не си е давала сметка колко е зле. Когато една от шефките ѝ наминала да я види как е, едва тогава си дала сметка колко е зле и настояла Бет да отиде до болницата, но вече било прекалено късно.

Уокър сякаш се сви, докато изслушваше разказа на Дейзи.

— Не си виновен — каза му тихо тя. — Не би могъл да направиш каквото и да е, без тя да те е помолила. Никой от нас не можа да направи нищо.

— И ти ще съумееш да живееш с тази мисъл? — попита с горчивина той.

— Налага ми се. А също и на теб — тя постави ръка на бузата му и я задържа, докато той не се обърна към нея. — Налага се заради Томи, защото ако не го сторим, той ще започне да се самообвинява. Единствено той е бил до нея, непрекъснато, ден и нощ.

— Сигурно е бил ужасен.

Дейзи поклати глава.

— Не съм сигурна дали наистина е осъзнавал, дори и когато е пристигнала линейката, за да я закара в болницата. Ана Луиз е останала при него. Тя му е казала, когато станало най-страшното. Отвела го е у тях и той остана там, докато мина погребението. След това се намеси Франсис.

— Защо не е останал при Ана Луиз?

— Ами, мисля, че тя би го оставила на секундата. Също и Ричард. Само че Франсис ги накара добре да си помислят за този прецедент. Ана Луиз е добросърдечна и хората ще започнат да се възползват от това. Франсис я предупреди, че ако не се съгласи да стане приемна майка на всяко дете в околността, изпаднало в беда, то би трябвало да се оттегли.

— А на теб какво ти каза Франсис? — попита Уокър.

— Нищо, което да съм настоявала да чуя.

Той се ухили.

— Да, доколкото разбирам, ти следваш някакъв твой собствен ритъм.

— Невинаги е било така — призна тя. — Когато растеш и имаш Кинг Спенсър за баща, следваш неговия ритъм, поне докато не решиш, че е крайно време да вземеш живота си в свои ръце.

— И на колко години беше, когато взе това решение?

Дейзи се поколеба дали да не излъже, но след това прецени, че едва ли има някакво значение.

— На трийсет — призна тя изпита истинска наслада от шокираното изражение на Уокър.

— Да, точно така. Както вече ти казах вчера, първото ми сериозно противопоставяне бе, когато реших да се изнеса в началото на тази година. Второто бе в деня, когато открих Томи в гаража и реших, че ще остане. Приемам всичко това много сериозно. Знаех, че баща ми ще бъде скандализиран, но въпреки това го направих.

— Ясно — каза замислено той. — Значи Томи се явява част от битка, която ти водиш с баща си.

— Нищо подобно! — повиши възмутено глас Дейзи. — Томи не е някакво средство, за да постигна определена цел. Той е едно момче, което има нужда от човек, който да го дари с обич. Тъй като нямаше други желаещи, реших, че мога да изляза на сцената.

— Колко благородно от твоя страна.

— Изобщо не става въпрос за благородство — тя се намръщи на Уокър, гневна от умишлената му проява на неразбиране. — Тук не става въпрос нито за задължение, нито за отговорност, нито за противопоставяне. Ако не си готов да влезеш в ролята на баща на това дете, най-добре ще бъде да го оставиш на човек, решен да му осигури обич и истински живот.

— С други думи, на теб.

Погледът ѝ срещна неговия с непоколебима твърдост.

— Много правилно си ме разбрал — тя стана и изтупа пясъка от дрехите си. — Двамата с Томи ще трябва да приберете тези неща, когато се прибирате.

Раздразнена от разговора си с Уокър, тя прекара следобеда като си намираше работа из къщата и мърмореше по повод предположенията, изказани от Уокър и собствената си неспособност да докаже мотивите си. Тъкмо бе извадила сребърните прибори, за да ги лъсне и да изкара на тях раздразнението си, когато се появи Боби. Само един поглед към пръснатите по масата лъжици и вилици, му подсказа, че е най-добре отново да се упъти към вратата.

— Я се върни — нареди тя на брат си.

— Докато си в това настроение?

— Какво настроение?

— Щом се заемеш да лъскаш сребърните прибори, това означава едно-единствено нещо.

— Какви ги приказваш? — загледа го тя недоумяващо.

— Означава, че някой от нас ти е дигнал кръвното. Кой е поел щафетата този път?

— Не. Просто аз...

Думите ѝ убягнаха. Не знаеше, че се нахвърля да почиства среброто, когато е в стрес. Нищо чудно, че сребърните и прибори никога не се покриваха с патина. Стресът бе съпътствал израстването ѝ

в Седар Хил, въпреки че имението се намирало на тихо и спокойно място като Тринити Харбър, където поведението на семейство Спенсър винаги се разглеждаше под лупа.

— Къде е Уокър? — попита Боби и разумно подмина темата за настроението ѝ.

— Долу при реката, с Томи.

— Разбират ли се?

— Доста добре. Май имат големи планове за онази жалка черупка, дето се опитват да я нарекат лодка.

— А отношенията им? Това ли те притеснява?

— Я не ставай смешен! Защо пък да ме притесняват?

— Недей да шикалкавиш, Дейзи — сръза я брат ѝ. — Прекалено добре те познавам. Надяваше се двамата да се намразят още от пръв поглед.

— Не съм! — извиси глас тя, възмутена, че той я обвинява в подобни мисли.

— Напротив — ухили се Боби. — Може пък така да е най-добре.

— Кое?

— Че Томи и Уокър се разбират. Те трябва да са заедно. От едно семейство са. Ние с теб много добре разбираме какво означава тази дума.

— Ама Уокър и дума не е продумал, че ще вземе Томи — въздъхна тежко Дейзи. — Разбират се много добре, поне засега. Не искам да събуди надежда у Томи, а после да му разбие сърцето.

— Ами твоето.

— Не става въпрос за мен.

— Напротив, става. Никоя друга жена не заслужава повече от теб да бъде майка. Нищо че беше още малка, когато мама почина, ти направи всичко възможно, за да я замениш при двама ни с Тъкър. Няма да забравя как ни се караше, докато ни превързваше раните, нито пък как прекарваше съботите в кухнята, за да изпечеш сладки, които домакинката не успявала да приготви като мама.

Сълзи опариха очите на Дейзи. Никога не бе разбрала, че братята ѝ са забелязали тези усилия. Винаги бе мислила, че ги приемат за нейно задължение.

— Правех го както заради вас, така и заради себе си — обясни тя. — Искаше ми се нещата да са същите, като преди да почине. Докато

вдишвах аромата на тези сладки, като си затворех очите, можех да си представя, че и тя е в кухнята.

— И аз — отвърна Боби и ѝ стисна ръката. — Само че това, което исках да кажа бе, че ако искаш деца, не ти е необходим мъж.

Дейзи щеше да се разсмее ако не бе забелязала сериозното му изражение.

— Наистина ли?

Той се намръщи.

— Нямам това предвид. Винаги можеш да си осиновиш, нищо че не си женена. Двамата с Тъкър ще те подкрепим и ще ти помагаме за детето като истински бащи.

— Ще ме подкрепите ли ако реша да се боря за Томи?

Той погледна навън, преди да отговори и това, което видя го накара да замълчи за миг. Повика я да се приближи.

— Погледни сама, преди да ти отговоря.

Дейзи видя Уокър и Томи да се приближават откъм реката и да мъкнат жалкото подобие на лодка. Уокър разказваше нещо, а Томи следеше внимателно всяка негова дума. Дейзи усети как сърцето ѝ се разбива на милион парченца.

— Уокър още не е казал, че го иска — каза тя, хванала се за последната частица надежда.

— О, Дейзи — прошепна Боби и обви раменете ѝ с ръка. — Не го чакай да реши, за да започнеш да се настройваш, че ще трябва да оставиш Томи да си отиде.

ОСМА ГЛАВА

За една разпадаща се лодка, проклетията тежи цял тон, мислеше Уокър, докато двамата с Томи я мъкнеха по ливадата пред къщата. Прецени, че ще свършат значително повече работа ако не разнасят инструменти напред-назад. Май първо трябваше да попита Дейзи какво мисли по въпроса, но тя все още бе нацупена по оня неин височайши начин, както когато го заряза на брега с неприятната задача да обясни на племенника си защо е избягала.

— Нали не си я ядосал? — попита притеснено момчето.

— Само малко — призна Уокър и си представи какво напрежение ще цари, когато се върнат в къщата.

— Що така?

— Имахме един дребен спор — отвърна Уокър. — Ще й мине.

Томи го погледна със съмнение.

— Не съм сигурен. Чух госпожа Джексън да казва, че Дейзи е като булдог, захапал кокал, когато някоя муха ѝ влезе в главата.

— Ще ѝ мине — повтори натъртено Уокър. — Някога да ти е била ядосана прекалено дълго?

— Май не.

— Виждаш ли — потвърди уверено Уокър. — Хайде сега да издърпаме лодката до къщата.

За щастие тази задача не им позволи да продължат разговора. Когато нагласиха лодката близо до гаража, Уокър се отпусна доволно на единия ѝ борт, а когато вдигна глава, забеляза, че Боби Спенсър го наблюдава и се забавлява за негова сметка.

— Избра чудесен момент, за да се появиш — изръмжа Уокър.

— Всъщност от известно време се мотая тук.

— И сигурно не си ни забелязал как се мъчим като грешни дяволи с този боклук?

— Напротив, видях ви, но реших, че ще е най-добре да ви оставя да се опознаете на самотек.

Уокър се намръщи.

— Какво значи на самотек? — поинтересува се Томи.

— Само вие двамата — обясни Боби.

— Ясно — отвърна Томи и веднага загуби интерес. — Ще ида да пийна нещо. Ти искаш ли нещо, вуйчо Уокър?

— Вода, бира, кола... каквото и да е, стига да е студено и мокро.

— Добре. Ей сега се връщам — вратата се хлопна зад него.

— Май нещата между вас са потръгнали, въпреки снощните изпълнения — отбеляза Боби.

— Така ми се струва.

— Имаш ли планове?

Уокър присви очи. Имаше чувство, че сега ще чуе още един съвет от щедро раздаваните в града.

— Извинявай, но мисля, че това е нещо, с което не бива да се бърза, а трябва да се обмисли кое е най-доброто. Няма смисъл да отделяме Томи от корените му и едва тогава да разберем, че нещата не стават. Тогава какво ще правим?

Боби въздъхна тежко.

— Не ми е особено приятно да го кажа, но си прав. Ченгетата не работят с фиксирано работно време, дори и Тъкър, а пък ти в окръг Колумбия сигурно имаш много повече неприятности.

— Точно така.

Поседяха смълчани доста дълго, докато най-сетне Боби обърна поглед към лодката.

— Къде, по дяволите, е намерил Томи това чудо? — попита той.

— Изглежда ми още по-зле, отколкото беше вечерта, когато му помогнах да я изтегли на брега при Дейзи.

— Май водата я е изхвърлила. Поне така твърди Томи.

— Лоша работа — каза Боби.

— Нали — съгласи се Уокър. — Не се притеснявай. Аз те предложих за доброволец, когато започнем да я стягаме.

— Аз ли?

— Ти управляваш пристанището, нали така?

— Аз го притежавам. Не ми се случва често да изстъргвам корпусите, когато са изтеглени на линда.

— Нищо — каза Уокър, решен да си осигури подкрепление. Прецени, че щом Боби може да се меси, значи може и да помага, мътните го взели. — Познаваш хора, които знаят как става.

— Не си струва да се наемат хора, за да оправят тази лодка. Тя трябва да се насече на подпалки.

— Ти ли ще го кажеш на Томи?

— В никакъв случай — заяви рязко Боби.

— Значи ще действаме по моя план. Помоли за съвет специалистите на пристанището. Ние ще свършим черната работа.

— Ние включва теб и Томи, нали? — попита с надежда Били.

— Не, включва и тримата. И някакво хлапе, на име Гари.

— Точно от това се страхувах — въздъхна Боби.

В този момент ревът на моторна лодка раздра следобедната тишина. Томи се втурна отвътре, вперил поглед в реката, дори и докато подаваше на Уокър кутията кола.

— Иха, вижте, вижте! — каза със страхопочитание той, загледан след лодката, която се бе устремила към кея.

— Май някое хлапе прекалява със скоростта — отбеляза Уокър, но щом погледна към Боби му се стори, че забелязва нещо повече от неодобрение. — Какво става?

Боби поклати глава и стрелна предупредителен поглед по посока на Томи.

— Знаеш ли на кого е тази лодка? — попита Уокър.

— Виждал съм я няколко пъти.

— И нещо те притеснява.

Боби сви рамене.

— Сигурно си въобразявам. Само защото е бърза не означава, че я използват за друго, освен за удоволствие.

Уокър замълча, защото бе очевидно, че Боби иска тъкмо това, но не спря да мисли. Според него Боби Спенсър не бе човек, който би си въобразил, че има пожар, без да е видял дима и да е усетил миризмата на изгоряло. Щом тази лодка го притесняваше, значи имаше причина.

Дейзи се загледа през прозореца към брат си, Томи и Уокър. Дъхът ѝ спря, когато забеляза, че вуйчото на детето си е свалил ризата след като го бе оставила на брега. Сигурно го бе направил, само за да я дразни. Едва ли беше станало чак толкова горещо, след като се прибра. Точно сега ѝ се струваше, че за последните пет минути температурата в кухнята се е покачила поне с десет градуса. Не го гледай, предупреди се тя, но се оказа много лесно да го каже. Погледът ѝ непрекъснато се връщаше на него, докато тримата седяха един до друг и разглеждаха

жалкото подобие на лодка, сякаш бе върха. По лицето на Томи бе изписано благоговение. Беше истински развълнувана, че мъжете са готови да погледят Томи и да не го оставят да се удави. Все трябваше да си напомня, че тази новосъздадена близост ще доведе до загубата на Томи.

— Дейзи!

Викът проехтя от двора и веднага привлече вниманието ѝ. С искрено нежелание, като си спомняше как бе завършил последният ѝ разговор с Уокър, тя излезе навън и веднага усети втрещения му поглед. Наложиха си да гледа само към брат си.

— Какво има?

— Ти знаеш за уговорките за лодката, нали?

— Горещо-долу.

— И си дала благословията си, нали?

Тя зърна притесненото лице на Томи и отхвърли съмненията.

— Стига Томи да слуша. Лодката да не се доближава до водата, преди един от вас да е казал, че може. И наоколо винаги трябва да има възрастен.

— Става — съгласи се Уокър. Погледна Томи. — Нали става?

— Щом казваш — отвърна нацупено момчето. Един остър поглед от вуйчо му промени отговора. — Да, господине.

— Добре тогава — каза Боби. — Томи, двамата с теб ще отскочим до пристанището, за да видим какво ще ни посъветват да купим.

— Вуйчо Уокър няма ли да дойде?

— Не, според мен двамата с Дейзи трябва да обсъдят нещо.

— Така ли? — попитаха едновременно и двамата.

Боби се ухили.

— На мен така ми се струва.

Той тръгна към колата, а Томи подскачаше пред него. Дейзи не успя да измисли никакъв аргумент с който да ги спре или поне да им попречи да я оставят насаме с Уокър.

— Искаш ли да ти донеса нещо за пиене? — попита тя и се постара да не поглежда към мускулестите му гърди. Той просто бе един полицаи, който със сигурност не живееше на кафе и понички, иначе нямаше да е възможно да има такова тяло.

Уокър повдигна кутията кола.

— Вече си имам — по устните му заигра усмивка. — Да не би да си притеснена от нещо?

— Притеснена ли? Че защо да съм притеснена?

— Не знам. Аз не съм заплах за теб.

При тези думи тя въздъхна. Той грешеше, и то не само в едно отношение. Тя заобиколи до далечния край на лодката и приседна на борда.

— Двамата с Томи изглежда добре се разбирате.

— Той е добро дете. Наистина ми е трудно да повярвам, че го е отгледала и възпитала сестра ми.

— Как, по дяволите, можеш да кажеш подобно нещо?

— Бет ги вършеше какви ли не, докато беше по-малка. Набърка се с Райън Фланагън, който беше всичко друго, но не и почтен човек. Беше параноичен, настроен против правителството, против всичко на света. Знам, че известно време ѝ е давал наркотици, а и кой знае какво друго. След това ѝ направил дете и я зарязал.

— Тя няма вина за всичко това. А и на колко години е била, когато се е хванала с него?

— На шестнайсет.

— Всички правим грешки на шестнайсет.

Уокър срещна погледа ѝ.

— Бас държа, че ти не си правила.

— Нищо подобно — призна тя. — Аз пък си паднах по мъж, който се оказа, че няма никакъв характер — нямаше смисъл да споменава каква е била ролята на баща ѝ, който правеше всичко възможно, за да изпречи Били Инскоу на пътя ѝ при всяка възможност.

Ръката на Уокър увисна, преди да достигне устните му. Капчиците, събрали се по външната стена на колата се стекоха и капнаха на гърдите му. Дейзи наблюдаваше като омагьосана как едина-единствена капка се плъзга към колана на дънките.

— Омъжи ли се за него — попита най-сетне той.

— Не, но това беше, защото той развали годежа.

— Защо?

— Сложно е — отвърна най-сетне тя.

— Винаги е така, когато се прекъсват връзки.

— Ти често ли се чуваш с бившата си жена? — попита тя, доволна, че е успяла да отклони вниманието към него.

— Не, стига да е възможно.

— Не и когато става въпрос за децата ли?

— Ако искаш ми вярвай, но това няма значение за Лори.

— Колко тъжно.

— Защо? Какво значение има за теб връзката ми с децата?

Струва ми се, че при всеки болезнен развод, децата страдат най-много, въпреки че случилото се не е по тяхна вина.

— Майка им все повтаряше, че не съм се проявявал много-много като баща преди развода. А и сега си мисли, че нищо не се е променило — той сви рамене. — Май не трябваше да ти казвам всичко това. Сигурно веднага ще го предадеш на Франсис Джексън, но позволи ми да ти спестя усилието. Вече й разказах сам.

Дейзи бе шокирана от обвинението му.

— Защо трябва да го правя?

— Ти не искаш да отведе Томи, нали?

— Честно ли?

— Разбира се.

— Не искам. Много ми е приятно, че е тук. Но също така разбирам, че има нужда от собственото си семейство.

Уокър се усмихна мрачно.

— Собствено семейство значи, а?

— Много добре разбираш какво искам да кажа.

— Така ли? Ти наистина ли си толкова негоистична, Дейзи Спенсър?

— Задаваш ми въпроса така, сякаш е някакво престъпление.

— Не че е престъпление — сви той рамене — просто е много необичайно. Честно да ти кажа, направо ме уби.

Тя се опита да не допуска забележката му да я нарани, но усети неприятното чувство. Постара се да не му го показва.

— Защо ли не се учудвам — вметна небрежно тя. — След като ти се струва толкова недопустимо. Да не би да се чувстваш гузен?

— Може би малко — призна той.

Думите му не я учудиха.

— Браво. Може и да излезе нещо от теб.

— Аз не бих се надявал.

— Могат ли да ви задам един личен въпрос, детектив?

— Нали все такива ми задаваш? — ухили се той. — Намирисва ми на нещо гнило, щом искаш разрешение.

— Обичаш ли децата си?

— Естествено — отвърна без колебание той.

— Липсват ли ти?

Той се приведе леко и я погледна в очите.

— Право на въпроса, а?

— Старая се.

— Добре де, да, липсват ми. Когато идват за някои празници и през двете седмици лятото, направо ми се къса сърцето, но така стоят нещата.

— Защо? Защото е по-лесно така, отколкото да се бориш за повече?

— Не — отвърна най-сетне той, без да крие тъгата си. — Защото това заслужавам.

— По чия преценка? На съда ли?

— На бившата ми жена.

— Като имам предвид обстоятелствата, бих казала, че тя е била предубедена.

— И това е така — той я погледна. — Слушай, Дейзи. Няма да се опитвам да разкрасявам миналото. Бракът ми се разпадна за четири години. Посвещавах прекалено много време на работата си. Когато не бях на работа, мислех пак за нея. Да си ченге в окръг Колумбия е твърде изтощително. Лори ме предупреди няколко пъти, защото искаше повече от мен. Повече време. Повече забавления. Повече внимание. Непрекъснато имах чувството, че ме разкъсват на две.

— А тя сега щастлива ли е?

— Не съм забелязал.

— А децата ти?

— По дяволите, Дейзи. Аз съм се примирил. И какво изобщо ти влиза на теб в работата?

— Томи дори не е твоє дете. Колко може да очаква той, като се има предвид как си зарязал задълженията си към собствените си синове?

— Престани — изсъска той. — Дяволите да го вземат, престани!

С тези думи, той се врътна, дръпна си ризата и тръгна да заобиколи къщата.

— Уокър! — последва го тя. Той не забави крачките си. — Какво да кажа на Томи, когато се върне? — извика след него тя.

Той се обърна и Дейзи бе почти сигурна, че улови блясъка на сълзи в очите му, но това можеше да е предизвикано и от яркото слънце, не от напирани чувства.

Мъжът се поколеба, а след това изсумтя.

— Кажи му, че ще се видим преди да тръгна за окръг Колумбия.

Въпреки че решението му да си замине един ден по-рано не я изненада, сърцето ѝ се сви. Беше го притиснала прекалено много, а сега Томи щеше да страда.

— Върни се за вечеря — помоли му се тя.

— Не мога.

— Да не би да имаш други планове? — подигра му се тя. — Ти си възрастен човек, Уокър. Ще направиш каквото си решил, независимо дали имаш одобрението ми или не.

— Много правилно си схванала ситуацията — отвърна войнствено той.

Дейзи едва успя да скрие усмивката си. Звучеше също като Томи, който се опитваше да се прави на бабайт след като бе сгазил лука. Престори се, че не го забелязва повече и изтупа някакъв въображаем прах от панталонките, а след това се насочи към задния двор. Преди да се скрие зад ъгъла спря за последно.

Уокър сякаш не можеше да помръдне.

Тъкмо преди да влезе, Дейзи реши да рискува и да го погледне само един-единствен последен път.

— Ако все пак си промениш мнението, вечерята е в седем.

— Няма да го променя.

Тя се усмихна.

— Както кажеш.

Затвори вратата и се облегна на касата. Едва когато долови ругатнята му, тя си позволи да се усмихне на воля.

След това се зае да подреди три прибора на масата. Уокър може наистина да ѝ беше бесен. Може наистина да бе твърдо убеден, че е ужасен баща. Може наистина да бе объркан дали иска Томи да влезе в живота му. И въпреки това щеше да се върне. Никога не би си позволил умишлено да нарани племенника си. Тя бе толкова уверена в

това, колкото, че слънцето изгрява от изток всяка сутрин и кара реката да искри.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Уокър бе категоричен, че няма да се появи на вечеря у Дейзи, още по-малко пък с подвита опашка. Много добре разбираше какво очаква тя. Май госпожицата си въобразяваше, че ще успее да го върти на малкия си пръст. Дали не беше точно така. Все едно, нямаше да ѝ позволи да остане с впечатлението, че успява да го манипулира, защото тя се опитваше да постигне тъкмо това. Беше проявила достатъчно безразличие към решението му, значи той щеше да прояви същото към прелестните ѝ форми.

Това му напомни, че има още една важна причина да стои надалеч. Не му бе притрябвала никаква нахакана невъзможна жена, която живееше на сто и петдесет километра от Вашингтон. Имаше само един проблем, свързан с този план. Умираще от глад. Нямаше желание да се облича, за да отиде в гостилницата, където бе вечерял с Франсис Джексън. Все някъде наблизо трябваше да има и други места за хапване. Освен заведението на Ърлин, където сервираха само закуска и обед, Уокър не забеляза други ресторанти по крайбрежието. Защо пък да не се разходи с колата до Кълоуниъл Бийч. Там имаше ресторанти, в които сервираха морски деликатеси. Щеше да си поръча десетина рака и да поразсее натрупалото се напрежение, докато ги разчупва. Докато обмисляше идеята, Уокър си взе душ и се преоблече. Неочаквано чу тихо почукване на вратата. С изненада откри племенника си в коридора да пристъпва притеснено от крак на крак.

— Здравсти — каза Томи и лицето му светна щом видя Уокър.

— Какво правиш тук? — попита Уокър, без да успее да скрие раздразнението си. Щом лицето на детето се сви, той се усети. — Извинявай, просто не те очаквах.

— Знам. Дейзи ми каза да не идвам, но много ми се искаше.

Значи Дейзи знаеше, че е тук. Браво! Сега щеше да има още нещо, за което да пили.

— Защо ти се е искало?

— Заради лодката. Двамата с Боби накупихме какви ли не работи, ама той трябваше да се връща, а пък Гари не може да мине тази вечер и аз не знам какво да ги правя — той погледна сериозно Уокър. — Мислех си дали не можеш да ми покажеш това-онова довечера. Искам да кажа, че утре може и да не ти остане време, преди да си тръгнеш. Дейзи ми каза, че може да се наложи да си тръгнеш ден по-рано.

Големи сини очи, същите като на Бет, го наблюдаваха с надежда. Уокър потисна въздишката си. Вината, чувство, което му ставаше прекалено познато този уикенд, отново надигна грозната си глава.

— Влизай — каза най-сетне той. — Само да се обръсна и тръгвам с теб.

— Няма нужда де се бръснеш — каза Томи и го последва. — Дейзи не обръща внимание.

— Запомни една умна приказка, малчо... жените винаги обръщат внимание на подобни неща. На тях не им е приятно, когато някой сяда със запуснат вид на масата.

— Тогава съм много доволен, че не съм възрастен — каза искрено Томи. Не откъсна поглед от Уокър, докато мъжът движеше самобръсначката по бузата си пред огледалото. — Боли ли? Мама каза, че като се порежеш щипе адски.

Уокър се усмихна. Беше чувал Бет да казва тези думи, когато се поряза, докато си бръснеше краката за пръв път.

— Затова внимавай да не се порежеш.

— Аз няма да се бръсна — зарече се Томи. — Ще си пусна брада чак дотук — посочи до коленете си той.

— Тогава едва ли някога ще си хванеш приятелка — предупреди го Уокър.

— Да не мислиш, че ми пука! Пет пари не давам за момичетата.

— Това ще се промени.

— Няма.

— Слушай какво ти казвам — повтори отново Уокър. Този път, едва изрекъл думите той разбра, че не ги е казал просто така. Наистина му се искаше детето да му вярва. Искаше да постъпи правилно със сина на сестра си, след като не бе успял да направи същото нито за нея, нито за собствените си деца.

Нямаше да е лесно да реши какво да прави с Томи. Детето си нямаше майка, която да носи пълната отговорност. Оставаше, разбира се Дейзи, но имаше ли Уокър право да ѝ прехвърли отговорността, независимо от факта, че тя бе готова да я поеме? А наистина ли бе правилно да вземе Томи със себе си във Вашингтон? Вече изпитваше ужас от момента, в който трябваше да се изправи пред всички тези лица, изпълнени с очакване — Дейзи, Франсис Джексън, Ана Луиза, може би дори Томи, за да им съобщи решението си.

Истината бе, че точно в този момент нямаше представа как ще се справи през следващите два часа с изкушението, което го очакваше.

Дейзи не хранеше илюзии. Уокър очевидно не седеше по свое желание на масата в трапезарията. Определено идването му бе по настояване на Томи. Това, че бе дошъл заради племенника си, бе доста обнадеждаващо. Поне ѝ се струваше, че е така. За съжаление, тя вече нямаше никаква представа кое е добре, и кое зле в цялата тази работа. От друга страна пък чувстваше невероятно облекчение, че Уокър е дошъл. Колкото и да бе нетърпим, тя се усещаше по-жива, докато е около него. От една страна изпитваше непреодолимото желание да го удуши, задето се държи като коравосърдечен изрод, при положение, че беше очевидно, че изобщо не е такъв. Отдъхна си, когато видя, че двамата с Томи поглъщат лакомо набързо приготвената вечеря. Уокър услужливо предложи да ѝ помогне с чиниите, но тя го отпрати с небрежно махване. Двусмисленият му поглед, придружен с повдигане на веждите ѝ подсказа, че детективът е напълно наясно защо на нея не ѝ се иска да остава насаме с него. Макар да бе обзет от заслепяващ гняв следобеда и гневът му все още личеше, той сякаш не можеше да се въздържи да не флиртува с нея. Усещането ѝ бе приятно, дори прекалено приятно.

След като изми чиниите и ги прибра, тя остана няколко секунди на вратата и за втори път този ден загледа Уокър, приведен, търпеливо да показва на Томи как да изстъргва дървото, как да изглади участъците, които се бяха изметнали от времето и влагата.

— Можеш да дойдеш да помогнеш — каза Уокър, без да вдига поглед.

Дейзи дори не бе разбрала, че той я е забелязал.

— Нямам представа дали ще мога да ви помогна — отвърна тя и нарочно си даде вид на безпомощната жена, за която той я вземаше. Истината бе, че тя имаше много ясна представа какво да прави. Изненадата му, когато го хванеше неподготвен, щеше да оживи малко вечерта.

— Можеш да изметеш всичкия прах и стърготини — предложи Томи и попадна право в предвидения капан.

— Опа. Сега вече загази — разсмя се Уокър.

— Що така? — объркано попита Томи.

Дейзи се приближи и го подръпна за бретона.

— Защото веднага реши, че ставам единствено, за да ви мета боклуците.

— Ама ти така и така метеш непрекъснато — възропта Томи, а после поклати глава. — Нищо не разбирам.

— Метенето се предполага, че е женска работа — обясни Уокър. — Но е обидно да предполагаш, че тя не може да свърши нищо друго и няма да успее да се справи с мъжката работа.

— Ама нали тя сама каза, че не знае нищо за работата по лодките — изръмжа Томи. — Затова реших, че метенето поне ѝ е познато.

Уокър въздъхна тежко.

— Знам. Знам. Ако искаш да разбереш жените, трябва да се занимаваш само с това. Скоро ще започнеш да се усещаш.

— И кой ще го научи? — попита Дейзи. — Ти или аз?

— Този урок се предава най-добре от мъж на мъж — заяви Уокър.

— А стига, бе! — тя го побутна с ханша си. — Мърдай. Дай ми това ренде.

Уокър я погледна стреснато, но се дръпна от пътя ѝ.

— С удоволствие — каза той и веднага ѝ подаде уреда.

— А сега гледайте внимателно и се учете — нареди Дейзи и се захвана с работата.

Томи бе готов да започне да протестира, но Уокър предвидливо му направи знак да мълчи. Когато тя приключи с тази част на лодката, над която се мъчеха те двамата, се оказа, че ѝ е отнело двойно по-малко време, отколкото на тях. Тя изтупа дървените стърготини от дрехите си и се изправи.

— Не е лошо — примири се Уокър.

— Не било лошо? — повтори презрително тя. — Направо е върхът! Кой според теб е направил всички онези шкафове в кухнята, а?

— Ти? — и Уокър и Томи бяха изумени.

— Правилно схванахте, приятели мъжкарите. Аз ги направих.

— Ама нали каза... — започна Томи, но Уокър го прекъсна с весела усмивка.

— Тя ни подведе — каза Уокър. — Направо не мога да повярвам, че още не е поискала да ѝ платим.

— Този път го приеми като предупреждение — обясни тя, без да откъсва очи от неговите. — Никога повече не си позволявайте да ме подценявате.

— Никога вече — съгласи се тихо той. — Никога.

Два дена по-късна Дейзи все още се наслаждаваше на победата си, но въпреки това трябваше да признае, че това не ѝ сближи и не ѝ помогна да стигнат до някакво решение за бъдещето на Томи. Когато в неделя след службата в църквата завари Франсис на вратата пред дома си, въздъхна тежко.

— Какво има? Не се ли радваш да ме видиш? — попита социалната служителка с широка усмивка.

— Как да не се радва — намеси се Ана Луиз, който знае как изникнала точно зад Дейзи. — Приготвила ли си ни кафе?

— Ще е готово след пет минути — въздъхна Дейзи, облекчена, че Ана Луиз е приела поканата да остане с тях. Надяваше се разумната жена свещеник да ѝ попречи да изрече неща, които би трябвало да се премълчат и пред Франсис, и пред Уокър. — Само да включи кафеарката.

— Уокър ще дойде ли? — попита Франсис и последва младата жена в кухнята. Едва влязла и заизважда от куфарчето си неподозирани внушителна купчина документи.

— Снощи като си тръгваше, обеща да е тук на обяд — уведоми ги Дейзи, докато включваше кафето. Не искаше дори да поглежда към документите. Дори само видът им я караше да потръпва.

— А Томи?

Тя посочи навън.

— Ще работи по лодката. Сигурно още не си е свалил новите панталони, но сърце не ми дава да го накарам да се върне, за да се преоблече. Ще му занеса обяда след малко. Едва ли ще ни прекъсва.

Възцари се мълчание, докато Дейзи сервираше от тортата, приготвена сутринта. В друга чиния постави сандвич с фъстъчено масло и желе и малко чипс, грабна една кутийка кола и отнесе всичко на Томи. Когато се върна, кафето бе готово. Ана Луиз вече бе сипала за себе си и за Франсис. Дейзи си направи чаша билков чай. Страхуваше се да не ѝ стане лошо, ако пийне някоя по-силна напитка. Имаше чувството, че целият ѝ живот виси на косъм. Беше оставила съдбата си в ръцете на мъж, когото едва познаваше и това я ужасяваше, но друг избор нямаше. Правата на Уокър над Томи бяха неоспорими. Не ѝ беше особено приятно, но фактите си бяха факти.

— Как се разбират Томи и Уокър? — попита Франсис, докато сипваше две лъжички захар и обилно количество сметана в кафето.

— Доста добре — отвърна Дейзи.

Дейзи усети присъствието на Уокър в мига, в който той пристъпи прага. Сякаш нещо погъделичка основата на косата ѝ, а ръцете ѝ настръхнаха.

— Не е ли по-редно на мен да зададете този въпрос? — попита той.

— Да, да, разбира се — каза Франсис. — Дори не чух кога влязохте. Как, според вас вървят нещата?

— Той е добро дете.

— Мисля, че всички ще се съгласим с това — продължи нетърпеливо Франсис. — Но трябва да решим къде ще живее.

Дейзи погледна Уокър в очите, но не успя да разбере нито какво чувства той, нито какво е желанието му. Можеше да говори единствено за своите желания.

— Томи може да остане при мен — каза тя, опитвайки се да поеме контрол над положението. — Той е щастлив тук, а на мен ми е приятно, че е у нас. Не бива да забравяме и училището. Сега е средата на учебната година и не е най-подходящото време да го местим.

— Само че Уокър му е вуйчо — изтъкна съвсем без нужда Франсис. — В случаите, когато се присъждат родителски права...

— Можем да говорим за присъждане на родителски права единствено ако Уокър желае да приеме момчето. Ако не, ти и съдът ще решите къде ще му е най-добре. Права ли съм? — попита Ана Луиз.

Франсис се намръщи.

— Да, но...

— Има ли някаква причина за цялото това бързане? — настоя жената свещеник. — Защо не стигнем до някакъв временен компромис? — тя се обърна към Уокър. — Освен ако вече не си решил какво точно ще правиш.

Раменете на Уокър се отпуснаха от облекчение.

— Още не съм.

— Какъв компромис имаш предвид? — сърцето на Дейзи биеше до пръсване.

— Томи да остане при теб, докато не приключи годината? Детектив Еймс може да го посещава всяка събота и неделя, за да се опознаят. Така ще има възможност и да премисли промените, които се налага да направи в живота си, ако Томи ще живее при него. Така въпросът ще бъде решен през лятото — тя погледна Франсис. — Ти как мислиш?

— Надявах се... — започна тя, но след това сви рамене и стана много сериозна. — Ако детектив Еймс и Дейзи са съгласни, мисля, че може. А и промяната не трябва да бъде драстична за момчето.

Затаила дъх, Дейзи изчакваше отговора на Уокър също като сърна, заслепена от нечий фарове по време на ловния сезон. Той определено се разкъсваше между чувството за отговорност и желанието си да не усложнява живота на племенника, когото почти не познаваше.

— Мисля, че това е едно чудесно разрешение — рече най-сетне Дейзи, с надеждата, че ще бъде подкрепена.

— И колко често ще се налага да идвам? — смръщи вежди той.

— Според мен всяка седмица — отвърна Франсис.

— Няма начин — отсече той. — Не и с моята работа. Половината време дори нямам представа чак до последния момент кога ще се освободя. А пък ако работя по случай, може и да не ми остане никакво свободно време.

— Значи, ще се наложи да промените този ритъм — тросна се нетърпеливо Франсис. — Все пак всичко това се прави, за да можете двамата с Томи да се опознаете. А и пътят не е кой знае колко, два-три часа с кола, максимум. Ако се налага, ще поговоря с шефа ви да ви осигури необходимото свободно време. Стори ми се разбран човек.

— Я стига — повиши глас Уокър. — Аз сам ще кажа на Анди каквото трябва.

— Можеш да останеш при мен — предложи Дейзи отново, без да обръща никакво внимание на предупредителния поглед на Ана Луиз. — И на двама ви с Томи ще е по-лесно да сте заедно, ако сте под един покрив. А и няма да имаш допълнителни разходи.

— Не става въпрос за парите — възнегодува Уокър. — Проблемът е времето.

— Вие сам ще прецените какви са ви приоритетите — каза му Франсис.

Уокър въздъхна, когато видя трите лица, изпълнени с очакване.

— Добре, чудесно. Ще пробвам. Но не обещавам, че ще успея да идвам всеки уикенд.

— Стига да се постараете да направите всичко възможно, за да сте тук колкото е възможно по-често — настоя социалната служителка.

— Защо ли бях решил, че ще се окажете слаб противник?

Франсис се усмихна широко за пръв път.

— Ще го приема като комплимент — тя започна да прибира документите и се изправи. — Ще се видя с всички ви следващия уикенд, значи. Нека да се разберем да се събираме всяка неделя и да обсъждаме как вървят нещата.

— Не съм казал... — започна Уокър, но след това измърмори някаква ругатня. — Добре, както и да е.

Липсата му на ентузиазъм никак не смути Дейзи. Важното бе, че той ще се върне. А и не бе отказал да остане при нея. Важното бе, че Уокър ще бъде до нея и ще може да го държи под око.

— Как така момчето ще остане при Дейзи? — ревна Кинг към Ана Луиз във вторник сутринта. Беше я привикал в Седар Хил в мига, в който разбра за съдбовното събрание у Дейзи, проведено в неделя. За негово възмущение, тя въобще не си бе направила труда да мине и да му каже. А има и наглостта да подчертае, че понеделник е свободният ѝ ден. Все още не беше преглътнал тази обида.

— Доколкото си спомням, ти бях казал да се справиш с този въпрос. Никой вече не си изпълнява задълженията. Пак ли сам трябва да върша всичко?

— Дъщеря ти много добре знае какво прави — отвърна Ана Луиз.

— Я стига глупости. Дейзи има меко сърце. Някой трябва да я пази от нея самата.

— Ако питаш мен, единственият човек, от когото някой трябва да я защитава, си ти — отвърна в същия дух тя. — Ти искаш да й нареждаш какво да прави.

— Не си вади ноктите, млада госпожо. Добре познавам дъщеря си.

— Тогава защо сам не се справиш с нея, вместо да ме караш да ти върша мръсната работа?

Кинг отново се намръщи.

— Май си забравила за какво ти плащам.

— Не си ти този, който ми плаща — отвърна спокойно Ана Луиз.
— Плаща ми църковния съвет. И никой не е в състояние да ми плати, за да казвам на хората как трябва да живеят. Аз посочвам божите закони, но Той е дал собствена воля на всеки от нас.

— Значи е сбъркал — изръмжа Кинг.

Изглежда Ана Луиз се забавляваше.

— Ще трябва сам да му го съобщиш.

— Щом трябва — заяви той. — А що се отнася до това кой е главният, аз или съвета, кой си мислиш, че им казва какво да правят?

— Смяташ, че си ти? — подсмихна се тя.

— Аз съм, разбира се, триста дяволи! — той се овладя още щом думите излязоха от устата му. — Не исках да бъда непочтителен.

— Сигурно — съгласи се тя и стисна устни.

— Тогава да се справиш с този въпрос!

— Как?

— Ако знаех как, едва ли щях да те питам.

— Да, наистина. Ти обичаш да раздаваш задачи. Обичаш да си живееш без неприятностите да те застигат. Всъщност, предполагам, че напоследък нещо не достигат хората, на които да нареждаш какво да правят. Животът на Боби е достатъчно натоварен покрай пристанището и ресторанта. Тъкър се притеснява за безопасността в цялата околия. А най-неприятното е, че Дейзи обръща внимание на Томи, вместо на теб.

Кинг се намръщи на тази точна оценка. Имаше си достатъчно работа с продажбите на добитъка, но започваше да се чувства безсилен, нямаше контрол над собственото си семейство. А беше

време, когато всички подскачаха при всяка негова дума. Най-вече Дейзи.

Когато майка ѝ почина, Дейзи направи всичко, за да поизглади нещата, въпреки че бе само едно мъниче. Беше се постарала животът на Кинг да остане спокоен, уреден и безпроблемен, и нещата вървяха прекрасно, докато не реши да се пренесе в града. А сега и това.

— И тримата ще направят каквото им кажа — поне донякъде, и то когато те решат, добави наум той.

— Наистина ли? — предизвика го тихо Ана Луиз.

Кинг въздъхна тежко. Беше му харесало как тази жена свещеник се изправи срещу него, когато прослушваха кандидатите за работата. Сега вече му се струваше една неудобна пречка.

— Да ги оставиш да израстват като се учат от грешките си съвсем не е лошо — каза му Ана Луиз, когато той замълча. — Всеки родител рано или късно се сблъсква тъкмо с това. Достатъчно дълго ги държа изкъсо, научил си ги на безценни неща, в това съм сигурна, но вече е дошло времето да проявиш малко доверие, че те постъпват по най-добрия начин.

— И за кой, ми кажи, е най-добър този начин?

— Мисля да те оставя сам да стигнеш до отговора — отвърна тя. — Ще се видим на службата следващата неделя.

— Задължително ще бъда там — увери я Кинг. Погледна я мрачно. — Хубаво е междувременно да си помислиш дали ти ще бъдеш.

За негово изумление, вместо да се разтрепери, тя се наведе и го целуна по бузата.

— Не си в състояние да ме уплашиш, Кинг Спенсър — уведоми го тя.

— Ах, мътните го взели — измърмори той, след като тя си тръгна. Май вече не беше в състояние да уплаши никого. Трябваше да направи нещо по този въпрос.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Седнало на тухленото стъпало до Уокър, момчето му напомняше на едно друго дете, с което тъкмо бе прекарал доста време. Дребно, жилаво, с невинно личице и същото недоверие, което бе проявил Томи, когато детективът за пръв път пристигна в Тринити Харбър. И с това, приликите свършваха. Огромните, шоколадово кафяви очи на момчето вече бяха станали свидетели на прекалено много ужаси, включително и на смъртта на петгодишното съседско момиченце миналата седмица. Уокър се опитваше да накара детето да се отпусне и да разкаже какво е видяло, но до този момент не бе постигнал нищо. Родни Кармайкъл не искаше да сподели и дума.

Той пробва отново.

— Родни, нали знаеш, че това, което се случи с Кейша е много лошо.

— Сяк'ви гадости стават — сви безразлично рамене той с прекалено много цинизъм за възрастта си.

На Уокър му се прииска да го разтърси и да му каже, че не е правилно да гледа като на нещо нормално това, че са застреляли момиченцето, с което си е играел. Вместо това се опита да отговори спокойно.

— Следващия път може и на теб да ти се случи.

— Няма начин — възропта Родни. — Аз да не съм ня'къв тъпак. Знам кога да се скрия.

— Куршумите не ти оставят много време, за да залегнеш.

— Да, ама аз знам кой е тук. Кой ще ме търси мен.

— Родни, знам, че си видял кой го е направил. Сигурен съм, че знаеш за кого е бил куршумът. Дай ми нещо, над което да мога да работя.

— Няма начин.

На Уокър му идваше да изкрещи от безсилие. Стана и издърпа Родни.

— Добре, да вървим.

Най-сетне предизвика някаква реакция. В очите на Родни припламна страх. Погледът му се завъртя наоколо, за да открие някой да му помогне.

— Къде ще вървим? — попита той, вече загубил част от дързостта си.

— В участъка.

— Не можеш да ме арестуващ — каза момчето в последен опит да се противопостави.

— Я да видим дали не мога? — каза Уокър и почти отлепи малкия от земята.

Родни се бореше, за да се освободи, но Уокър го задържа във въздуха, въпреки че всеки миг Родни щеше да си загуби торбестите панталони, които едва се крепяха на слабото му телце. Уокър вече бе разговарял с майката на момчето, която му даде писмено разрешение, в случай, че възникне нужда, да разпита сина ѝ в участъка.

— Искам да хванете убиеца — бе казала майката на момчето на Уокър. — Не е редно да се убиват дечица. Ако Родни знае нещо, накарайте го да каже.

Извика сина си и му каза да отговори на въпросите на детектива. Думите ѝ нямаха никакъв ефект върху момчето.

— Ей, човече, това е полицейски тормоз — крещеше малкият. — Това е проява на жестокост. Искам адвокат.

— Да, да, да — съгласи се Уокър без много да се впечатлява. — Оплачи се от мен.

— Да не мислиш, че няма? Ча'ай само братята ми да разберат. Бял ден няма да видиш.

— Като гледам нещо ги няма, когато трябва да те защитават, а? — Уокър бе забелязал как се пръснаха още с пристигането му. Така наречените братя на Родни, повечето по-големи, натрупали опит от улицата не даваха и пет пари за десетгодишния хлапак, освен ако не пропееше. Уокър трябваше да е много внимателен, за да е сигурен, че те никога няма да разберат това, в случай че Родни проговореше.

— Като разберат ще дойдат — даде си кураж момчето, докато се опитваше да се пребори със сълзите и очевидната истина. Бяха го зарязали, същите онези по-големи тийнейджъри, които боготвореше. — Ще дойдат, а ти ще съжеляваш.

— Единственото, за което съжалявам, е смъртта на Кейша. Това е престъпление, Родни, това и фактът, че ти не искаш да ни помогнеш да открием убиеца. Знаеш ли как му се казва на това? Възпрепятстване на правосъдната система.

— Не възпрепятствам нищо. Казвам ти, че нищо не съм видял.

Уокър отнесе все още гърчещото се момче към цивилната си кола, сложи го на задната седалка и заключи вратите. Родни все още не бе достатъчно уплашен. Все още мърмореше, когато пристигнаха пред управлението, разположено няколко пресечки по-надолу. Уокър забеляза, че някои от колегите му се подсмиват, докато влачеше след себе си дръзкото момче.

— Сядай — нареди Уокър и посочи към един стол, поставен отстрани на бюрото. Родни напук остана прав. — Искаш ли нещо за пиене? Нещо газирано? Отвън има и машина за сладки неща.

Забеляза, че Родни се бори с изкушението.

— Никой няма да види, че си приел нещо от мен — уверяваше го спокойно Уокър. — Хайде. Да идем да видим дали ще си харесаш нещо.

Той го поведе към множеството автомати, поставени в стаята за почивка. Подаде на Родни достатъчно монети, за да си вземе каквото пожелае. Момчето огледа първо машината за сладки неща, после напитките и цигарите.

— Тая няма да я бъде — каза Уокър щом забеляза какво бе приковало вниманието на момчето. — Нещо за ядене или пиене. Друго — не.

— Ти кво, бе? Да не си ми майка?

— Аз се опитвам да те науча кое е правилно.

— Че кой те е молил, бе?

— Никой, просто съм готин пич.

Родни погледна показателно нагоре, но най-сетне пхна стотинките в машината и си взе безалкохолно, а след това добави и вафла и чипс.

— Така. Ела насам — каза Уокър и посочи масата в ъгъла. Изчака Родни да омете чипса и да започне с вафлата, преди да му напомни защо са тук. — Тук никой не те вижда. Никой няма да чуе и дума от това, което ми кажеш.

Родни го загледа така, сякаш не бе с ума си.

— Нали всички видяха как ме довлече. А като изфучиш да прибереш някой друг после, кой мислиш ще сочат с пръст, а?

За съжаление на Уокър, Родни имаше право.

— Ще разговарям с още много хора, преди да прибера, когото и да е — обеща той. — Имаш възможност да постъпиш правилно. Може би така ще успеем да спасим живота на някое друго дете.

— Се ми е тая, щом аз ще съм мъртъв.

— Никой няма да те убие. Ще се погрижа да бъдеш защитен. И двамата с майка ти.

— Ами ако не ти помогна? В затвора ли ще ме тикнеш?

Уокър въздъхна тежко. Затворът не беше за десетгодишните. Не и без Уокър да докаже, че Родни е видял нещо, за което се кълне, че не е виждал. Предполагаше, че и Родни го знае. Тези деца притежаваха неподозирана зрялост, когато ставаше въпрос за правата им. Тази зрялост им се предаваше от по-големите, по-отраканите, а полицейските сериали по телевизията не бяха от кой знае каква полза.

— Не, няма — призна той. — Просто ще трябва да живееш с гузната си съвест.

Това не представляваше никакъв проблем за Родни. Направи няколко надуты стъпки към вратата.

— Значи си замина'ам.

Щом Уокър се надигна, Родни му махна с ръка.

— И сам мога да ходя, човече. Така е по-добре, отколкото да ме видят с теб два пъти за един ден.

Приел неуспеха, Уокър го наблюдаваше как се отдалечава, а след това си взе чаша кафе. Отпусна се на стола и се опита да измисли какво да прави по-нататък. Влезе Анди, грабна нещо газирано и седна срещу него.

— Стана ли нещо?

— Малкият прецени, че има по-големи шансове с лошите, отколкото с нас.

— Може и да се окаже прав.

Уокър потри очи.

— Господи, мразя я тази работа. Да разпитваш деца, които би трябвало да си карат колелата или да ритат топка, направо ми се повдига.

— Показа ли на Родни снимката на Кейша в локвата кръв на тротоара?

Уокър дълго се чуди над този проблем.

— Той е само на десет. Не би трябвало този образ да е пред очите му, докато е жив. На мен ми е трудно да я погледна.

— Струва ми се, че трябва да живее с този образ — предложи Анди. — Може би всички от тях трябва да живеят с него. Ако все пак се сблъскат с действителността и осъзнаят какво са сторили, може пък да им влезе в главите, че това не е някаква мъжкарска игра, а че умират невинни деца.

— Струва ми се, че за тези, до чието съзнание би трябвало да достигнем, вече е късно — отвърна Уокър. — Те не ходят на училище.

— Значи ще започнем с по-малките. Намери начин да ги накараш да се грижат не само за себе си, но и за другите. Може пък снимките да ги стреснат.

— Нали знаеш каква ще бъде реакцията на родителите. Ще се изтъпанят пред училищния съвет и има да смърдят, че малките им дечица не трябва да виждат подобни неща — обясни Уокър. — Нищо, че тъкмо това се е случило пред очите им.

Анди затвори очи.

— Да, знам, че си прав. И как да спрем всичко това? Какъв е магическият начин да го прекратим?

— Ще ми се да знаех — въздъхна Уокър тежко.

Останаха да седят смълчани, обхванати от тревога и притеснение. Най-сетне Анди заговори.

— Хайде да поизлезем. Искам да обядвам. И колкото по-мазно, толкова по-добре.

Лицето на Уокър се проясни.

— Знам най-подходящото място.

Упътиха се към заведение за скара, където мариноваха свинското в пикантен сос, а пържените картофи бяха хрупкави и в огромно количество. Анди не каза много, докато обядваха, но щом приключиха загледа Уокър.

— Така. А сега ще ми кажеш ли какво стана в Тринити Харбър?

— Не ми се ще особено.

— Ще ходиш ли пак, за да видиш племенника си?

— Обещах да отида.

Щом се замисли за обещанието, пред погледа му не се появи нито лицето на Франсис Джексън, нито на Дейзи. Беше лицето на Томи. Момчето бе вдигнало очи към него, изражението му бе смес от страх и надежда, а гласът тръпнещ, докато пита дали вуйчо му ще се върне отново. В този момент Уокър бе разбрал, че каквито и задръжки да има, колкото и да му е трудно, ще трябва да се върне. Просто не се бе замислял за нищо повече извън този факт.

Дейзи и Томи се бяха нагодили към едно удобно и приятно ежедневие. Закусваха заедно, а след това тя го откарваше до училището, което ѝ бе на път, защото гимназията се намиреше на няколко пресечки. Следобед той отиваше до нея пеша, качваше се в класната ѝ стая и двамата се прибираха заедно.

Обикновено Томи не спираше да бърбори за деня, за напредването на работата по лодката и очакването на следващото посещение на вуйчо си. Беше очевидно, че Уокър се е превърнал в нещо като герой в очите му. В петък следобед, обаче, Томи бе необичайно притихнал. Въпросите на Дейзи не успяха да го накарат да живне.

— Нещо интересно да се е случило в училище днес?

— Ами.

— Много ли домашни имаш за събота и неделя?

— Все същата работа.

— Искаш ли да правим нещо по-различно?

След като той не отговори, тя го стрелна с един бърз поглед и забеляза, че по бузата му се спуска сълза. В този миг тя разбра.

— Томи, Уокър ще се върне. Той обеща.

Разкривеното лице на Томи се извърна към нея.

— Да, ама кога? Дори не се обади — заяви ядосан той. — Нито веднъж.

— Сигурна съм, че е много зает. Работата му е наистина много трудна.

— Сигурно.

В този момент бе готова с истинска радост да удуши Уокър. Но тя също имаше вина. Защо не се бяха сетили да се уговорят да се

обажда на Томи, особено пък в случаите, когато нямаше възможност да идва за уикенда?

— Ако искаш му звъни — предложи тя. Пламъче надежда проблесна в очите на Томи.

— Наистина ли? — в същия момент лицето му се сви. — Ама това е междуградски. Струва скъпо.

— Не е чак толкова скъпо, а дори и да е, няма значение. Струва си. Ще се обадя на Франсис за номера му веднага щом се приберем.

— Добре — отвърна въодушевено Томи.

Щом се прибраха, Томи отказа предложените сладки и мляко.

— Хайде, обади се, де!

Дейзи отиде до телефона и набра номера.

— И Томи не го е чувал цяла седмица? — попита Франсис, а гневът ѝ пламна в същата секунда. — Струваше ми се, че този мъж е по-отговорен. Май ще трябва аз да му се обадя.

— Аз ще позвъня — отказа Дейзи. Имаше няколко неща, които ѝ се искаше сама да му каже. Щом затвори, тя подаде слушалката и номера на Томи. — Можеш да звъниш. Само да не забравиш, че и аз искам да говоря с него, след като приключиш.

Томи бе толкова нетърпелив, че натискаше копчетата прекалено бързо и направи няколко грешки и накрая се оказа, че е набрал грешен номер. По лицето му плъзна разочарование.

— Опитай отново, но този път бавно.

Томи натискаше бутоните с удвоено внимание. Изведнъж лицето му просветна.

— Вуйчо Уокър, аз съм, Томи.

И изведнъж стаята се изпълни с познатото оживено бърборене. Дейзи слушаше, а по устните ѝ трептеше усмивка. Самата тя нямаше търпение, докато чакаше да ѝ дойде редът.

— Тая няма да я бъде — измърмори приглушено тя. Трябваше да каже едно-две неща на Уокър, а не да се разтреперва като ученичка, която няма търпение да си поговори с момчето, по което е хлътнала.

Вдигна поглед и усети, че Томи я наблюдава учудено.

— Каза ли нещо Дейзи?

— Нищо, миличък. Свърши ли да говориш с вуйчо си?

Минута по-късно, той се обърна и ѝ подаде телефона.

— Каза, че идва утре — обяви щастлив той. — Не е забравил.

— Добре — каза Дейзи. — Сега отивай да си изядеш сладките и да изпиеш млякото. Тичай, докато аз говоря с него. Щом свърша разговора с вуйчо ти, можеш да се обадиш на приятеля си Гари. Може пък той да реши, че ще му е приятно да поработите по лодката.

— А може ли да остане на вечеря?

— Разбира се — искаше й се да прекара повече време с по-голямото момче. То бе новопристигнало в града и тя не знаеше почти нищо за него и семейството му.

Отново в добро настроение, Томи изстреля юмрука си във въздуха.

— Страхотно!

Дейзи изчака момчето да изтича в кухнята и едва тогава пое слушалката.

— Вече се чудех дали не си забравила, че чакам на телефона — заяви Уокър.

— Някои от нас започваха да се чудят дали ти не си забравил обещанието си.

— Ами?

— Децата очакват възрастните да си спазват обещанията — каза тя, въпреки че съзнаваше, че звучи точно като заядлива стара мома, прекарала целия си живот като учителка. Но това си бе самата истина. Освен с Уокър тя не се чувстваше така с никой друг.

— Знам — отвърна Уокър. — Ами ти? Ти очакваш ли ме?

— Разбира се?

— Наистина ли?

Тя отново долови веселостта в гласа му.

— Единствено заради Томи — поясни сопнато тя.

— Естествено.

— Ти си изключително дразнещ, Уокър Еймс.

— Ако бях убедил и твоята приятелка Франсис в същото, може би нямаше да сме в това затруднено положение.

Дейзи възкликна ужасена.

— Да не би да ми казваш, че ще се върнеш единствено защото Франсис е настояла?

Уокър въздъхна.

— Тя не беше единствената — призна той. — Не исках да видя разочарование в погледа на Томи.

— Така вече е по-добре. Май все пак имаш съзнание.

— Ако пък се окаже, че нямам, ти ще се опиташ да ме промениш.

— Не съм убедена, че това е добър начин за прекарване на времето ми. Май ще е по-добре да се погрижа Томи да има уютен дом, където го обичат, и то тук, в Тринити Харбър.

— При теб ли?

— Разбира се, че при мен. При кой друг?

— Някой биха казали, че има нужда от двама родители.

— Възможно е — отвърна веднага тя. — Не го отричам. Всички деца заслужават двама родители, които да ги обичат, но и да се обичат помежду си, което невинаги е възможно. Ако е при мен, Томи поне ще има отлични примери за мъже. Боби и Тъкър ще бъдат около него. Също и баща ми, щом разбере, че няма да си променя решението.

Изведнъж осъзна, че се опитва да убеди Уокър колко добре би се справила с отглеждането на Томи.

— Извинявай. Не исках да те убеждавам, че няма нужда да идваш. Просто исках да разбереш, че на Томи ще му е добре тук при мен, ако нещата останат така.

— Дейзи, никога не съм се съмнявал, че сърцето ти си е на място — каза тихо той. — А може би си права за нещата, които смяташ, че са добри за Томи. Просто за мен е прекалено рано, прекалено бързо.

— Знам — въздъхна тя.

— Не е ли по-добре да го обсъдим и да решим заедно, когато му дойде времето? — попита Уокър.

— Разбира се — отвърна веднага тя.

— Значи ще се видим утре сутринта.

— Да — потвърди тя. — До сутринта.

След като затвори, усети, че по лицето ѝ е изписано същото вълнение, което бе забелязала при Томи.

— Ти си жалка, Дейзи Спенсър. Ама много жалка!

След като го каза, реши, че къщата трябва да се изчисти преди Уокър да пристигне в събота сутринта. Щом вечеряха и необщителният приятел на Томи си отиде, тя се зае със задачата с нескрито настървение. Някой друг път щеше да се тревожи за тринайсетгодишния приятел на Томи, у когото имаше нещо, което притесни Дейзи.

Каза си, че всяка жена иска къщата ѝ да блести, когато очаква гости. Избърсаният прах и лъснатият паркет бяха задължителни за всеки хубав дом. Това бе проява на добро възпитание, една демонстрация на южняшкото гостоприемство.

Кинг прецени, че тази глупост на дъщеря му с прибирането на бездомното момче е продължила достатъчно дълго. Половината нощ не успя да заспи, защото размишляваше и се притесняваше какво ли ще стане с Дейзи, когато тази работа приключи зле. Очевидно бе поверил задачата в ръцете на сбирщина от некомпетентни лелки. Ако човек искаше да свърши нещо както трябва, значи се налагаше да се заеме сам.

Освен това му бе писнало да обяснява кое, защо и как го прави на всички от града, дето умираха да си врат носовете навсякъде. Мъжете, и те бяха същата стока като жените и все го тормозеха с клюката, че Дейзи смятала да прибере вуйчото на момчето при себе си. Това бе последната капка. Кинг нямаше намерение да допусне някакъв си янки да съсипе доброто име на момичето му. В събота рано сутринта той вече бе на вратата ѝ и се надяваше да похапне една чудесна закуска. Палачинките на Дейзи бяха къде-къде по-хубави от тези на икономката му.

Преди да успее да почука, долови удари на чук. Заобиколи къщата и не можа да повярва на очите си, когато съзря дъщеря си и безпризорното момче наведени над нещо, което някога е било лодка.

— Какво, по дяволите правиш, жено? — ревна той, преди да успее да се овладее. Знаеше, че не бива да я ядосва още с първите си думи.

Дейзи стреснато вдигна глава. Погледна го ужасена.

— Татко, не те очаквах.

— Естествено, че не си — погледът му се премести към Томи. — Това ли е момчето?

— Да — тя го погледна предупредително. — Това е Томи Фланагън. Томи, този кисел старец, е баща ми, Кинг Спенсър. Изобщо не обръщай внимание на настроенията му. Аз самата се научих да не обръщам внимание.

— Така ли се говори на едно дете? — смръщи вежди Кинг.

— Това е истината. Нали винаги си държал да говорим само истината.

Кинг присви очи.

— Какво ти е станало? Никога не си говорила толкова наопаки.

— Пораснах — предположи тя. — Вече не ме плашиш.

— Че кога съм те плашил? — Кинг я погледна презрително.

Тя сви рамене.

— Е, може би избрах грешната дума. Просто съм ти позволявала да ме командваш, също както постъпваш с останалите в този град.

— Никога не съм правил подобно нещо — сопна се той.

Дейзи се изкиска.

— За бога, татко, бъди честен. Знаеш, че е точно така. Признай си, че се наслаждаваше на всяка минута. И разбира се, твоите най-добри приятели са тези, които не ти се оставят.

Той се разсмя, независимо, че искаше да остане сериозен.

— Добре де, може и да си права. Някой трябва да вкарва хората от този град в правия път. Тъпите политици изобщо не могат да се справят.

— Ами нашето семейство? — подсказа му тя.

— И то — съгласи се той. — Какво трябва да направи човек в тази къща, за да получи закуска?

— Върви в кухнята и пригответи — отвърна тя и му се усмихна широко. — Нищо, нищо. Така или иначе щях да правя за нас. Можеш да закусиш с нас.

— Каква мила покана — изръмжа той. — Сигурна ли си, че поставянето на трети прибор няма да те затрудни прекалено много?

Тя пристъпи към него и го прегърна.

— Абсолютно никак, но защо не дойдеш с мен вътре, докато готвя?

Кинг нямаше намерение да прави подобно нещо. Смяташе да остане навън и да си поговори с това момче, около което тя толкова подскачаше. Тъкмо смяташе да си обяви намеренията, когато тя го хвана под ръка и го поведе към къщата.

— Да не се страхуваш от нещо? — попита той, когато тя най-сетне успя да го натика вътре.

— Просто съм предпазлива. Не искам да нападаш Томи с въпроси и той да се почувства нежелан. Тактичността не е най-силната

ти страна. Искаш ли чаша кафе?

Кинг си наложи да запази спокойствие. Седна на масата.

— С удоволствие.

Тя му сипа и седна срещу него.

— Учудвам се, че си приготвила цяла кана — отбеляза той. —

Обикновено пиеш чай.

— Уокър обича кафе — обясни тя и отвърна поглед.

— Уокър, а? Оня янки? Вуйчото на момчето?

— Точно така.

— Значи пак го очакваш? — попита мрачно той.

— Да — потвърди Дейзи.

Тя посрещна погледа му с непокорно вирната брадичка, което напомни на Кинг за майка ѝ, Бог да бди над душата ѝ. Имаше моменти, когато сърцето още го болеше за Мери Маргарет. Щом забележеше нейни черти у дъщеря си, му ставаше хубаво.

— Къде ще отседне този път? — попита той с надеждата слуховете да се окажат погрешни.

— Тук.

Кинг избухна. Стовари юмрук върху масата.

— Няма да стане, млада госпожице. Няма да позволя мъж да живее под твоя покрив.

— Напротив.

— Това ще съсипе доброто ти име.

— Ти май си забравил в кой век живеем.

— Мътните го взели, доброто име на една жена е нещо много деликатно. Хората ще започнат да говорят и ти много добре го знаеш.

— Ами нека си говорят. Сигурна съм, че ти веднага ще ги поставиш на мястото им — тя го погледна без притеснение. — Нали така?

— Ами... да, да, разбира се — заекна той, обиден от въпроса, сякаш нямаш да стори необходимото, за да защити честта на дъщеря си. — Кога ще дойде вуйчото на момчето?

— Тази сутрин. Сигурно ти ще си си тръгнал, преди да пристигне.

Кинг я погледна инатливо.

— Ще ти се — измърмори той.

Беше готов да започне една дълга обсада, ако се налагаше. Искаше да се срещне с този Уокър Еймс и да си поговори с него по мъжки. Според него имаха много за обсъждане, като се започне с предупреждението към Уокър, че ако по някакъв начин нарани Дейзи, ще отговаря лично пред Кинг Спенсър. Ако дъщеря му си въобразяваше, че е плашил всички през изминалите години, значи нищо още не беше видяла. Кинг Спенсър лично щеше да се погрижи да накара този надут янки да притреперва от страх.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато в събота сутрин Уокър най-сетне успя да тръгне от Вашингтон, настроението му беше мрачно. Беше ходил на погребението на Кейша, което закъсня, заради бабата и дядото по бащина линия, които настояваха да пътуват от Мисисипи с кола.

— Нямам никаква представа защо искат да дойдат сега — каза майката на Кейша. — Не искаха да имат нищо общо с нас, докато Кейша беше жива. Мислеха си, че съм използвала детето, за да впримча безценния им син. Сякаш мъж като него би се оставил да падне в някой капан. Замина в деня, когато му казах, че съм бременна. Оттогава никой не го е виждал.

— Защо тогава им казахте? — попита я Уокър.

— Не съм им се обаждала аз. Бил е онзи никаквец, братът на Девън, Джърмейн. Каза, че майка му и баща му имали право да знаят. За какво право става въпрос, питам аз. Само дете не мога да намеря отговор. Не изпращаха на детето дори картички за рождения ѝ ден.

— Може би сега съжаляват — предположи Уокър.

— И с какво ще помогне съжалението им на детенцето ми?

Уокър не знаеше какво да отговори. Беше забелязал възрастната двойка на погребението. Раменете на мъжа бяха отпуснати, а очите на жената — зачервени от плач. Веднага разбра, че им предстои дълга и мъчителна борба, заради твърдоглавието им. Не се бяха възползвали от шанса да опознаят красивата си внучка.

В църквата видя и Родни, стиснал ръката на майка си, докато тя решително го преведе покрай мъничкия отворен ковчег. По-късно, на гробището, тя нарочно мина край Уокър, тъкмо преди той да си тръгне и му каза, че ще изкопчи истината от момчето си.

— Ще видите, че ще успея — бе казала тя с насълзени очи.

Уокър я погали по ръката.

— Благодаря. Зная, че правите всичко по силите си. Разбирам, че и на него му е трудно. Не иска да предаде приятелите си.

— Що за приятели биха го оставили на подобно място — попита възмутено тя.

— И аз бих искал да знам — отвърна Уокър.

Щом подкара към Тринити Харбър, усети, че напрежението му се стопява. Раменете му се отпуснаха спокойно. Може би тъкмо малко време с Томи бе това, от което се нуждаеше. Трябваше да си припомня, че на света има и други деца, които живеят спокоен защитен живот. Деца, които се смееха и играеха навън, караха колела без да се притесняват, че ще бъдат застигнати от насилствена смърт.

Уокър забеляза, че кучешкият дрян е цъфнал в розово и бяло, облял в цвят всичко наоколо. Денят бе толкова слънчев и топъл, че той свали прозорците. Небето бе искрящо синьо, с пухкави бели облаци, пръснати тук-там. С приближаването към Тринити Харбър, мекият пролетен бриз разнасяше мириса на разорани ниви, окосена трева и солен въздух. Скоро посевите щяха да надигнат бледо зелените си главици, а соята да обгради като зелено море фермите, разположени сред малки горички дъбове и кедри. Направо не беше за вярване, че е възможно да цари такова спокойствие само на два часа път от окръг Колумбия.

Както често напоследък, в главата му се промъкна образът на Дейзи, и то винаги в неподходящ момент. Беше се наслаждал на допира на езика ѝ, както и на незабравимата целувка, от която тя поруменя, а той остана безкрайно възбуден. Краткият им разговор предишната вечер, го изпълни с очакване, чувство, което не бе изпитвал от много отдавна. Спокойствието отстъпи на чисто мъжко напрежение.

Сигурно затова усети разочарование, когато видя нечия кола на алеята пред тях и звучен мъжки смях. Сигурно някой от братята ѝ, каза си той, а след това се учуди защо е решил, че са те. Нямаше представа дали в живота на Дейзи има мъж. По нищо не личеше да има друг след годеника ѝ, но не биваше да си вади прибързани изводи. Ченгетата трябваше да разчитат на неопровержими доказателства преди да се спрат на някое заключение. Имаше само един начин да разбере, каза си той и се насочи към задния двор.

Мъжът не беше нито Боби, нито Тъкър. Съдейки по сивите нишки в косата и грижливо оформените мустаци, потъмнялата от слънцето кожа и сламената шапка, кацнала на главата му, това трябва

да беше несломимият Кинг Спенсър, джентълмена фермер и, ако можеше да се вярва на Дейзи, неповторим досадник.

Томи забеляза Уокър преди другите. Хукна към него, после се спря, сякаш се страхуваше как би реагирал Уокър.

— Здравей, вуйчо Уокър — поздрави срамежливо той.

Дейзи завъртя бързо глава, щом чу думите на детето и нещо като паника проблесна в очите ѝ. След това отклони притеснено очи към мъжа, който изведнъж притихна.

— Здравсти, малкия — каза Уокър и се опита да отгатне причината за предпазливостта на Дейзи. — Май си впримчил друг да ти помага с лодката.

Томи кимна.

— Това е таткото на Дейзи. Той знае какво ли не за лодките.

— Наистина ли? — попита Уокър, без да знае защо чутото го изпълни с негодувание.

Когато най-сетне Кинг Спенсър се извърна към него, Уокър забеляза сини очи, в които искреше истинска интелигентност. Сините очи се присвиха подозрително с нескрито неодобрение.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Спенсър — каза Уокър. — Доста съм чувал за вас.

— Господин Еймс — отвърна Кинг като го поздрави с леко кимване, без да обръща внимание на протегнатата ръка.

— Татко — намеси се остро Дейзи. — Не ставай груб. Знаеш много добре, че това е детектив Еймс.

— Може и само Уокър — отвърна мъжът.

Погледът на Кинг се спря на сака в краката на полицаия.

— Тук ли възнамеряваш да отседнеш?

— Ако поканата все още е в сила.

— Разбира се — каза Дейзи и се намръщи към баща си. — Ще те заведа в стаята ти, Уокър. Може пък междувременно татко да си спомни нещо за доброто възпитание.

— Така не се разговаря с баща, млада госпожице.

— Просто се учя от теб — каза троснато тя и поведе госта си в къщата.

В кухнята се обърна към Уокър.

— Моля те да ме извиниш.

— Май баща ти не е очарован, че ще остана тук.

Тя се ухили.

— Това да не е ново нашествие на проклетите янки?

— Хич не се притеснявай.

— Тази война не беше ли приключила доста отдавна? — попита той и откри, че въпреки всичко се забавлява, нищо, че го обвиняваха за нещо, в което нямаше нито пръст, нито участие.

— Много преди неговото време — съгласи се Дейзи. — Само че изходът на войната още не му дава мира.

Той не се бе замислял как ще се отрази присъствието му върху репутацията на Дейзи. Намираха се в малък град, където към непознатите, особено пък към мъжете янки, се отнасяха с недоверие.

— Ако има проблем да остана, мога да ида и на хотел.

— В никакъв случай — отвърна рязко тя.

Уокър погледна поруменелите ѝ бузи.

— Защото оставането ми тук е най-добре за Томи, нали правилно съм те разбрал? — каза небрежно той.

Забележката му я притесни още повече. Кога ли за последен път се бе сблъсквал с жена, която се изчервява толкова лесно?

— Разбира се — каза тя. — Защо иначе ще искам да си тук?

Той нарочно впи поглед в нея.

— Защо ли, наистина? — очите му обиколиха плота в кухнята, отрупан с кексове, една торта и огромен прозрачен буркан със сладки. — Внезапно ти се е приискало да печеш разни неща, а?

— Снощи — отвърна тя. — Винаги изпичам по нещо, когато не мога да спя.

Уокър пристъпи една крачка и тя нямаше накъде да мръдне.

— И защо не можа да заспиш, Дейзи?

Тя преглътна шумно.

— Аз... ами трябваше да помисля над много неща.

Той прокара пръст по сочните ѝ влажни устни.

— И аз — прошепна той, отново изпълнен със странно чувство на безпокойство и очакване. — От мига, в който затворих, след разговора ни, единственото, за което си мислех бе, да те целуна отново.

Очите ѝ се разшириха. Устните ѝ се разтвориха. Уокър не можеше просто така да потисне изкушението. Приведе се внимателно и постави устни върху нейните. Част от него искаше да преоткрие спомена, който му убягваше, а именно усещането за сладост, което не

можеше да забрави. Същото това усещане се стопи в мига, в който тя се олюля към него и се притисна към раменете му, доверчиво разтваряйки устни под неговите. Реакцията ѝ бе инстинктивна, в нея нямаше опитност, но тя му се стори много по-предизвикателна от една дръзка флиртаджийка. Обзе го желание. Единствено мисълта, че баща ѝ, изпълнен с явно неодобрение, бе навън, го накара да не се възползва от мига. Естествено страхът да не ги видят, също допринасяше за възбудата му.

Точно това е, каза си той, докато се отдръпваше. Причината да желае Дейзи толкова много бе неодобрението на Кинг Спенсър. Това, разбира се не обясняваше защо я желаше още миналата седмица, преди да се бе запознал с възрастния човек и да бе забелязал намръщаното му лице и израза на неодобрение.

Дейзи докосна с пръсти устните си и го погледна объркана.

— Защо го направи?

— За да си опресня паметта.

В очите ѝ пламна разбиране, а по устните ѝ затрептя усмивка.

— И?

— Всичко е точно — призна той с нежелание.

Тя кимна.

— И на мен ми се стори така.

Уокър се изненада от готовността, с която го призна.

— Знаеш, че това е неразумно? Не можем да продължим да се целуваме.

По лицето ѝ се разля усмивка.

— Да не би аз да го започнах?

— Така е, но трябва да сложим край.

— Защо? Защото не си сигурен, че ще успееш да потиснеш първичните си инстинкти ли?

— Точно така.

— Глупости.

— Не ми ли вярваш?

— Ако някога някой мъж е владеел напълно контрола над чувствата си, то това си ти. Нещо ми подсказва, че всичко, което правиш е внимателно премислено и преценено предварително.

Тя беше права, но Уокър не можеше да си представи как така се остави да го хванат. Години наред се бе гордял със способността да не

разкрива чувствата си, да не върши нищо, преди да е обмислил последиците. Това бе професионално задължение. За него това представляваше умен начин за самосъхранение след като бе преценил всичко, свързано с брака си погрешно.

А ето че сега, целувките, откраднати от Дейзи, бяха истински импулс. Съмняваше се дали ще успее да спре, дори и да се опиташе. Предстоеше му да седне и да помисли задълбочено, по възможност, когато изкусителният ѝ парфюм на момина сълза не се стелеше около него.

— Нали смяташе да ми покажеш стаята ми? — напомни ѝ той и умишлено смени темата с безизразен глас.

— Точно така — потвърди тя, вдигнала поглед към него. — Но май е най-добре просто да ти кажа къде се намира — пронизващият ѝ поглед дори не трепна. — Това е само в случай че бъркам и ти не успееш да обуздаеш първичните си инстинкти.

Уокър долови насмешката в гласа ѝ и блясъка в очите ѝ, дали пък това не беше предизвикателство? Очевидно Дейзи щеше да се окаже по-трудна задача, отколкото си бе въобразявал. Тя му обясни точно как да намери стаята и се обърна, но той я сграбчи за ръката. Тя замръзна на място, сякаш уплашена, че докосването ѝ се струваше по-интимно, по-притеснително от целувката.

— Какво? — попита тя, едва успяла да прикрие издайническия трепет в гласа си.

— Нямам представа какво става тук, Дейзи, но няма да позволя някой да застане на пътя ми да опозная детето. На първо място е Томи.

— Разбира се — отвърна тя. Възмущение затъмни очите ѝ и те станаха още по-тъмно виолетови. — Аз не съм малоумна, Уокър. Знам, че единствената причина да си тук е дългът, който си решил, че имаш към сестра си и сина ѝ.

— Точно така — насили се да отговори той. Истината бе, че започваше да се чуди.

— Глупак — измърмори Дейзи, докато излизаше навън, за да се справи с баща си. Трябваше да го накара да престане с опитите си да внуши на Уокър, че е нежелан.

За нещастие, Кинг си бе тръгнал.

— Каза, че трябвало да се погрижи за една работа — обясни Томи. Погледна я притеснено. — Защо не харесва вуйчо Уокър?

— Не че не го харесва — каза Дейзи. — Той дори не го познава.

— Ама е побеснял, щот е тука, нали?

Дейзи прегърна силно детето.

— Ти няма защо да се притесняваш, миличък. Няма да му позволя да прогони вуйчо ти.

Преди, Томи обикновено се отдръпваше, когато тя се опитваше да го прегърне, но сега неочаквано отвърна на прегръдката ѝ. Ласката му я накара да се просълзи. Томи, разбира се, веднага забеляза сълзите.

— Защо се разплака? Какво казах?

— Нищо не си казал — увери го тя. — А тези сълзи са от щастие.

Томи бе объркан.

— Нищо не разбирам. Плачеш, защото си щастлива, не тъжна?

Дейзи кимна.

— Жените често го правят. А можеш да ми вярваш, че мъжете никога не го разбират.

— Правилно си го схванала — намеси се Уокър и излезе при тях.

Дейзи се зачуди колко ли дълго е стоял зад вратата и е подслушвал.

— Жените са загадка — добави той.

— Как така? — попита Томи.

— Това означава, че мъжете не ни разбират — обясни Дейзи. — Умовете им не са в състояние да схванат нещо по-висше.

Уокър се усмихна широко.

— Дейзи, внимавай. Тук си малцинство.

— Ти май забрави, че съм отрасла в къща, пълна с твърдоглавци. Не можеш да ме сплашиш.

Томи погледна от Дейзи към вуйчо си и после пак обратно.

— И какво сега, ще се заемаме ли с лодката или не?

Дейзи се изкиска.

— Вие двамата вървете. Аз отивам да се поразходя по брега — имаше нужда от раздвижване, но преди всичко ѝ се искаше да се откъсне за малко от Уокър.

— Да повървим ли с теб? — попита Уокър.

Тъкмо това ѝ се искаше, повече отколкото трябва. Наложиха си да поклати глава.

— Не. Лодката ще ви отнеме доста време. Не бива да губите и секунда. Сигурно ще стигна чак до града, така че ако решите, можем да се срещнем за обяд при Ърлин.

— Ти какво ще кажеш, Томи? Хапва ли ти се един хамбургер? — попита Уокър.

— Може ли и шейк с мляко?

— Каквото кажеш — успокой го Уокър.

— Само че с мярка — намеси се Дейзи.

— Винаги има някой да ти развали удоволствието — обвини я Уокър.

Тя се взря в искрящите му очи.

— Все някой трябва да прояви малко здрав разум.

— И ти веднага влезе в тази роля.

Въпреки че ѝ се искаше да даде на Томи всичко, което той пожелаеше, тя трябваше да наложи някаква мярка. Затова кимна.

— Точно така.

— Значи просто ще трябва да измисля някакъв начин, по който да те накарам да живнеш малко — каза ѝ Уокър. — Започваме на обяд.

Когато щеше да ги наблюдава половината град, усети се ужасената Дейзи. Тактиката на Уокър никога не беше дискретна или незабележима. Защо не помисли, преди да предложи да се срещнат при Ърлин?

Много добре знаеше отговора, разбира се. Мислеше си, че за пръв път ще има чувството, че е излязла със собственото си семейство. Може това да беше просто една глупава илюзия, но ѝ се искаше да я задържи колкото е възможно по-дълго.

По лицето на Дейзи се изписваше всяко чувство. Уокър наблюдаваше това лице, докато се шегуваше с нея, но изглежда не успяваше да разбере какво точно я безпокои. Очевидно беше казал нещо. Да не би обвинението, че проявява прекалено много здрав разум по отношение на Томи? Да не би защото каза, че ще я накара да живне? Не му беше приятно, че не успява да разгадае мислите ѝ така умело, както тя разгадаваше неговите.

— Ей, вуйчо Уокър — каза Томи и привлече вниманието му.

— Какво?

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се, че може. Винаги можеш да ме попиташ.

— На какво казват трева?

Уокър усети как сърцето му се преобръща. Всяка мисъл за Дейзи изчезна на мига. Ако Томи го бе помолил да му разкаже за птичките и пчелите, сигурно нямаше да се стресне чак толкова. Наложил си да остане спокоен, да запази изражението и гласът си неутрални.

— Защо ме питаш?

— Чух едни деца пред гимназията.

Уокър бе потресен повече, отколкото би предположил, че е възможно. Би приел подобен въпрос във Вашингтон, но не из Тринити Харбър. Беше успял да се заблуди, че това място е напълно изолирано от влиянието на дрогата.

— Те какво казаха?

— Че готините я използват.

Уокър седна на борда на лодката и привлече Томи към себе си.

— Истински готините деца не я използват — обясни разпалено той. — Децата, които опитват марихуана, това е истинското име на този вид дрога, могат напълно да си съсипят живота. Първо, дрогата е незаконна и може да ти докара много беди. Второ, може да доведе до използването на много по-силни наркотици, които ще те убият.

Очите на Томи се разшириха.

— Искаш да кажеш, че дори и дете може да умре като мама?

— Точно така — той срещна погледа на Томи и го задържа. — Ако видиш у някого трева, който и да е той, искам веднага да ми кажеш на мен, или на Дейзи, или на Тъкър. Разбра ли? Много е важно, Томи! Знам, че никой не смята, че си готин, ако клюкариш приятелите си, и за повечето случаи съм съгласен, че е точно така, но не и в този случай. Ясно ли е?

Томи веднага кимна.

— Когато ги чу в гимназията, те дали имаха, или просто се фукаха?

— Май само си приказваха. Не съм съвсем сигурен. Нито са се опитали да ми дадат, нито нищо. Мисля, че дори не ме забелязаха. Те много-много не поглеждат дребните като мен.

— Ти познаваш ли ги?

— Не съвсем. Те са от гимназията.

— За пръв път ли чуваш да се говори за трева?

Томи заби поглед в земята и започна да рови с върха на гуменката си.

— Не — отвърна тихо и сковано той. — Ама преди нямаше кой да попитам. Мама беше много болна последния път, когато ги чух да говорят. А след това май съм забравил.

— Нищо. Постъпи много правилно като ми разказа.

— А тези момчета ще загазят ли? — попита притеснено той.

— Ако ги хванат с марихуана, да, може яко да загазят.

— А те не знаят ли?

— Би трябвало, но не е твоя работа да ги предупреждаваш. Следващия път, когато чуеш за подобно нещо веднага ми кажи или на мен, или на Дейзи, или на някой от братята й. Нали.

— Добре — обеща Томи, очевидно доволен от отговорите на Уокър. — Сега може ли да си взема сладка?

— Разбира се. Донеси две-три и на мен.

Щом Томи хукна, Уокър въздъхна дълбоко. Трябваше да поговори с Тъкър и да разбере какво, по дяволите, става тук. В такова градче би трябвало да умеят много по-добре да се справят с наркотиците, особено около училищата. Зарече се да се види с брата на Дейзи, преди да си тръгне в неделя. Трябваше да каже и на Дейзи и да я предупреди да внимава много с децата, с които Томи дружи. Предстоящият разговор с нея щеше да е трудна работа. Все още обмисляше най-тактичния начин за повдигане на въпроса, когато двамата с Томи потеглиха към заведението на Ърлин. Ресторантът бе значително по-пълен, отколкото при предишното му посещение, този път с туристи и местни. Дейзи седеше в едно сепаре, поруменяла след дългата разходка и, както му се стори, по-привлекателна от всякога. Пристигането му предизвика погледи и шушукания и той усети, че се притеснява. Знаеше, че не бива, но се настани до нея и остави на Томи мястото срещу тях. Дейзи се намръщи, когато бедрото му се отърка в нейното и повече не се отдръпна. Той забеляза реакцията й, но също така не пропусна, че тя не се отдръпна. Вместо това отправи предизвикателен поглед към някои от по-недискретните любопитни. Нахалниците веднага се заинтересуваха от храната и шепотът утихна.

— Как беше разходката? — попита той.

— Чудесна — отвърна тя и отново насочи вниманието си към него. — Днес има много приятен бриз и вече личи, че до лятото не

остава кой знае колко. Много ли неща свършихте по лодката?

— Доста — отвърна той.

— Двамата с вуйчо Уокър имахме дълъг разговор — заяви Томи и Уокър се стресна. — За марихуаната.

Дейзи се задави с ледения си чай.

— Моля?

— Той каза, че това било много, ама много лошо нещо — обясняваше Томи.

Възмутеният поглед на Дейзи се вряза в Уокър.

— Определено. И как стигнахте до този въпрос?

Щом сервитьорката се приближи, Уокър умишлено сръга Дейзи с лакът.

— Хайде веднага да поръчваме. Умирам от глад.

— Чудесно — каза тя и очите ѝ блеснаха гневно заради наложеното забавяне. — Само че не сме приключили с разговора, да не си въобразите, че се е разминало?

Той се разсмя на гневното ѝ изражение.

— Няма, уважаема госпожо! — след това се приведе, за да зашепне в ухото ѝ. — Сигурно си като истинско торнадо в класната стая.

Тъглчетата на устата ѝ издайнически потрепнаха.

— Надявам се да не го забравиш.

Уокър се съмняваше дали ще успее, дори и да искаше. Дейзи не спираше да го изненадва. Независимо от изтънченото си южняшко възпитание, тази жена никога не се отказваше от битка. Беше готов да се обзаложи, че прадедите ѝ бяха оказали значителен отпор на настъпващите янки.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Марихуана! Откъде можеше да хрумне на едно десетгодишно дете да разпитва за наркотици? Това за Дейзи бе напълно непонятно, но смяташе да разбере при първа възможност. Обедът ѝ се стори безкраен, а след това се наложи да изчака още, докато Томи влачеше Уокър след себе си, за да разгледат магазините. Изкушаваше се да тръгне с тях, за да види как Уокър ще се справи с многолюдните щандове в старите къщи, превърнати в бутици, но реши да ги остави да се оправят сами. Сети се за израза „слон в стъкларски магазин“, когато си представи как широките рамене на детектива се провират сред крехките коледни играчки. А и Томи сигурно щеше да се насочи право към щанда за детски играчки, за да види какво може да накара вуйчо си да му купи. Напоследък все говореше за влакчето, което бе видял на витрината, а на Дейзи ѝ се стори, че Уокър ще се окаже лесна плячка.

Както се оказа, те се прибраха не само с влака и релсите, но и с достатъчно дреболии, за да построят градче с размерите на Тринити Харбър. Накара ги да изчакат и да го сглобят след вечеря.

— Не ти ли се струва, че си прекалил съвсем, ама съвсем мъничко? — обърна се тя към Уокър, когато Томи изтича да вземе отвертка от чекмеджето с инструменти в кухнята.

— Влакът му хареса.

Беше забелязала възбудените искри в очите на Уокър, когато започнаха да сглобяват всичко в средата на хола.

— Ти имал ли си влакче, когато си бил дете?

Той вдигна поглед от задълбочения оглед на локомотива.

— Не. Защо?

— Просто се чудех — усмихна се тя широко. — И ти си не по-малко захласнат от Томи.

— Всяко момче трябва да си има влакче, това е всичко.

— А синовете ти имат ли?

Очите му се изпълниха със съжаление.

— Не — отвърна сериозно той.

Дейзи подмина въпроса. Очевидно бе, че той се старае да компенсира много повече от отсъствието си от живота на Томи. Опитваше се да се реваншира за годините, в които бе пренебрегвал собствените си деца. Тя прецени, че няма нужда да изтъква този факт. През следващите два часа остана да наблюдава как двамата превръщат пода на хола ѝ в сложна гарова площадка. Щом успяха да задвижат играчката, тя се обърна към Томи и почука демонстративно по часовника си.

— Време е за лягане.

Той погледна към вуйчо си, с надеждата за подкрепление, но Уокър поклати глава.

— Права е. Става късно.

— Можеш да почетеш малко — каза Дейзи. Това бе навик, който тя се стараеше да поощрява. Определено беше много по-добре, отколкото да води откровени разговори за наркотици, към които бе склонен вуйчо му.

Щом се увери, че Томи си е легнал, тя се върна при Уокър.

— Да излезем навън. Трябва да поговорим.

Настаниха се един до друг на шезлонгите.

— Хайде да ми обясниш как така стигнахте до въпроса за марихуаната?

— Той ме попита — призна тихо Уокър. — Вярвай ми, бях не по-малко шокиран от теб.

— Как изобщо е разбрал?

— Изглежда е подслушвал някакви момчета в училището, докато са си говорили.

На Дейзи ѝ се стори, че е останала без въздух. Знаеше, че в Тринити Харбър има наркотици. Изглежда нито едно място не бе защитено от тях. Тъкър дори я бе научил как да разпознава, че някой от учениците е използвал дрога, но Томи бе още в началното училище.

— Каза ли кои са?

— Каза, че не ги познава, но може и да ги прикрива. Ясно му казах, че трябва да каже на теб или на мен и то веднага ако пак чуе подобно нещо.

— Мислиш ли, че ще го направи?

— Надявам се — той я погледна. — А ти какво мислиш за този Гари, който му помага с лодката?

— Нов е в града. Не познавам родителите му. Една вечер остана за вечеря, но не успях да изкопча кой знае какво от него. Стори ми се мило момче, много любезен, вероятно нещо го притесняваше. Сигурно не е лесно да си нов в града. Чух, че баща му се бил оттеглил от военна служба.

— На колко е години?

— На тринайсет.

— Не е ли прекалено голям, за да се занимава с Томи?

— В едно училище са. Средното и началното училище са в една сграда. Сигурно са се запознали на игрището.

— Наблюдавай го — каза Уокър с мрачно изражение.

Тя бе ужасена от неизказания намек.

— Да не би да мислиш, че приятел на Томи е замесен с наркотици? Нали Томи каза, че не е познавал онези деца?

— Така е, но ще трябва да внимаваме за всички, с които играе и дружи.

Прекалено обезпокоена след този тревожен разговор, тя започна да крачи напред-назад, въпреки че усещаше как погледът на Уокър следи всяка нейна стъпка. Това само я накара да се почувства още по-притеснена.

— Предполагам, че ще използваш това като предлог, за да отведеш Томи — каза тя и спря пред него, готова да се бори.

Уокър я загледа.

— Защо, по дяволите, трябва да го правя?

— Защото не съм го защитила от подобно нещо.

За нейно раздразнение, по устните му плъзна усмивка.

— И да не си мислиш, че във Вашингтон ще бъде по-защитен?

— Разбирам какво искаш да ми кажеш — отвърна тя, изпитала внезапно облекчение и закрачи напред-назад, а вниманието на Уокър се насочи към нея.

— Трябва да говориш с Тъкър — каза накрая тя.

— На всяка цена.

Тя тръгна към къщата.

— Да го викна ли сега?

— И утре става — той улови ръката ѝ и я задържа. Посочи към шезлонга, от който беше станала. — Успокой се. Нека да поседим и да се насладим на спокойствието и тишината. Нямах представа, колко рядко мога да се порадвам на подобно удоволствие.

Тя остана права, ръката ѝ в неговата. Дейзи беше нервна като млада булка, докато той стискаше ръката ѝ. Ако разговорът ѝ се бе сторил притеснителен, то докосването му направо я разтърсваше. Всяка клетка в тялото ѝ тръпнеше. Беше сигурна, че всичките ѝ сетива работят на пълни обороти. Долавяше шумоленето на всеки лист, гласа на всяка птица. Усети аромата на последните нарциси под верандата. Тази вечер реката бе спокойна и тя чу тихото плискане на вълните. Забеляза всяка звезда блеснала на небосклона. Когато една от тях се понесе към земята, тя въздъхна и си намисли желание.

Обърна се и зърна весела искра в очите на Уокър.

— Какво има?

— Чудех се какво си намисли.

Тя приседна на края на шезлонга и си издърпа ръката. Дори не можеше да мисли, когато той я докосваше.

— Как разбра, че съм си намислила нещо?

— И аз видях падащата звезда.

— А ти намисли ли си нещо? — попита тя, любопитна да разбере дали той се поддава на суеверия поне малко. През повечето време ѝ се струваше, че той се приема прекалено насериозно. А пък от друга страна, сякаш изобщо не се приемаше насериозно.

— Разбира се — отвърна той.

— И?

— Пожелах си да има още много нощи като тази.

Пулсът ѝ стана неравномерен.

— Наистина ли?

— Винаги говоря това, което мисля. Не мога да си спомня кога за последен път съм седял така, без да мисля за нещо неприятно. Обикновено се заслушвам за свистенето на куршуми.

— В твоя квартал ли? — попита ужасена тя. Нима там възнамеряваше да заведе Томи?

— Преувеличавам — каза той. — Но за съжаление съвсем малко. Кварталът ми е сравнително спокоен, но работата ми се върти в

неприятни райони и подсъзнателно все съм нащрек. Никога не се отпускам както днес.

— Сигурно сега се чувстваш ужасно — каза тя, погледът ѝ съсредоточен на лицето му. — Франсис ми разказа за убитото момиченце. Много съжалявам.

— И аз. Погребаха я днес. Сърцето ми се късаше по време на церемонията — призна той. — Бях побеснял. Ще открия она боклук, който го е сторил. Няма да намеря спокойствие, докато не го открия.

— На теб не ти е все едно.

— Не можеш да я вършиш тази работа ако ти е все едно. Трябва да вярваш в добро и лошо. Трябва да имаш голямо желание да тикнеш лошите зад решетките.

— Сигурно често се чувстваш разочарован, когато те не остават там. Тъкър се вбесява — каза Дейзи.

— А, имам си изстъпленията с прокурорите, които се опитват да сключат сделка или оставят някой сладкодумен адвокат да ги убеди, че един дребен закоравял престъпник е всъщност дете и не можем да го третираме като съзнателен възрастен човек. Ако работиш по улиците достатъчно дълго, вече усещаш кои ще се върнат към стария си живот и кои можеш да спасиш.

Той я погледна.

— Например това хлапе Родни. На същата възраст като Томи е. Видял е престрелката онази нощ, но отказва да говори. Въобразява си, че виновните тийнейджъри са му приятели и е решен да не издава и дума за тях. Този път е само свидетел, но следващия път може да реши, че трябва да се докаже пред тях. Ако майка му не успее да го откъсне, с него е свършено.

— Това е ужасно. А тя ще се справи ли?

— Доста съмнително. Тя е самотна майка и се опитва с всички сили. Работи много упорито. Обича детето си, но Родни прекарва голяма част от времето без родителски контрол. Естествено, умира от желание да стане част от бандата, която наблюдава да вилнее из квартала. Това е един от начините да те сметнат за готин, а от друга страна е начин да оцелееш. Ако е един от тях, си въобразява, че има много по-големи шансове да остане жив.

— И обратното също е вярно — прецени Дейзи.

— Точно така.

Разказът на Уокър потвърди всички лоши неща, които тя си бе представляла за живота в големите градове, най-вече във Вашингтон. Никога нямаше да му позволи да отведе Томи там.

— И ти ще възпитаваш и отглеждаш Томи на подобно място? — попита тя, разтреперана от възмущение. Скочи и го загледа ядно. — Няма да го позволя. Чуваш ли ме, Уокър Еймс, няма да го позволя!

Завъртя се, но в същия миг Уокър скочи и обви кръста ѝ с ръка, притискайки я към себе си. Тя се опита да потисне нахлулите чувства, предизвикани от докосването му.

— Задръж малко — нареди той. — Първо, дори не съм се съгласил да взема Томи. Второ, ако се съглася, той няма да живее в най-лошата част на окръг Колумбия. Ще го запиша в добро училище. Има прилични квартали и добри деца.

Тя се изви към него.

— Повечето от тези деца са в частни училища, доколкото знам. Можеш ли да си го позволиш?

— Ако се налага — тя понечи да каже още нещо, но той подпря устните ѝ с пръст, за да я накара да замълчи. — Приятно ми е, че си толкова загрижена, но аз не съм ти враг — каза той.

Приглади една къдрица от бузата ѝ, а пръстът му се застоя.

Дейзи усети как пулсът ѝ става по-бърз. Изведнъж всички мисли за Томи и желанието да спори отстъпиха пред неподправения копнеж, който долови в погледа на Уокър. Кога ли мъж я бе поглеждал така, сякаш водеше борба със себе си дали ще успее да ѝ устои? Никога, доколкото си спомняше. Ръката на Уокър все още бе обгърнала кръста ѝ. Бедрата ѝ докосваха неговите. Той леко я привлече, за да се отпусне на него. В този момент усети без следа от съмнение, че той я желае.

Кръвта ѝ кипна. Усети как по цялото ѝ тяло плъзва топлина. Там беше и нуждата, толкова завладяваща, че я остави бездиханна. Когато прие Томи бе готова да се опълчи, но сегашното ѝ поведение бе истинско безумие, нищо друго. Тези мисли не притъпиха желанието. Копнееше за Уокър. Прииска ѝ се да постъпи безотговорно, да сграбчи момента и да се почувства жива, жизнена.

Когато устните му плениха нейните, тя не успя да сдържи един стон на удоволствие. Това бе достатъчно, за да възпламени мъжа. Целувката стана настойчива. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ, докато тя не усети, че е притисната в него. Никога не бе имала по-

удовлетворяващ момент. Само че това не ѝ бе достатъчно. Дейзи искаше да изкрещи от разочарование, че ги разделят толкова много дрехи.

— Горещо е — прошепна тя и посегна към копчетата. Дали бяха неговите или нейните, това вече нямаше значение. Искаше ѝ се единствено да почувства кожата му до своята.

Най-сетне кокалчетата ѝ се отриха в голите гърди на Уокър. Кожата му сякаш пламваше при всяко нейно докосване. Дланите ѝ се плъзнаха под ризата му и с наслада се вплетоха в косъмчетата на гърдите, проследиха мускулите под гладката кожа, приеха неговата топлина. Долови дрезгаво стенание, но не разбра дали това е нейният или неговият глас. И тогава, ненадейно, тъкмо когато пламъците между тях се разгоряха, тя усети хладния вечерен повей, разбра, че някой я повдига, а след това топлината се стопи в самота.

Клепките ѝ трепнаха и тя отвори очи, за да погледне замаяно мъжа, изправил се пред нея. Той прокарваше ръка през косата си и въпреки че пръстите ѝ бяха смачкали дрехите му, той пак изглеждаше привлекателен.

— Извинявай — каза той, без да посмее да срещне погледа ѝ.

Тъй като всичките ѝ дрехи си бяха на място, тя не разбра за какво ѝ се извинява той. Обзе я притеснение.

— Не — прошепна тя. — Аз трябва да се извиня. Аз... Аз нямам представа какво си въобразих.

Той постави пръст под брадичката ѝ и я накара да вдигне очи. Този път погледите им се срещнаха.

— Няма причина да ми се извиняваш — заяви нервно той. — Аз съм този, който се възползва.

— Ами? — тя погледна ризата му и се засмя неуверено. Крайчетата на устните му потрепнаха, а след това той отново стана сериозен.

— Щеше ли да се чувстваш по-добре, ако и аз те бях посмачкал?

— Всъщност, да — призна тя.

— Идеята ти не е много добра — не се стърпя той и се разсмя. — И без това си имахме достатъчно разпавии, докато успявах да си държа ръцете далече от теб.

— В това е въпросът. Защо го правеше?

— Дейзи, наистина ли си си мислела, че не те желая? Затова ли си толкова притеснена?

— Не съм притеснена — заинати се тя. — Просто съм обърквана. Не разбирам защо спря.

— Нямаше да е редно да се възползвам от ситуацията. Двамата с теб ще прекарваме доста време заедно. Между нас има привличане, което ще излезе от всякакъв контрол. Аз не мога да ти предложа нищо. Живея на сто и петдесет километра. Щом уточним нещата с Томи, едва ли ще се видим отново, освен ако един от нас не мине да навести момчето. А ти не си жена, която би се захванала с нещо несериозно.

— Ти пък как разбра що за жена съм? — попита тя, донякъде обидена от думите му. Обидата идваше от факта, че казаното ѝ се стори неудобно. Точно в момента един небрежен флирт щеше да ѝ е много приятен.

Мисълта я накара да въздъхне. Той, разбира се, беше прав. Тя никога не би си позволила подобно поведение. Благоприличието за нея бе като дишането. Това не означаваше, че понякога ѝ се иска да не е така. Просто тази вечер бе една от онези, а и Уокър бе тъкмо мъжът, който да я накара да си пожелае да може да отхвърли ценностите, в които вярваше. Усмивката му я вбеси.

— Ти си учителка. По отношението на всички ясно личи, че много те уважават и то не защото си дъщеря на Кинг Спенсър. Та най-добрата ти приятелка е свещеникът. Брат ти е шерифът тук.

— Да не би да те е страх от брат ми? — заяде се тя. Той се разсмя.

— Не, не се страхувам от Тъкър. Единственото, от което се страхувам е, че ще те нараня и ще очерня доброто ти име.

— По дяволите доброто ми име! — викна тя, макар и не съвсем убедително. Та какво ѝ беше донесла безценната репутация, освен разочарования и мъка.

— Не говориш сериозно.

— Напротив — заинати се тя. — До гуша ми е дошло да съм послушната щерка на Кинг Спенсър, разумното момиче. Поне веднъж в живота си искам да пораздвижи нещата, да извърша нещо неочаквано и необичайно.

— И човек, който не е от града е най-удачният избор, така ли?

Тя трепна, уловила мисълта му, а именно че просто го използва, докато е тук, защото после няма да ѝ се налага да се сблъсква с последствията всеки ден, както когато се натъкнеше на Били Инскоу в местния супермаркет.

— Нищо подобно — възропта тя, но бързо утихна. — Не е точно така.

— А как е тогава?

Пламъкът между тях, поривът на страст бе нещо много истинско. Тя не бе избрала това чувство, защото той бе човек, с когото нямаше да ѝ се налага да се вижда след това. Как да му обясни без да се почувства като пълна глупачка? Въпреки че отричаше, той определено не я желаше така, както тя го бе пожелала. Ако не беше така, едва ли щеше да спре. Мъжете не бяха чак толкова грижовни. Те обикновено приемаха това, което им бе предложено. Поне Били бе постъпил така. На него въобще не му пукаше за доброто ѝ име.

Погледна Уокър в очите и забеляза истинска загриженост. Това я изуми. Може пък да грешеше. Може би той бе единственият мъж, който мислеше преди да стори нещо, който проявяваше повече загриженост за нея, отколкото за собствените си желания.

А това определено бе изключително привлекателно качество.

Уокър се протегна в леглото си в стаята за гости на Дейзи и се загледа в тавана. Тялото му бе напрегнато, а мислите му — блуждаеха. Беше направил необходимото, за да я предупреди, нали така? Каза ѝ, че няма намерение да започне нещо, което със сигурност щеше да завърши зле. По дяволите, едва ли ѝ бе посегнал, само и само да докаже колко са почтени намеренията му.

А тя стоеше и го гледаше, сякаш бе готова да го награди с орден на честта, за предпочитане в момент, когато е чисто гол. Какво забърка този път? Сигурно всичко започна с целувката. Не трябваше да се поддава на изкушението, но тя бе толкова близо и той си спомни вкуса ѝ от миналите целувки. Все грешки, една след друга. Очевидно му бе писано да ги повтаря.

Той не се забъркваше с жени като Дейзи. Независимо от предизвикателното ѝ поведение, тя бе уважавана жена, от уважавано семейство. Образи от сватби, на които младоженецът е бил принуден с

огнестрелно оръжие да присъства изплуваха пред очите му. Съмняваше се дали Кинг Спенсър ще го е грижа, че Дейзи сама го е прелъстила. Ще стисне Уокър за гушата, все едно че го бе спипал в леглото на дъщеря си. А и след всички погледи и шушукането в ресторанта на Ърлин, Уокър знаеше, че ги наблюдават. Преди не обръщаше абсолютно никакво внимание на клюките, отнасяше се презрително към тях, а ето че сега бяха плъзнали преди да е прекарал и половин ден под покрива на Дейзи.

Замисли се за изуменото предложение на Дейзи, че баща ѝ или братята ѝ могат да го изплашат. Много му се искаше да вярва, че никой не е в състояние да го уплаши, и в интерес на истината нито Тъкър, нито Кинг плашеха Уокър толкова много, колкото привлекателната учителчица със сочните устни, готова да прати мнението на целия свят по дяволите. Тази жена бе истинската опасност. Беше готов да се обзаложи, че тя ще бъде на седмото небе, ако разбере този факт. Дейзи Спенсър определено си търсеше белята, въпреки че той искрено се съмняваше, че ще се справи ако нещата излезеха от контрол.

— Няма да съм аз, който да доказва тези неща — каза на глас Уокър. — Просто няма да го бъде.

Повтори си го няколко пъти, докато слизаше към кухнята на следващата сутрин. Думите още ехтяха в главата му, когато тя се извърна от печката и го поздрави с една от онези усмивки, които бяха в състояние да разтопят всичкият арктически лед.

— Добро утро — поздрави весело тя.

Изглежда отпочинала, каза си кисело той. Май нищо не беше в състояние да попречи на съня ѝ.

— Добро утро — отвърна той, веднага усетил грубия си тон.

— Кафе?

— Да, ако обичаш.

— Сметана? Захар?

— Чисто.

— Трябваше да се сетя — измърмори тя. Уокър веднага се намръщи.

— Какво?

— Нищо — отвърна тя. — Какво да ти направя за закуска?

Той се облегна на плота и се загледа в умелите ѝ движения. Тя беше съвсем спокойна. И изглеждаше прекалено привлекателна.

— Каквото си решила там да правиш, все става — отвърна равнодушно той.

— Аз ще ям плодове и кифла с трици — обясни тя, едва сдържайки усмивката си. — За Томи ще приготвя палачинки.

Уокър усети, че някъде се криеше уловка, но бе прекалено изморен, за да се замисля.

— Палачинки — отвърна той и отпи голяма глътка кафе. Бе горещо, силно, точно както го обичаше. Жена, която умееше да прави такава кафе, щеше да е страхотна съпруга на някой мъж.

Щом тази мисъл му мина през ума, потръпна. Той не беше кандидат. Никога! Все още носеше белезите, за да доказва, че не става за женитба. Имаше и други белези, много по-дълбоки, които доказваха, че не става и за баща, биологичен или какъвто и да е друг, но на тази възможност още не й бе дошъл редът.

— Къде е Томи?

— Навън. Работи по лодката — обясни тя. — Казах му, че ще го извикам щом приготвя закуската.

— Би трябвало да ти помага.

— Помогна ми. Той подреди масата.

Това обясняваше защо сребърните прибори и салфетките бяха стоварени на купчинки пред всеки стол. Очевидно Дейзи бе преценила, че детето се е справило. Беше готова да го остави и с убийство да му се размине.

— Щом ще помага, поне да е като хората — изръмжа Уокър.

Тя погледна към масата, сякаш я виждаше за пръв път и сви рамене.

— Няма да правим гала закуска.

— Тебе така ли са те възпитавали?

— У нас, икономката слага масата.

— Бас държа, че са те научили как да я подреждаш правилно.

— Уокър защо се заяждаш толкова заради една маса? — повдигна изумено вежди тя.

— Защото не мисля, че трябва да оставиш едно дете да си прави каквото пожелае. Това не е добре за него. Преди още да си се усетила, ще започне да носи лоши оценки.

— Не съм сигурна, че разбирам връзката, но много внимателно следя успеха на Томи — отвърна троснато тя.

— И какъв е той?

— Отличен. Много е умен. По четене се справя значително по-добре от съучениците си. В петък донесе шестлица от контролното по математика. Учителката му каза, че отново влиза в релси. След като сестра ти почина, последваха няколко доста трудни седмици. Веднага му се отрази на успеха.

— И естествено сега, като е с теб, всичко отново е истинско съвършенство — каза Уокър.

Дейзи трепна.

— Не съм казала подобно нещо.

Уокър забеляза обидата в погледа ѝ и едва сдържа ругатнята си.

— Извинявай. Очевидно съм станал с някои части нагоре тази сутрин и си го изкарвам на теб.

— Така си се събудил, или изобщо не си спал? — погледна го с разбиране тя.

Уокър се намръщи.

— Не ми задавай такива въпроси.

— Какви? — поинтересува се тя, лицето ѝ самата невинност.

Той нямаше намерение дори да пристъпи в това минно поле, затова се оттласна от плота и се насочи към вратата.

— Отивам навън при Томи.

— Тъкмо навреме, за да му кажеш, че закуската е готова — каза тя, едва сдържайки смеха си.

Уокър въздъхна, повика племенника си и щом се обърна забеляза развеселеното изражение на Дейзи.

— Май ти доставя огромно удоволствие, а?

— Кое?

— Да ме нервираш.

Тя го погледна, доволна от себе си.

— Така ли правя наистина?

— Идеята ти не е много добра, Дейзи.

— Щом ти казваш.

— Защото е така.

— Мнението си е твое.

Реши да ѝ разясни нещата на чист английски.

— По дяволите, Дейзи, ние с теб няма да имаме никаква връзка и точка по въпроса.

Тя му се усмихна широко.

— Щом така си преценил.

— Точно така — натърти той и се намръщи.

— Значи всичко е ясно.

Уокър бе доволен, че тя най-сетне го бе разбрала. Само че щом надникна в очите ѝ, забеляза стаени искрици смях и въздъхна тежко. Заблуждаваше сам себе си. Нищо не беше приключило, изобщо не беше приключило. Тя нямаше намерение да се предава.

Лошото бе, че той също не смяташе да се предава.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Неделните обеди в Седър Хил бяха семейна традиция, която Дейзи и братята ѝ пренебрегваха на своя отговорност. Според Кинг те трябваше да отидат, освен с някои редки изключения, като например миналия уикенд, когато цареше пълна неразбория заради Томи, и те се съобразяваха с мнението му. Дейзи съвсем не очакваше с нетърпение днешния обяд. Когато звънна на баща си, за да го уведоми, че ще отиде единствено при условие, че покани и Томи и Уокър, той изръмжа съгласието си, показвайки, че нещата едва ли ще преминат гладко и безболезнено. Сега на младата жена ѝ оставаше единствено да убеди Уокър. Като знаеше в какво настроение е, и това нямаше да е лесна задача.

Завъртя се навън, за да открие Томи, който все още се моташе в неделните си дрехи, предназначени за църквата, вгълбен в работата по лодката, в компанията на Уокър. Тя се намръщи щом забележа прашните петна по панталона му, но прецени, че тази разправия ще бъде отложена за някой друг път. Точно сега се налагаше да си пази силите за предстоящата битка в Седар Хил.

— Трябва да тръгнем след около час — заяви твърдо тя, без да обръща внимание на широките гърди на Уокър, ясно очертани под тениската. Защо мъжете, облечени в тениски и прилепнали дънки винаги изглеждаха толкова противно мъжествени? И защо тя никога не го бе забелязала преди? След като нито Уокър, нито Томи отговориха, тя се ядоса.

— Вие двамата чувате ли ме? Казах, че след час тръгваме.

— Добре — измърмори Томи, без дори да вдигне глава към нея.

— Къде тръгваме? — попита подозрително Уокър сякаш думите и едва сега стигнаха до съзнанието му.

— За Седър Хил.

— Защо? — присви той очи.

— Неделен обяд.

— Вие вървете. Аз ще хапна нещо в града или пък ще си направя сандвич тук.

При тези думи Томи също надигна глава.

— Ще остана с вуйчо Уокър. Един препечен сандвич с кашкавал и пиле ще е доста добре.

— Всички ще отидем в Седър Хил — намръщи се Дейзи. — Очакват ни.

— Ама...

Тя прекъсна недоволството на Уокър, преди още да е казал какво има предвид.

— Да не искате да ида сама? Ще има прекалено много въпроси, на които нямам намерение да отговарям.

— Тогава не ходи — предложи най-разумно Уокър. — Можеш да дойдеш с нас с Томи. Мога и аз да направя сандвичи. Не съм върхът в кухнята, но все ще се справя да ги опека. И в шкафа видях пакет чипс.

— Можеш да поговориш с Тъкър — изтъкна тя пред Уокър.

— Брат ти ще бъде ли там? — попита малко по-дружелюбно той.

— Разбира се. И двамата с Боби ще дойдат. Неделните обеди са традиция в семейство Спенсър. Никой не може да се измъкне.

— Добре тогава — кимна той. — Ще дойда.

Добра работа, похвали се тя, скри напирещата усмивка и тръгна към къщата.

Беше почти на вратата, когато усети, че Уокър я следва.

— Не си мисли, че си спечелила този рунд — прошепна той на ухото ѝ.

— А ти как би представил това, което току-що стана? — попита тя и се извърна към него.

— Просто взех едно разумно решение. Трябва да поговоря с Тъкър. Ти ми предостави възможността да го сторя.

Усмивката ѝ бе широка.

— Колко изобретателно от моя страна, нали? Не можеш да отречеш, че преди да спомена брат си, ти нямаше никакво намерение да се доближиш да Седър Хил с мен. А ето, че сега смяташ да дойдеш. Значи аз печеля.

— Нима всичко между нас ще се превърне в някакво съревнование? — той я гледаше напрегнато.

— Бих казала, че зависи от теб — отвърна тя и го погледна уверено. — Можеш още сега да се предадеш и да си запазиш достойнството.

— Да се предам значи? — повтори той, сякаш думите не му говореха нищо.

— Може и да не се предаваш — отвърна тя и сви рамене. — Предизвикателствата ме мобилизират. А теб?

Тя влезе вътре, без да му даде възможност да отговори, но бе убедена, че чу приглушен смях след себе си.

Дали пък не бе задавеното прокашляне на мъж, току-що осъзнал, че е загубил още един рунд от жена, която бе подценил?

Уокър се държа настрана от Дейзи целия следобед. Тази жена го ужасяваше. Играеше му някакви игрички и дори не си бе направила труда да му каже какви са правилата. Той знаеше само крайния резултат. Накрая щеше да се озове с нея в леглото и двамата щяха да съжаляват докато са живи. Няма да стане, зарече се тържествено той. Дори ако трябва щеше да намеси нищо неподозиращото й семейство, ако се наложеше дори напълно непознати, за да е сигурен, че двамата няма да се озоват сами.

— Май нещо не е наред между вас с Дейзи — подпита Тъкър с усета на обигран наблюдател или може би на по-голям брат, готов да защитава сестра си.

Уокър най-сетне успя да се спре с шерифа навън. Беше прекарал обяд, зареден с напрежение, обхванало всички. Въпреки че храната бе превъзходна, направо си беше чудо, че не получиха киселини от царящото напрежение. Кинг си бе поставил за цел да хвърля неодобрителни погледи към Уокър и Томи. Боби и Тъкър си мълчаха. Малкото опити на Дейзи да започне разговор останаха напразни.

— Нищо важно — увери го Уокър. Нямаше да моли Тъкър да му обяснява за сестра си. Други проблеми бяха по-важни. — Трябва да те попитам някои неща.

— Какво например?

— Наркотици.

Тъкър веднага насочи цялото си внимание към детектива.

— Какво за наркотиците?

— Имаш ли много неприятности тук?

— Струва ми се не повече, отколкото на други места. Дали ги има? Да. Знаем ли кой стои зад по-голямата част от мрежата? Имаме някаква представа. Да намерим доказателства е доста по-сложно. Защо питаш?

— Вчера Томи ме попита за марихуана. Чул, че е за готините. Изглежда така се говори в гимназията. Дочул го е от някакви по-големи деца в гимназията.

— По дяволите — възкликна разпалено Тъкър. — Той познава ли ги?

— Твърди, че не ги познава.

— Трябва да поговоря с него. Може да си спомни още нещо. Трябва да ми ги опише, за да предупредя директора и учителите да внимават.

— Ще го викна — каза Уокър и се упъти към къщата.

За нещастие Тъкър не успя да измъкне повече информация от Томи, отколкото детето бе разказало на вуйчо си, но поне го накара да обещае, че веднага ще им каже ако чуе нещо друго.

След като Томи си отиде, Тъкър изруга отново.

— Благодаря ти, че ми каза. Ще кажа на моите хора да наблюдават по-внимателно гимназията. Каза ли на Дейзи?

Уокър кимна.

— Страхуваше се, че ще я обвиня и ще отведа Томи.

— Така ли смяташ да направиш?

— Да я обвиня? Не, разбира се.

— Ами Томи? — Тъкър го гледаше сериозно. — Ще го отведеш ли?

— Честно ли? Не знам. Все още не мога да преценя кое ще бъде най-добро за него.

— Не можеш да протакаш безкрайно дълго. Ако постъпиш така, а накрая решиш, че Томи ще живее при теб, направо ще разбиеш сърцето на сестра ми.

— Знам. Това е последното, което бих направил.

Тъкър го наблюдаваше напрегнато известно време, а после кимна.

— Добре. Разчитам, че ще вземеш най-доброто решение, за да не я нараниш.

— Не мога ти го гарантирам — каза Уокър.

— Животът не се гради на гаранции — каза Тъкър. — Дейзи е умна жена. Сигурен съм, че и тя разбира проблема. Просто постъпи разумно. За мен това ще бъде напълно достатъчно.

— А за баща ви? — попита мрачно Уокър. Тъкър не съдържа усмивката си.

— С него, приятелю, ще се оправяш сам.

— Точно от това се страхувах.

Повечето време в неделя Кинг съжаляваше, че е позволил на Дейзи да доведе онова момче и вуйчото у дома. Нещо ставаше при тези тримата, но той не разбираше какво е то. Едно поне бе сигурно. Никак не му харесваше начина, по който Уокър гледаше дъщеря му, сякаш бе наградата, която искаше да докопа на панаира, за да си я занесе като трофей вкъщи.

На Кинг не му допадаше и начина, по който Тъкър се държеше с детектива. Предполагаше, че двама пазители на реда имат доста общи интереси, но тези двамата изглеждаха прекалено близки, когато се отделиха след като обядът свърши. След като нито единият, нито другият не пушеше, той предположи, че са се усамотили, за да си кажат нещо тайно. Като че ли не бяха успели да го подразнят достатъчно, но и в понеделник, когато се опитваше да изпие на спокойствие чаша кафе с дългогодишните си приятели, те настояваха да обсъждат дъщеря му и ченгето янки.

— С очите си ги видях тук в събота — каза Пийт Йейтс. Пийт се бе пенсионира и зарязва застрахователната дейност и очевидно, според Кинг, разполагаше с прекалено много свободно време.

— Ами, сериозно?

— Да, бе. Беше им приятно, ако ме питаш мен. И детето беше с тях. Приличаха на истинско семейство.

— Я внимавай какви ги приказваш, старче — сопна се Кинг. — Няма нищо между Дейзи и оня Еймс. Племенникът му е при нея за момента. Това е всичко.

— Както дочух, вуйчото и той е при нея. Да не би да твърдиш, че не е така? — любопитства Дони Уилиамс.

Дони се бе женил три пъти, затова назидателният му тон подразни Кинг извънредно много.

— Той е гост в дома й — озъби се Кинг на сътрапезниците си. — А пък вие искате да раздухате нещата.

— Няма такова нещо — отвърна Дони и веднага отстъпи, защото държеше да запази Кинг като клиент в магазина си за фураж и зърно. — Всички тук знаят, че Дейзи е изключителен човек.

— Добре, тогава. Повече да не чувам подмятания.

— Разбира се, че няма — съгласи се Пийт, докато клатеше глава също като играчките, които хората слагаха на задните стъкла.

— В никакъв случай — пригласяше Дони.

Кинг се облегна назад, доволен, че поне за момента е пресякъл слуховете. Те, разбира се, нямаше да останат дълго така, не и като знаеше колко много обичат дъртачките в града да говорят. И мъжете не бяха по-добри. Доказателството седеше точно срещу него. Докато този тип се влачеше всяка събота и неделя, а Дейзи се появяваше навсякъде из града с него, щеше да има приказки. Ако слухът стигнеше до ушите на училищното настоятелство, кой знае какво щеше да стане. Моралното поведение на учителите бе много важно, особено с приближаването на избори. Кинг не се съмняваше, че ще защити работата на Дейзи, но не искаше да подлага на изпитание влиянието си. Нещо трябваше да се направи преди нещата да са отишли прекалено далече, а на него му се струваше, че знае точно какво трябва да стори.

Щом излезе от заведението на Ърлин, той се насочи към социалната служба, за да потърси Франсис. Тя беше тази, която можеше да прекрати нещата незабавно. И ще трябва да го направи, освен ако не бе решила да се пенсионира в най-скоро време. Откри я зад бюро, отрупано с документи, а тя се пенеше по телефона за нещо, което не можеше да бъде и наполовина толкова важно, колкото въпросът, заради който той бе дошъл. Седна пред бюрото и нетърпеливо зачака тя да го забележи, докато най-сетне не издържа.

— Затваряй проклетия телефон, жено. Трябва да поговорим.

— Извинете ме — каза тя на този, с когото разговаряше. Вдигна поглед и го закова в Кинг. — Един изключително неприятен човек се опитва да ми привлече вниманието.

— Неприятен ли? Неприятен значи? — запелтечи Кинг. — Ти с кого си въобразяваш, че говориш?

— На когото най-много му отива — заяви тя. — Сядай спокойно, Кинг, след малко свършвам. Ако пък чак толкова бързаш, че не можеш да изчакаш, тогава си потърси да поговориш с някой, който не е зает.

Кинг седна и изсумтя нетърпеливо. Проклетата женска. Никой не си позволяваше да разговаря така с Кинг Спенсър. Абсолютно никой! Разбира се, истината бе, че Франсис винаги си е била нахалница. Беше го пратила по дяволите още първия ден в детската градина и така и продължи. Тогава беше Франсис Райли. Хората разправяха, че му била хвърлила око, но истината бе, че единственият, когото забелязваше, бе Скийт Джексън. Той се оказа прекрасен механик, но с лош късмет. Франсис овдовя преди да навърши петдесет. Нямаха деца, което за Кинг, като се сетеше за собственото си поколение напоследък, си беше истинска благословия. Огледа внимателно Франсис, докато тя нарочно протакаше разговора, единствено за да го дразни. Все още бе хубава жена, прецени той. Бялата ѝ коса малко я състаряваше, но това никак не го притесни. На тяхната възраст вече нямаше кой знае какъв смисъл да се преструват, че времето не е отминало. А и ако трябваше да си признае, обичаше жени с някоя и друга мръвка, където трябва. Още щом разбра накъде го водят мислите, той се овладя. Какво го бе прихванало, та да мисли за Франсис? Беше дошъл, за да обсъдят кашата, сътворена от Дейзи, а не да я кани на вечеря в Хижата на лоса.

— Трябва да поговорим за Дейзи — каза той, когато най-сетне изтласка от ума си всички непристойни мисли. Между семействата Райли и Спенсър бе имало години на неразбирателство, заради честта кое от двете семейства първо е пристигнало в града. Той, разбира се, нямаше да подаде ръка пръв.

— Защо? — попита Франсис нарочно.

— Това момче не е нейна работа. Франсис го погледна с нещо като интерес.

— Наистина ли?

— Да не си посмяла да ми се присмиваш. Знаеш го не по-зле от мен.

— Нищо подобно не знам. Дейзи е съвсем подходяща за приеман родител. А тя самата иска момчето да остане при нея.

— Ти имаш ли представа какви ги говорят хората за нея?

— Не, но ти сигурно ще ми кажеш — отвърна тя. — Въпреки че дори не съм предполагала, че ще дойде ден, когато Кинг Спенсър ще

ме навести, за да ми съобщи клюките за член от собственото си семейство.

— Аз не разпространявам клюки — тросна се той. — Казвам ти да направиш нещо, за да ги спреш.

— Точно ти би трябвало да знаеш, че никой не може да спре хората да приказват.

— Може, стига да нямат за какво да си чешат езиките.

— Какво толкова е направила Дейзи?

— Наистина ли трябва да ти го предам сдъвкано и изплюто? — намуси се той.

— Очевидно се налага, след като не разбирам.

Той се намуси още по-страшно.

— Да не би според теб да не прави нищо нередно?

— Честно казано така ми се струва.

— Оня тип живее с нея — обясни той. — Тя е неомъжена, а оня, оня непознат се е нанесъл при нея.

— Аха, това значи те яде — Франсис се изкиска. — Не харесваш Уокър Еймс. И защо? Нещо лично ли е или просто защото е от Вашингтон?

Кинг потръпна при тези думи.

— Това не е ли достатъчно основателна причина?

— От това, което знам, той е изключителен полицай. Една напълно почтена професия. Та собственият ти син е шериф. Да не би нещо да не е наред?

— Не, разбира се.

— Да не би да е заради факта, че Уокър е привлекателен, сексапилен и свободен.

— Франсис! — Кинг едва ли щеше да е по-шокиран ако тя бе изругала.

— Да, това е самата истина. Аз съм на петдесет и девет. Нито съм сляпа, нито глуха.

— Дамите не обсъждат подобни неща — тя избухна в подигравателен смях.

— Не, разбира се, че не го правят.

— А според мен, възпитаните господа, като теб, не се настаняват в заведението на Ърлин, за да оглеждат туристките в къси панталонки и тениски и не коментират силиконовите подплънки.

— Няма такова нещо — каза той и се зачуди дали Господ няма да го порази на място за тази нагла лъжа.

— Кинг Спенсър, ти си такъв лъжец — скара му се Франсис. — Я се засрами. Та това е единствената причина, поради която мъжете ходят в това заведение. Едва ли е заради кафето на Ърлин. Двайсет години не се научи да вари нормално кафе.

За съжаление, тя беше права, призна си Кинг. Не че щеше да го признае.

— Май нещо се разсеяхме — отклони темата той. — Какво ще направиш, за да спасиш доброто име на дъщеря ми?

— Нищо — отвърна меко тя.

— Нищо ли?

— Точно това казах. Може би ако защитаваше Дейзи, вместо да се юркаш зад гърба ѝ и да се държиш така, сякаш е направила нещо нередно, доброто ѝ име нямаше да е в опасност. Хората тук те гледат в устата, въпреки че така и не успях да разбера защо.

— Семейство Спенсър винаги са давали добър пример — заяви гордо той.

— Та нали точно това прави Дейзи. Тя извърши едно добро дело, Кинг. Прие момченце, което си нямаше никого. Дарява го с любовта, от която той има огромна нужда, след като изгуби майка си. Осигурила му е дом, докато нещата между него и вуйчото, когото не познава, потръгнат. И къде е срамното тук?

Кинг не знаеше какво да отговори. Все още не му беше приятно, но когато Франсис говореше за Дейзи, нещата не изглеждаха толкова зле.

— Ако някой я нарани, да знаеш, че теб ще те държа отговорна — изръмжа той, докато се надигаше от стола.

— Ще го имам предвид — каза тя, без изобщо да се впечатлява.

Кинг тръгна към вратата на офиса ѝ, но се извърна.

— Ти заета ли си утре вечер?

— Какво? — вдигна тя мигновено очи.

— Ти да не си оглушала, жено? — сопна се той, вече съжалил за импулсивните думи. — Попитах те дали си заета.

— Не съм. Защо?

— Знам, че обичаш да играеш бинго. Аз много-много не си падам, но ми се искаше да те заведа.

Забеляза как устните ѝ потръпват, докато се опитваше да остане сериозна и само това го задържа да не изфучи през вратата без дори да е чул какъв ще бъде отговорът ѝ.

— Как бих могла да откажа на такава мила покана? — отвърна тя. — Бингото е в Кълоуниъл Бийч в Рескю Скуод.

— Доста далечко ще ходиш за една игра — измърмори той.

Тя не успя да сдържи смеха си.

— Кинг, вече никак не се учудвам, че остана неженен след смъртта на Мери Маргарет. Коя ли друга жена би те изтърпяла?

— Хич не си въобразявай, че ще те оставя да ме променяш — каза той.

— Разбира се, че няма — отвърна веднага тя. — Само един глупак би се забъркал с такъв свадлив човек, на когото са му трябвали петдесет и девет години, за да се усъвършенства.

— Правилно си схванала нещата — отвърна Кинг.

Едва когато се качи в пикапа си, осъзна, че жената го бе обидила. А което беше още по-лошо, той си бе тръгнал, без да постигне нищо, за да пооправи живота на Дейзи.

— Какво прави татко? — попита Дейзи, загледана шокирана в Ана Луиз, когато се срещнаха, за да похапнат пица в понеделник вечер.

— Нали ме чу — отвърна жената пастор. — Утре вечер ще води Франсис да играе бинго в Кълоуниъл Бийч.

Тъй като Ана Луиз едва ли щеше да излъже за нещо толкова необяснимо, или пък за каквото и да е друго, Дейзи прецени, че трябва да ѝ повярва.

— Кой ти каза?

— Самата Франсис. Мисля, че е в шок.

— Сигурно, щом се е съгласила. Все си мислех, че двамата не могат да се понасят.

— Омразата е само една от страните на любовта — засмя се Ана Луиз. — Тя е просто израз на стаената страст.

Дейзи ѝ се намръщи.

— Точно ти ли ще ми говориш за страст?

— И още как! — Ричард се намести в сепарето до жена си и я целуна звучно. — Тя е свещеник, не светица. И което е най-важното, тя

е една невероятно сексапилна съпруга.

— Хич не искам и да знам — отвърна Дейзи. Дори и за миг не съм се замисляла за любовния живот на пастор Дънкан.

— Че той беше на седемдесет и пет, когато се пенсионира и приличаше на херувимче — изтъкна Ричард.

— Точно така — кимна Дейзи. — Имате ли нещо против да сменим темата. Можем да поговорим за нещо сериозно.

— Защо? Да не би да си решила да използваш сериозния подход при Уокър?

Ана Луиз го сръга в ребрата.

— Алооо — възропта той. — На мен той ми харесва, въпреки че още щом се запознахме ми задигна жената.

— Пица ли сме дошли да ядем или да обсъдим клюките? — обърна се Ана Луиз към съпруга си.

— Аз не обсъждам клюки — заяви обиден Ричард. — Аз само излагам фактите.

— Е, нито един от тези факти не е подходящ за следващото издание — каза Дейзи и огледа италианския ресторант, за да провери какви ги върши Томи. Още щом влязоха, той изтича при приятелите си на видео игрите. Доколкото можеше да прецени, бяха на неговата възраст, затова беше малко вероятно сред тях да има от участниците в разговора за наркотици.

— Как са нещата с Томи? — попита Ана Луиз, проследила погледа на Дейзи.

— Доста добре. Боготвори Уокър като истински герой.

— А вуйчо му как го приема? — попита Ана Луиз.

— Не съм сигурна дали въобще го забелязва. Понякога го улавям как се е загледал в Томи, сякаш не му се вярва, че това е племенникът му. Отношенията им вървят чудесно, но в един момент сякаш между тях се издига стена.

— Уокър ли е виновен? — предположи Ана Луиз. Дейзи кимна.

— Струва ми се, че се страхува от сближаване. Имам чувството, че никога не е бил особено близък с родителите си. Обичал е Бет, но не е успял да я спре да не избяга с бащата на Томи. Жена му го е напуснала и е отвела децата. Според мен разбира, че започва да обиква Томи, а след това се отдръпва, защото никой не се е задържал дълго в живота му. И той, разбира се, сам се обвинява.

— Типично — отвърна Ана Луиз. — Щом е загубил толкова много хора, които е обичал, едва ли ще рискува да се сближи много с Томи — тя погледна настойчиво Дейзи. — Или с когото и да е друг.

— Какво намекваш? — попита Дейзи и се зачуди как е възможно Ана Луиз да е забелязала искрите между двамата с Уокър.

— Нищо. Просто вече познавам човека. Много е привлекателен. Тъй като ти си ми приятелка, почувствах се длъжна да те предупредя.

— Добре, де. Разбрах какво искаш да кажеш — отвърна Дейзи. — Нямам никакви илюзии по отношение на Уокър.

— Надявам се да е така — отвърна Ана Луиз и я погледна загрижено. Положението и без това е доста несигурно.

Дейзи се намръщи.

— Защо? Защото за пръв път в живота си съм отдала сърцето си ли?

— На Томи или на Уокър? — попита Ана Луиз. Дейзи не отговори направо.

— Виж, това, че съм се опитала да помогна на едно момченце, което има нужда от някого в живота си, не означава, че съм забравила да внимавам. А и не си ли ти тази, която проповядва, че стойностните неща си заслужават малко болка?

— И аз съм те чувал да го казваш — подкрепи я Ричард.

— Възползвате се от собствените ми думи и това никак не ми харесва — възропта Ана Луиз. — Добре, няма да кажа нито една дума повече. Прави каквото знаеш, право, криво, стига да си щастлива.

— И после няма да натякваш „Нали ти казах!“, когато нещо се провали — напомни Дейзи с усмивка.

— Не съм обещавала подобно нещо — каза Ана Луиз. — И както казва прекрасният ми съпруг, аз съм свещеник, не светица.

Въпреки шегите, Дейзи отлично знаеше, че ако нещата излязат от контрол по нейна вина, Ана Луиз щеше да е първата, която да я подкрепи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В събота сутринта, когато до пристигането на Уокър оставаха още часове, Дейзи седеше на задната веранда с чаша чай и оглеждаше двора. Беше толкова заета през последните две седмици, че не ѝ бе останало време да засади градината, а вече бе късно да започва. Трябваше да подкастри розовите храсти, да ги натори, да оформи лехите, обикновено обсипани с розов и бял импасианс. Топлото време се бе задържало и точно сега трябваше да се садят цветя. Орловите нокти бяха избуяли на места, където не им беше мястото, което означаваше, че трябва да поведе ежегодната война преди да са превзели всичко.

Днес, въпреки че възнамеряваше да се заеме с познатите неща, очарованието го нямаше. Защо да не засее диви цветя? Защо да не смеси яркочервени и оранжеви цинии с оранжев тегетес? А пък орловите нокти, ако пожелаят нека плъзнат навсякъде. Защо да не шокира всички с подивяла градина, която да бъде същата като чувствата ѝ?

— Защо не? — запита се на глас тя.

Изпълнена с решимост, тя влезе в къщата и извика на Томи, докато изплакваше чашата и я оставяше на плота да се изцеди. Дори и това бе форма на бунт. Обикновено настояваше чиниите да са избърсани и прибрани, след като някой ги е ползвал. Спретнатата кухня бе признак на себеуважение. Всяка една от домакинките в Седър Хил ѝ бе набивала тази мисъл в главата.

Но като имаше предвид как напоследък мислите за Уокър не я оставят намира, тя реши, че дните на себеуважението са отлетели. Поне така си мислеше.

— Какво има? — попита Томи и я погледна безкрайно учудено, когато влетя в кухнята.

— Отиваме на пазар.

В очите му просветна паника, а той се нацупи.

— Ама нали вуйчо Уокър ще дойде скоро?

— Той си има ключ, а аз съм сигурен, че няма да има нищо против да поостане сам, за да си отпочине.

— Но той идва, за да ме види — протестираше Томи.

— Ще те види — отвърна тя. — Когато се върнем — побутна го към вратата. — Да вървим. Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-бързо ще се върнем.

Той се затътри нацупен към колата.

— Не виждам защо трябва точно сега да ходим някъде — негодуваше той, докато тя излизаше на заден от алеята. — Защо да не остана да го чакам тук?

— За да ми помогнеш — заяви тя.

— Да ни си ядосана за нещо? — погледна я Томи напрегнато.

— Не — каза тя. — Всъщност, смятам да прекарам един прекрасен ден. Нямам търпение да се отбия в градината.

— Детската градина! Ще ходим да гледаме някакви си там бебета? — попита шокиран той.

— Никакви бебета — поправи го Дейзи. — Цветя. Говоря за разсадника.

Той я погледна с неподправен мъжки ужас.

— Още по-зле. За какво ти е притрябвало да гледаш някакви скапани цветя?

— За да ги насадя, а ти ще ми помагаш.

— Как ли пък не — отвърна той и се дръпна в най-далечния ъгъл на колата, сякаш уплашен да не се зарази от предложението.

— Ще ти хареса.

— Да, бе — отвърна той. — Това се дивотии.

— Я не ставай глупав. Баща ми има градина. Това дивотия ли е?

— Айде на бас, че в градината му има домати, жито, ей такива неща, никакви цветя.

— Добре, добре, може и да си прав, но отглеждането на растения ни приучва на важни неща за живота.

— Какви са тези важни неща? — попита с очевидно съмнение Томи.

— Най-напред ни учи на отговорност и последователност.

— И защо ми е да знам за подобни неща?

— Всички трябва да ги знаят.

— Бас държа, че вуйчо Уокър никога не е садил цветя, а пък е отговорен.

Дейзи нямаше намерение да му обяснява, че отговорността и последователността у вуйчо му имат нужда от малки поправки, въпреки че не бяха в чак толкова лоша форма, колкото той ги представяше.

— Ще трябва сам да го попиташ — каза най-сетне тя, докато вкарваше колата в алеята на богатия разсадник, където си купуваше цветята години наред. Собственичката, Марси Ман, я забеляза и се упъти усмихната към нея. По сбръчканото ѝ обветрено лице се виждаше, че Марси отдавна пренебрегва всички предупреждения за вредното влияние на слънцето.

— Чудех се кога най-сетне ще дойдеш — каза тя. — Закъсна тази година — тя се усмихна на Томи. — А това сигурно е младият господин, за когото непрекъснато слушам. Ти ли ще помагаш на Дейзи с градината тази година?

— Не и ако успея да се измъкна — измърмори той.

— Както виждаш, не е във възторг от тази възможност — каза Дейзи на приятелката си.

— Ела в парника. Имам чудесен импасианс, който съм ти отделила.

— Недей — отвърна Дейзи. — Мислех си за нещо по-различно тази година.

По-възрастната жена я погледна учудено.

— Какво например?

— Буйни цветя. Шарени. На цветни туфи. Марси се разсмя на глас.

— Беше крайно време — съгласи се ентусиазирано тя. — Я да видим какво ще измислим. Нямах представа колко отдавна ми се искаше да направя нещо ново с градината си. Имаш много място, а и гледката ти е разкошна. Имаше нужда от малко цвят, за да се поосвежи.

Томи се влачеше недоволено след тях, докато минаваха между безкрайните редици разсад и фиданки и избираха най-ярките и необичайни видове.

— Томи, качи тези на задната седалка — каза Марси, когато количката се напълни. След това тя поведе Дейзи към навеса, който се водеше за офис.

— Ето как да ги подредиш — заобяснява тя, след като извади лист и започна да чертае. Нарисува внимателно всеки вид от избраните и им написа имената. — Няма да сбъркаш ако следваш това тук. Само ми обещавай, че ще ме поканиш да видя резултата. Бих казала, че към средата на юни ще бъдат фантастични.

— Нямам търпение — увери я Дейзи.

— И какво предизвика промяната? — попита Марси, докато маркираше цените.

— Отегчение — призна Дейзи. — Нещо бях зациклила.

— Значи си решила да променяш нещата из основи — заключи възрастната жена. — Взела си Томи, нов мъж и сега нова градина.

Дейзи не бе учудена, че Марси вече е чула клюките. Въпреки че живееше във ферма на километри от града, всички в Тринити Харбър минаваха оттук, за да си купят цветя или зеленчуков разсад. А пък и собственичката изключително умело знаеше да подпитва.

— Добър опит — изтъкна Дейзи, впечатлена от подмолния въпрос, който трябваше да извлече клюката за Уокър. — Без коментар.

Марси я погледна невинно.

— Не разбирам за какво намекваш. Просто изказах наблюденията си.

— Сериозно?

— Ами да. Знаеш, че никога не си вра носа в личния живот на хората, дори и да е много важно — натърти тя.

— Благодаря ти — Дейзи я прегърна. Марси изглеждаше разочарована.

— Това ли е всичко?

— Това е.

— Ех, по дяволите. Как сега ще обясня, че първоизточникът е бил тук и съм го оставила да ми се изплъзне.

— И на кого дължиш обяснение? — поинтересува се Дейзи.

— На клиентите си, естествено. Има хора, които разчитат да им казвам последните новини. А щом погледнат градината ти, веднага ще разберат, че си била тук. Сигурно преди да е дошъл края на седмицата любопитните ще нахлуят.

— Прати ги при мен — посъветва я Дейзи. — Ще им кажа същото, което казах и на теб.

— Което е едно нищо.

Щом се качи в колата Дейзи погледна Томи, който упорито се правеше, че не я вижда.

— Добре, де, добре. Кажы какво има.

— Вуйчо Уокър идва за толкова малко, а нас ни няма. Не е честно.

— Ще сме се прибрали до дваисет минути. Сигурно няма и да е пристигнал.

Той, естествено, беше пристигнал, сигурно само и само, за да изкара нея лошата, защото бе откраднала няколко минути от времето им заедно.

Не й стана приятно, че щом го видя отпуснат на един от шезлонгите на верандата, сърцето й се разтуптя. Не й стана приятно, че щом той я погледна, топлината се качи в бузите й. Той се изправи бавно и се упъти към тях.

— Къде бяхте, приятели?

— Дейзи ме накара да ходим в скапаната оранжерия, за да купуваме боклучави цветя — обясни Томи, почти разтреперан от отвращение и яд.

— Къде са? — попита Уокър.

— Все още в колата — отвърна тя.

— Хайде тогава да ги пренесем — каза той на Томи, а след това я погледна.

— Къде да ги оставим?

— Веднъж вече ги товарих в колата, не виждам защо сега трябва да ги разтоварвам.

— Защото е редно да се държиш като джентълмен — обясни той. — Хайде, мърдай.

— Искам да си работя по лодката — тросна се заинатилият се Томи.

— Не и докато цветята не се пренесат там, където е удобно на Дейзи — не отстъпи Уокър.

— Няма — отсече момчето и се стовари на един стол. Дейзи усети, че денят ще се превърне в състезание кой е по-голям инат. Не това искаше тя. Но преди да успее да се намеси, Уокър се намръщи на племенника си.

— Тогава можеш да се качваш в стаята си — издаде присъдата той.

Томи го погледна, а в очите му проблеснаха сълзи на разочарование.

— Не е честно.

— Да не би да е честно да откажеш да помогнеш на някой, който винаги е мил с теб? Помисли над това, докато си горе. Сега върви.

Томи погледна отчаяно Дейзи, с очевидната надежда да отмени казаното, но тя не посмя да противоречи на казаното от Уокър.

— Съжалявам за станалото — извини се Уокър. — Няма право да се отнася с теб по този начин.

— Той просто беше разстроен, защото си мислеше, че му отнемам от времето, когато може да е с теб — каза Дейзи.

— Това не е извинение.

— Знаеш ли? Звучиш подозрително много като родител.

Уокър се стъписа. А след това, съвсем бавно, по устните му плъзна усмивка.

— А какво ще кажеш за това, че чудесата никога не свършват?

Докато Томи беше наказан в стаята си, Уокър се зае да помогне на Дейзи с градината. Тя трябваше да признае, че работата вървеше много по-бързо като той ѝ подготвяше мястото, а тя го следваше и само насаждаше цветята по скицата на Марси. По обед стана горещо. Тя бе мръсна и жадна. Градината ѝ добиваше удивителен нов вид. Промяната вече ѝ харесваше със смесването на различни видове и ярки цветове.

— Предлагам да вземем по един горещ душ и да обядваме на пристанището — каза тя, докато оглеждаха свършеното. — Сигурна съм, че Томи вече си е взел бележка.

Вдигна глава и разбра, че Уокър я наблюдава.

— Какво? Да не би да съм си размазала нещо на носа? Какво има?

— Нищо, просто не спираш да ме учудваш. Ако някой ме бе попитал, можех да се закълна, че никога не би изглеждала така.

— Как?

— Като мръсно малко улично гаменче — той прокара палец по бузата ѝ, сякаш калта там бе направо очарователна.

Сърцето на Дейзи подскочи.

— Това хубаво ли е? — попита задавено тя.

— Аха — измърмори разсеяно той и срещна погледа ѝ. — Кара ме да се чудя какви други изненади ме очакват.

— За съжаление, нищо кой-знае колко вълнуващо.

— Не ми се вярва. Нещо ми подсказва, че ти си непредсказуема жена.

— Аз? Нищо подобно.

Още щом каза тези думи, разбра, че отговорът ѝ е много по-неискрен, отколкото щеше да бъде преди две седмици. Дейзи имаше чувството, че ако Уокър... и Томи, разбира се, се застоят, предсказуемостта в живота ѝ ще се промени драстично. Никога не бе харесвала много промените. Също като баща си смяташе, че нещата са си чудесни, когато са сигурни и ясни. И ето че изведнъж, ѝ се прииска да използва възможността, за да разчупи старите навици. Копнееше за вълнения. А най-вълнуващото, което ѝ се бе случвало от години, стоеше пред нея. За съжаление с крачките, които правеше в областта на родителските грижи, вече ѝ се струваше, че е доста подходящ и може да отведе Томи от нея.

Уокър погледна към Дейзи над менюто си. Влажната ѝ коса се бе накъдрила и на него му се прииска да докосне една къдрица, да прокара пръсти по меката порозовяла буза. Единствено все още намусеният Томи го спираше. Детето продължаваше да се цупи, задето е бил наказан в стаята си. Не беше и особено доволен, че си губят времето на пристанището.

— Иди намери Боби — каза най-сетне Дейзи. — Попитай го дали има възможност да те заведе да видиш яхтите. Някои от собствениците може да са там и да ти позволят да постоиш на борда.

Най-сетне в очите на момчето проблесна интерес.

— А той ще се съгласи ли?

— Сигурно, ако не е прекалено зает в кухнята — обясни Дейзи. — Попитай го дали иска да обядва с нас.

— Щом искаш — Томи сви рамене, за да не издаде ентусиазма си. Бавно мина покрай масите и щом излезе навън хукна.

— Хитра тактика — одобри Уокър.

— Обожава лодки. Реших, че това може да го поразсее.

— А пък аз си мислех, че пак направи така, че да останем само двамата — пошегува се той и бузите ѝ поаленияха.

— Сезонът все още не в разгара си — опита се тя да смени темата. — И слънцето се показало, и най-сетне е над двайсет градуса, та хората сигурно си оправят задните дворове или лодките. Довечера тук ще е пълно.

— Не го казах като критика — каза Уокър. Дейзи въздъхна.

— Знам. Просто прозвуча като татко. Той никога не е казал и една добра дума за това място. Мрази факта, че Боби работи тук, вместо да се заеме със стадото Блек Енгъс. Щеше да е доста неприемливо ако беше само пристанище, но синът му, наследникът му, готви тук.

Уокър се разсмя.

— Да, разбирам как е подействало на човек като Кинг.

— Но между другото, това не го спира да си води приятелите тук, за да се перчи, че ги черпи с най-добрата вечеря от раци в северния проток. Просто не иска да признае, че неговият син е приготвил вечерята.

— А това негово отношение притеснява ли брат ти?

— Не много. Боби много добре знае кой е и какво иска от живота. Иронията е, че е наследил тези качества от татко. Казва, че щом закупи по-голямата част от крайбрежието и то се разчуе, татко ще започне да се фука пред всички, че именно той го е насърчавал.

— Но на теб не ти се вярва много? — предположи Уокър, прочел съмнението в очите й.

— Не, мисля, че на татко ще му бъде още по-неприятно. Той твърдо вярва в статуквото. Според него няма причина Тринити Харбър да се променя. Нека си остане заспалото градче, каквото винаги е било.

— А ти какво мислиш?

— Ако ме беше попитал преди месец, щях да застана на страната на татко. Сега, мисля как да раздвижи нещата.

— Браво, сестричке — каза Боби и се наведе да я целуне по челото, след като остави високите чаши с леден чай пред тях.

— Значи вече и сервираш? — попита тя.

— Казах на Стив, че ще донеса напитките, защото така и така идвах насам. Поръчал е и сандвичите с раци, и хамбургера на Томи. Ще са готови след минутка. Пробвам нов помощник в кухнята. Тъкмо ще прецените дали храната става.

— Какво направи с Томи? — попита Уокър. — Да не си го хвърлил във водата?

— Нищо такова — увери го Боби. — Оставих го при скутера. Страхотен е. Сигурно е струвал цяло състояние.

Не погледна Уокър, когато го каза, но детективът веднага улови някаква издайническа нотка.

— За какво му е притрябвал на някого толкова бърз скутер? Да не би да провеждате състезания?

— Не и в Тринити Харбър — отвърна Боби. — Състезанията са в Чезапийк.

— Имаш ли нещо против да погледна и аз? — попита той. Усети учудения поглед на Дейзи и си наложи да се усмихне.

— Не се притеснявай. Нали знаеш как ние момчетата полудяваме като чуем скорост.

— Предполагам — каза със съмнение тя.

Уокър последва Боби, наслаждавайки се на великолепните яхти. Хората очевидно бяха инвестирали хиляди долари в играчките си за уикенда. Никъде не се виждаха неподдържани яхти на пристанището на Боби.

Когато стигнаха при скутера, той веднага разбра какво е имал предвид Боби. Издълженият корпус бе специално за високи скорости, едва ли собственост на обикновен любител. Скутерът бе на някой състезател. Въпросът бе дали участва в законни състезания или в инициативи, които заобикаляха официалната власт. Имаше чувството, че Боби разпали интереса му нарочно.

— Дали някой ще има нещо против ако поогледам? — попита той и скочи на лодката.

Боби го погледна притеснено.

— Не знам, Уокър. Този човек е нов. Може и да не му стане особено приятно ако някой си вре носа на лодката му.

— Не ти ли се струва, че е прекалено млад, за да затвори толкова много пари в една лодка?

— Плейбойте инвестират парите си в какво ли не. Трябва да видиш онзи, който се разхожда с яхта тук през уикендите. Целият е накичен със злато, а пък жените му са трепач. Едва ли някой от тях си губи времето да лови риба, въпреки че екипировката им е невероятна. Може би работи нещо на борсата.

Уокър усети, че Томи го подръпва за ръкава и едва сега разбра, че момчето го е последвало на скутера.

— Ти що толкова питаш за тази лодка? — попита детето.

— Просто любопитствах — отвърна той, но се усъмни дали Боби е приел отговора му. Томи му повярва веднага.

Повърхностният поглед не му разкри нищо необичайно, а по изражението на Боби разбра, че той няма да му позволи да направи пощателен оглед. Уокър не му се сърдеше. Той нямаше нито правомощия тук, нито разрешително за обиск.

Повдигна Томи и го качи обратно на кея и го последва. В този момент чуха гласа на Дейзи.

— Сервирано ни е, господа.

— Умирам от глад — заяви Томи и хукна. Уокър се застоя.

— Виж. Не искам да те поставям между чука и наковалнята, но хвърляй по едно око към този младеж. Става ли? Ако дори ти се стори, че има нещо подозрително, веднага кажи на брат си.

— За наркотици ли говориш? — попита направи Боби.

— Именно.

Боби потри лицето си с ръка.

— Това е последното, което ни трябва тук. Все се надявах да греша.

Уокър го погледна учудено.

— Това беше лодката, която видяхме по реката преди две седмици, нали? Ти вече беше забелязал нещо притеснително.

— Опитах се да се убедя, че греша — каза Боби. — Всъщност, надявах се човекът да реши, че тук сме доста поизостанали и да си отиде. А и до момента не ми е дал никакъв повод да го изгоня.

— Можеш поне да си мечтаеш — каза Уокър. — Междувременно, щом той се появи, ако съм тук, обади ми се. Много ми се ще да си поговоря с него.

— Ами ако всичко при него е законно?

— Е, тогава няма да има проблем да си поговори с някой, който е луд по лодките, нали?

— Сигурно — съгласи се Боби с явно неудоволствие.

— Я горе главата. Ако е замесен в нещо голямо, хич не ти и трябва наоколо. Ще завлече и теб.

Боби въздъхна.

— А татко ще получи удар. Май ще избира по-малкото зло и ще ти звънна.

— Да не забравиш — каза Уокър, когато Дейзи се провикна да побързат, преди храната да е изстинала. — А сега отивам да се заема с раците. След цялото това душене ми си отвори апетит.

На масата Томи дърдореше безспир за страхотната лодка. Погледът на Дейзи се местеше от момчето към Уокър.

— Много впечатляващо звучи — отбеляза тя, в очите ѝ стаен въпрос.

— Определено не е никакво развлекателно корабче — добави Уокър.

Устните на Дейзи се свиха неодобрително, но тя не каза нищо повече, докато по-късно, когато се прибраха, не останаха сами.

— Ако си мислиш, че скутерът се използва, за да прекарват наркотици, трябва да кажеш на Тъкър. Боби не бива да се замесва в подобни неща, дори и косвено. Той може да загуби прекалено много. Вложил е всичко в пристанището и сделките с недвижими имоти. Ако хората решат, че е замесен в нещо мътно, това ще го унищожи. Щом доброто име на някой тук в Тринити Харбър бъде опетнено, след това не можеш да направиш абсолютно нищо.

— Никой няма да очерни доброто име на Боби. Тя го погледна притеснено.

— Нали ще ми кажеш, ако забележиш, че е в опасност?

— Той не е в опасност — заяви Уокър. Поне не в момента. — Боби разбира какво е положението.

— Нима? Та той е прекалено доверчив. Тъкър подозира всички.

— Престани да се притесняваш, Дейзи. Мисълта за наркотиците може и да не е минавала през ума на Боби, но сега сам се сети.

— Дано да си прав — въздъхна тя.

Уокър наистина се надяваше да е прав. Не му харесваше мисълта Боби, а в последствие и Дейзи, и Томи, да бъдат замесени в нещо неприятно. За пръв път от години, желанието да закриля и защитава, което го бе накарало да стане полицай, прерасна в нещо много лично.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като че ли съботата не беше пълна с проблеми, та в неделя сутринта се озова седнала на самия ръб на стола в собствения си хол, докато неестествено развълнуваната Франсис заемаше председателското място на обичайната сбирка за обмен на информация и мнения. Въпреки че Уокър се бе изтегнал в един шезлонг, уж незаинтересовано небрежно, Дейзи не се подведе. Тя бе доловила напрежението му по ситните бръчки около устата, и по начина, по който пръстите му барабанияха по облегалката на стола.

Единствено Ана Луиз изглеждаше спокойна както обикновено. Дейзи искрено ѝ завиждаше за това качество. Нямаше ли жената свещеник никаква представа какво е заложено тук? Дейзи бе напълно убедена, че Кинг стои зад тази работа. Сигурно притиска Франсис още откакто излизаха да играят бинго, да разкара Томи, следователно и Уокър, от къщата на дъщеря му.

Франсис се обърна към Дейзи.

— Хайде, разкажи ни как вървят нещата. Учителката на Томи каза, че той отново се справя добре в училище.

— Точно така — потвърди Дейзи. — И много ми помага вкъщи. Върши всичко, за което го помоля — според нея нямаше нужда да споменава незначителния инцидент с вчерашните цветя. Всяко дете се бунтуваше за нещо от време на време. — Мисля, че се приспособява отлично.

Франсис кимна, въпреки че на Дейзи ѝ се стори, че е недоволна от думите ѝ.

— Уокър, ти на същото мнение ли си? — попита Франсис.

— Според мен детето се справя отлично — каза той и погледна бегло Дейзи.

— Има ли вероятност скоро да решиш какво ще правиш, след като той приключи учебната година?

Дейзи спря да диша, докато чакаше отговора на Уокър. Самата тя не бе посмяла да подеме тази тема, защото отговорът я ужасяваше.

Освен това бе прекалено рано за решения. До края на годината оставаха още много седмици. Е, добре, де, три седмици, но това бе много време. Нямаше нужда да се бърза.

— Според мен такова решение е преждевременно — отвърна тя, без да му даде възможност да си каже мнението.

— Така е — съгласи се Уокър и сякаш му олекна. — Кога приключва училището? Май беше чак в средата на юни? Защо да притесняваме Томи сега?

— Не става въпрос да казваме на Томи — започна Франсис. — Искях да разбера какво е решението ти. Вече проверих условията за попечителство от развода и видях, че няма нищо, което да те спира да поемеш Томи.

— Какво си направила? — кресна Уокър, полуизправен.

Бурната му реакция стресна Дейзи, но Франсис продължи да го наблюдава.

— Това ми е работата, детектив. Искях да кажа, че в досието ти няма нищо, което може да се окаже някаква спънка. Замисли ли се какво промени може да се наложи да направиш? Обиколи ли училищата във Вашингтон. А провери ли как стои въпроса с детегледачките? Мислил ли си за подобни неща?

Уокър се отпусна отново на стола с намръщено чело. Старото му спокойно изражение се бе върнало. Дейзи отново се намеси.

— Сигурна съм, че Уокър ще направи необходимото, когато му дойде времето — тя го погледна многозначително. — Ако дойде.

— Точно така — каза мрачно той. Франсис се притесни.

— Уокър, това не може да се отлага безкрайно. При следващата ни среща ще очаквам да си подготвил план, освен ако не си преценил, че не желаеш да поемаш отговорността за Томи.

— Не съм казал подобно нещо, дяволите да го вземат — намръщи се той и погледна другите. — Някой да ме е чул да казвам подобно нещо?

— Аз не съм — каза Ана Луиз. — Франсис, мисля, че всички можем да се съгласим, че в момента Томи е щастлив, а това е най-важното. Нека да не пророкуваме разни проблеми или да нарушаваме статуквото, докато не стане абсолютно наложително. Сигурна съм, че когато настъпи моментът, Дейзи и Уокър ще съумеят да се разберат кое е най-добро за Томи и ще се постараят промяната да бъде възможно

най-безболезнена — пронизващият ѝ поглед се местеше от Дейзи към Уокър и обратно. — Така ли е?

— Разбира се — каза веднага Уокър.

— Да — измърмори Дейзи със значително по-малко ентусиазъм. Ана Луиз кимна доволно.

— Добре. Тогава предлагам да отиваме в Седър Хил преди Томи, Кинг и другите мъже да са омели пърженото пиле. Нали знаете какъв вълчи апетит имат? Франсис, ти ще дойдеш ли?

За изумление на Дейзи, социалната служителка се изчерви.

— Кинг ме покани — каза тя и погледна почти извинително Дейзи.

— Значи ще се видим там — отвърна любезно Дейзи. Щеше да ѝ е нужно време, докато свикне да вижда баща си и Франсис заедно. Много добре знаеше, че Кинг е имал приятелки през миналите години, но никога не ги бе представял на семейството. Това означаваше, че във връзката с Франсис има нещо по-специално. Тя не бе сигурна дали държи да разбере кое е различното.

— Ние с Уокър тръгваме след няколко минути — каза тя, за да спечели малко време и да се съвземе, преди да стане свидетелка на това, което се мътеше между Кинг и социалната служителка. Усети една нездрава празнота в стомаха си, породена от чувството, че има нещо нередно в тази връзка, започнала заради желанието на баща ѝ да изличи Томи и Уокър от живота ѝ и да ги разкара от града. Ако това беше така, значи Франсис щеше да бъде наранена. Щом Ана Луиз и Франсис тръгнаха, Уокър скочи и започна да крачи напред-назад.

— Какъв ѝ е проблемът на тая? Защо всяко решение трябва да се взема на минутата?

— Не е казано, че трябва — отвърна Дейзи, вече по-спокойна след като другите си бяха отишли и статуквото все още си беше на мястото. Всъщност, забавянето беше много подходящо. Така имаше повече време да убеди Уокър, че на Томи ще му бъде най-добре, ако остане тук с нея. — Тя не може да ни сплашва. Сигурна съм, че днес опита, защото баща ми я е понатиснал.

— Това ми стана ясно — каза Уокър. — Двамата да не са нещо близки?

— Честно казано не знам какво да кажа. Ако са близки, то е съвсем отскоро. Имали са една-единствена среща, доколкото знам —

отвърна Дейзи. — Надявам се той да не я използва, за да му свърши мръсната работа и да махне Томи оттук.

— Той би ли направил такова подличко нещо?

— Без да му мигне окото — отвърна със съжаление Дейзи. — Според Кинг Спенсър, целта винаги оправдава средствата. Той не обича никой да поставя под въпрос властта му, а напоследък аз не само я предизвиках, но и я погазих.

— Това, че имаш разпавии с баща ти, притеснява ли те?

— Не толкова, колкото щеше да ме притесни преди няколко месеца — тя сви рамене. — Май най-сетне пораствам. След като съм на трийсет, бих казала, че беше крайно време.

Уокър спря пред нея и я погледна напрегнато.

— На мен ми изглеждаш достатъчно пораснала — каза той с дрезгав сексапилен глас, който я разсея и я накара да мечтае за най-различни непристойни неща.

— Наистина ли?

— Наистина — потвърди той, а по лицето му плъзна усмивка. — Нямах представа колко си привлекателна, нали?

— Как ли пък няма да отговоря на този въпрос. Ако кажа не, ще прозвучи така, все едно че се глезя и си прося комплименти. Ако кажа да, ще си помислиш, че съм надута.

Уокър се разсмя.

— Ти си последният човек, когото бих нарекъл надут. Мисля, че тази възможност не бива да те притеснява. А какво ако се поглезиш малко? С удоволствие бих ти направил няколко комплимента, ако те ще са в състояние да задържат руменината в бузите ти и блясъка в очите ти.

— Уокър Еймс, ти флиртуваш с мен!

— Да, бе — отрече разпалено той. — Флиртуването може да докара беди на човека, особено с невинна жена.

— Невинна? — отвърна ужасена тя. — Да не би да се въобразяваш, че съм трийсет годишна девственица? Май нещо си се пообъркал. Аз имам опит. Е, поне известен опит.

— И тази мисъл ми мина през ума — каза той без да му трепне окото. — Ако трябва да ти призная нещо, ще ми се да не беше създавала този образ у мен.

— И защо не? — попита тя, любопитството ѝ силно разпалено за това как е успяла да заблуди мъж като Уокър, който определено е живял много по-наситено, отколкото тя би могла да си представи.

— Защото превръща факта, че искам да те занеса на горния етаж в леглото в неделя следобед, когато ни очакват за обяд, в нещо нередно.

Дейзи замря.

— Сега? Желаш ме сега, в тази секунда?

Очите на Уокър я срещнаха и той въздъхна тежко.

— Ох, да — подчерта последната дума той, а след това продължи с усилие. — Само че няма да предприема нищо по въпроса — погледът му не я изпускаше. — Нито пък ти.

Може би нямаше да е точно сега, помисли си Дейзи и се усмихна. А и кой знаеше какво ще ѝ хрумне да направи по-късно? Животът ѝ напоследък определено криваше в неочаквани посоки.

Уокър с нетърпение очакваше да му възложат някое сериозно престъпление, за да си проясни главата. Трябваше да изхвърли Дейзи Спенсър с невинните ѝ подмамващи очи от ума си. Направи огромна грешка, когато в неделя ѝ призна, че я желае. Огромна грешка. Никога не си бе позволявал подобно нещо. В момента, в който видя блясъка в очите ѝ, го разбра. В същия момент осъзна, че се задава беда. Затова веднага след като обядваха, я заряза в Седър Хил и потегли към окръг Колумбия, въпреки че от обилния обяд му се спеше. Три път спира, за да пие кафе, от страх, че ще се пребие някъде по пътя.

Още от ранни зори в понеделник отиде в участъка и се зае с документацията, в нетърпеливо очакване да му възложат някой случай. Мисълта за Дейзи все още не му позволяваше да се съсредоточи и той почувства облекчение, който забеляза, че Анди е пристигнал и се насочва към кабинета си. Уокър грабна чаша кафе и го последва.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза шефът му.

— Благодаря. И ти не изглеждаш кой-знае колко зашеметяващо. Как беше уикендът?

— Гейл реши, че трябва да боядисаме къщата. Всяко мускулче по тялото ме боли, а и не съм спал заради смрадта от проклетата боя. Казвам ти, следващата седмица изчезвам от града — Анди се оживи. — Може пък да я заведа в Тринити Харбър да се запознаем с

племенника ти. Така ще се поразсее. Ще ѝ връча една кредитна карта и пачка пари, за да си почина малко най-накрая.

Уокър не беше сигурен дали иска Анди дори да припарва в Тринити Харбър. Той може и да беше най-добрият му приятел, но понякога ставаше досаден. Смяташе се за моралния компас на Уокър. А пък Гейл, не искаше тя дори да се доближава до Дейзи. Та жената на приятеля му от години го натискаше да се ожени отново.

— Нищо не казваш — отбеляза Анди.

— Просто нещата там са доста сложни — отвърна уклончиво той.

— Може пък да успея да ти помогна да ги пооправиш.

— Едва ли — той се намръщи. — Не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш има някакъв проблем, който нямаш търпение да разрешиш.

— Може пък просто да искам да се отърва от боядисването. Има още четири стаи.

На Уокър му хрумна, че може да използва опита и усета на Анди за онзи скутер на пристанището на Боби и да си каже мнението за вероятността да има нещо незаконно.

— Добре, елате в Тринити Харбър. Дори ще измислим нещо за вечеря.

— На пристанището ли? — попита с блеснали очи Анди.

— Там сервират най-върховните раци.

— И главният готвач така твърди — съгласи се Уокър.

— А пристанището е чудесно място.

— Веднага ще звънна на Гейл — кимна доволно Анди. — Това може и да я спре с купуването на боя.

— Мечтай си на воля — каза му Уокър.

Беше готов да се обзаложи, че ще хване Анди да боядисват всяка вечер, за да свършат всичко преди да тръгнат. Ето какво става, когато до теб се мотае жена. Няма нито тишина, нито спокойствие. Образът на Дейзи отново се появи в главата му. Той въздъхна. Точно така, нито тишина, нито спокойствие.

Когато в сряда Томи не се появи в класната ѝ стая след часовете, за да се приберат, Дейзи се подразни, а след това се притесни. Момчетата на възрастта на Томи бяха доста разсеяни. Сигурно все още бе в началното училище с приятелите си. Сигурно да се заиграли и Томи се е заплеснал.

Успокояваше се с тази мисъл, докато караше към училището. Само че щом забеляза празния училищен двор и заключените врати на сградата, започна да я обзема паника. Доволна бе, че послуша съвета на Тъкър и си купи мобилен телефон, въпреки че тогава ѝ се струваше глупаво и ненужно. Откри го на дъното на чантата и звънна на брат си.

— Не мога да открия Томи — каза му тя, докато блъскаше по вратата на училището, в случай, че някой от учителите или директорът са все още вътре.

— Къде си? — попита веднага Тъкър.

— В началното училище. Не дойде след часовете ми, за да се приберем и затова отскочих до тук. Няма го, а училището е затворено.

— След пет минути съм при теб. Продължи да чукаш на вратата. Може пък някой да е там.

Дейзи продължи да блъска, докато кокалчетата я заболяха. Когато Тъкър пристигна с патрулната кола, включил сигналните светлини, тя беше готова да заплаче.

— Къде ли може да е отишъл? — питаше тя. — Защо ще бяга от мен? Мислех си, че е щастлив да живее при мен.

— Разбира се, че е щастлив. Сигурно е хукнал някъде с приятелите си. Може и да е решил да се прибере пеша. Звънна ли в къщата?

— Не — каза тя и веднага набра номера на мобилния телефон. Когато сигналът свободно звуча достатъчно дълго, тя поклати глава. — Няма го.

— Добре тогава, хайде да се позавъртим наоколо. Тръгвай с мен — нареди Тъкър.

— Ще обиколим повече места, ако сме отделно.

— Изобщо не си в състояние да седнеш зад волана — възпротиви се той. — Прекалено разстроена си. А и два чифта очи в една кола гледат по-добре от сам човек.

Тъкър първо подкара към парка, за да провери да не би някои от децата да не ритат или просто да се мотаят там. Имаше поне

двадесетина, но никой не беше виждал Томи след края на часовете.

— Може да е с Гари — предположи едно момче.

— Кой е Гари? — попита Тъкър.

— Приятел на Томи — отвърна Дейзи, облекчена, че може да е с някой, когото познава. — По-голямо момче, на тринайсет, май. От сравнително скоро е в града. Скоро вечеря у нас. Сигурно е с него.

След като отново се качиха в колата на Тъкър, той я погледна сериозно.

— Нали не предполагаш, че този Гари е бил едно от момчетата, които са говорили за марихуана?

— Не, разбира се. Томи каза, че не познава онези момчета, а и те са били от гимназията — в същия момент ѝ хрумна друга мисъл. — Тръгвай към пристанището.

Брат ѝ я погледна учудено.

— Да не би да мислиш, че е отишъл при Боби?

— Не, отишъл е да гледа лодките. Говореше, че бащата на Гари имал лодка за риболов, може да са отишли да я разгледат. Или пък да покаже на Гари скутера, който видя онзи ден.

Тъкър кимна и потегли към пристанището. Стигнаха за десет минути, но това бяха най-дългите десет минути в живота на Дейзи. Томи трябваше да е някъде по доковете. Трябваше да е там, защото в противен случай се налагаше да звъни на Уокър. А това бе последното, което искаше да направи. Щом Тъкър намали и спря, тя изскочи от колата и хукна. Томи непрекъснато говореше за скутера, който двамата с Уокър бяха видели миналия уикенд. Сигурно беше там, а тя знаеше къде е спрял.

Препъвайки се по чакъла на паркинга, тя продължи да тича. Тъкър бе плътно зад нея и я предупреждаваше да е по-внимателна, за да не си счупи врата или да падне в реката. Задъхана стигна до мястото, където трябваше да е лодката, но го намери празно. В гърлото и заседна стон.

— Няма го — прошепна на пресекулки тя.

— Какво?

— Скутерът, който Томи смяташе за страхотен.

— Този, дето Уокър смята, че го използват за пренасяне на наркотици ли? — предположи Тъкър. — Боби ми разказа това-онова.

Дейзи измърмори нищо много нетипично за една дама и в същото време направи връзката.

— На кого е тази лодка? — попита тя. — Защо никой не ми е казал нищо?

— На някой си Крейг Ремингтън. Боби спомена, че бил около трийсетгодишен.

Обзе я облекчение.

— Значи не е това. Второто име на Гари е Финч. Баща му е пенсиониран военен. Сигурна съм, че така ми каза Томи.

— Да поговорим с Боби — предложи Тъкър. След като Дейзи не го последва веднага, той я погледна напрегнато. — Добре ли си, сестричке?

— Не. Няма да съм добре, докато не видя Томи и не ти докажа, че няма връзки нито с банди, нито с наркодильри — тя се намръщи. — Готов си да повярваш и най-лошото за него още от самото начало.

— Но бях прав за бижутата, нали? — напомни ѝ тихо той.

— Много добре знаеш защо ги взе — сопна се тя. — А и освен това, ги върна.

— Работата е там, че ги беше взел.

— И затова вече го приемаш за престъпник. Браво! Да не би да си забравил, че има такова нещо като втора възможност?

— Къде отиде здравият ти разум? — сопна ѝ се Тъкър. — Нямах нужда от подобно нещо, Дейзи. И точно това смятам да кажа на Уокър, когато се появи в събота. Томи си е негова отговорност. Крайно време е да приеме този факт и да поеме нещата.

Тя застана пред брат си, без да обръща внимание на едрото му тяло, разтреперана от ярост.

— Само да си посмял, Тъкър Спенсър и повече никога няма да ти проговоря. Никога!

Той премига при тези думи, но за нейно съжаление не отстъпи.

— Ако това ще те предпази, та момчето да не ти разбие сърцето, значи рискът си струва.

— Единственият, който ми разбива сърцето, си ти — кресна тя. — Кога успя да станеш такъв студен, коравосърдечен кретен? Да не би да върви неотлъчно със значката?

— Ей, ей, какво става тук? — попита Боби, докато тичаше към тях. — Чак вътре се чувате.

— Малко недоразумение — отвърна спокойно Тъкър.

— Ако вярваш, че е така, значи си безчувствен идиот — процеди намръщено Дейзи.

Боби ги гледаше в недоумение.

— Какво става? Ти винаги си била пазителят на мира в това семейство, винаги ти оправяше нещата.

— Промених се — отвърна сърдито тя.

— Защо не започнеш от самото начало? — предложи Боби. — Очевидно нещо ми се губи.

— Томи изчезна — каза му Дейзи. — И вместо да е разтревожен за него, нашият брат реши, че е част от някоя банда престъпници.

— Какво? — недоумяваше Боби и погледна изумен Тъкър. — Ти да не си превъртял?

Тъкър въздъхна тежко и прокара длан по късо подстриганата си коса.

— Изобщо не съм казвал, че е част от банда престъпници. Дейзи преувеличава. Казах, че може да се замеси с неподходящите хора. Дори и Уокър се притесняваше за това.

— Единственото, за което трябва да се притесняваме сега, е къде е той — прекъсна ги нетърпеливо Дейзи.

— Тук мога да ви помогна — каза Боби. — Излезе с лодката на Пол Финч, със самия Пол и сина му Гари — той погледна Дейзи. — Кълнеше се пред мен, че отива с твое разрешение.

— Няма такова нещо — отвърна разпалено тя.

— Съжалявам, Дейзи, щях да го спра ако знаех.

Тъкър поклати глава.

— Какво знаеш за този Финч.

Боби погледна Дейзи и заговори бавно.

— Току-що се е пенсионира от флота. Двамата с жена му купили къщата на старите Милстед. Има чудесна лодка, която държи на док тук. Взе момчетата да ги повози — отново погледна извинително Дейзи. — Честна дума, дори не ми е минало през ума. Знаех, че си се запознала с Гари, че идва у вас, за да помага на Томи с лодката.

Дейзи се отпусна на една от стоянките с въздишка.

— Слава богу. Кога трябва да се върнат?

— Пол каза, че ще са тук по залез, освен ако рибата изобщо не кълве. Може и по-рано. Защо не седнете да пийнете по нещо и да спрете да се цупите един на друг?

— Все още съм бясна — каза Дейзи и отказа да погледне Тъкър.

— Каза ли вече всичко, което имаше да казваш? — потръпна престорено Тъкър.

— Мисля, че няма друго — Дейзи се засмя и го хвана го за ръка. — Хайде да влезем и да видим дали можем да убедим главния готвач да ни приготи по едни раци, докато чакаме Томи.

— А докато чакаме, ще измислим подходящо наказание — продължи Тъкър с нескрит ентусиазъм.

— Всичко свързано със затвор и решетки, отпада — предупреди го Дейзи.

Тъкър се намръщи.

— Не и в моите тефтери.

— Затова не раздаваш ти присъдите — каза му тя.

— Нещо ми подсказва, че Уокър ще се съгласи с мен в този случай — не се предаваше брат й.

Страхуваше се, че той е прав.

— Тогава не мислиш ли, че е най-добре да не споменаваме пред него този дребен инцидент?

Тъкър я погледна, готов да спори, но Боби го погледна предупредително и Тъкър замълча. Дейзи му се усмихна щастливо.

— Не е ли семейното единомислие нещо чудесно?

— Разбира се — съгласи се Боби. — Какво ще кажеш, Тъкър?

— Лично аз мисля, че е смрадлива работа — обърна се изпълнен с надежда към Боби. — Само че няколко рака с пържени картопки и салата от моркови и зеле определено са в състояние да ми променят мнението.

— Няма ли да го приемеш като опит за подкуп, представителю на закона? — попита мило Дейзи.

— Неее — отвърна Тъкър. — В момента не съм дежурен. Освен това, надявай се храната да ми хареса, защото по моя тефтер, това хлапе здравата я е загазило, задето те уплаши до смърт.

— Бързо донасяй раците, Боби!

Когато лодката се върна, всички бяха много по-спокойни. Независимо от това, още щом погледна Дейзи, Томи простена.

— Май съм загазил, а?

— И още как — отвърна тя. Огледа Пол Финч, забеляза квадратната челюст, късата, типично военна подстрижка и виновното изражение. — Сигурно вие сте господин Финч.

— Майор, госпожо. Съжалявам, че сте се притеснили за Томи. Аз знаех, че ви е казал — той се намръщи към сина си. — Ти нали ми каза, че е поискал разрешение.

На Дейзи ѝ дожаля за момчето, което изглежда се паникьоса от думите на баща си.

— Не обвинявайте Гари. Очевидно всички така са знаели — каза сухо тя.

— Няма да се повтори — обеща бащата на Гари. — Ще ви се обадя лично.

— Много ви благодаря — тя погледна Тъкър. — Тръгваме ли?

Неочаквано лицето му се озари от усмивка.

— Веднага.

Когато стигнаха паркинга и се насочиха към патрулната кола на шерифа, Томи позабави крачка. Дейзи забеляза със задоволство, че в очите му припламна страх.

— Да не би да съм арестуван? — попита той с тъничко гласче.

— Нещо нередно ли си направил? — попита тихо Дейзи.

Стреснатият поглед на Томи се изви към нея.

— Забравих да ти кажа къде отивам — отвърна веднага той. — Извинявай. Моля те, много те моля, прости ми.

— Излъгал си и Боби — продължи тя.

— И на него ще му се извиня — обеща той.

— И майор Финч.

Томи кимна мрачно. Дейзи погледна Тъкър.

— Ти какво мислиш? Да го оставим ли на изпитателен срок този път?

— Аз лично смятам, да го затворим за наказание.

Дейзи погледна замислено Томи, след това кимна.

— Май си прав. Извършил е сериозни нарушения.

— За колко? — попита Томи, раменете му увиснали от отчаяние.

— До края на седмицата — отвърна Тъкър.

— До кой ден?

— До неделя.

— Ама нали вуйчо Уокър ще дойде в събота — запротестира той, но бързо замълча. — Май доста оплесках нещата.

— Така е — съгласи се Дейзи. — Уплаши ме, Томи.

Той я погледна изумен.

— Ти си се уплашила?

— Много.

— Тогава ти трябва да ме прибереш на топло — каза той тъжно. След това в очите му светна надежда. — А какво ще кажеш само до събота?

— Наказанието не е никакво наказание, ако не ти се отнеме нещо, което е важно за теб — каза му Дейзи.

— Сигурно е така.

Дейзи не можеше да понесе тъгата по лицето му. Реши, че си е научил урока достатъчно добре и повече няма да нарушава правилата.

— Според мен, човек, който е затворен пак може да излиза в двора — отстъпи най-сетне тя.

В очите му просветна възбуда.

— И да си работи по лодката.

Тя кимна и в следващия миг изпита истински шок, когато Томи я обгърна в задушаваша прегръдка.

— Обичам те — заяви той.

Сълзи пареха очите ѝ, когато го прегърна.

— И аз те обичам, миличък.

Не смееше да погледна Тъкър в този момент, защото знаеше какво ще види. В най-добрия случай братска загриженост, а в най-лошия — истински страх. И някъде дълбоко в себе си знаеше, макар че не искаше да си признае, че има право да се притеснява. Отношенията ѝ с това дете се бяха задълбочили прекалено много.

А също и с вуйчо му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, вуйчо Уокър. Аз съм наказан — заяви Томи в мига, в който в събота сутрин Уокър се появи на вратата.

Уокър веднага погледна Дейзи. Тя не бе споменала нищо, когато говориха по телефона. Всъщност, сама бе казала, че всичко в Тринити Харбър е „нормално, направо чудесно“, когато в петък ѝ звънна, за да каже по кое време да го очакват. Сигурно и това бе част от сложната система да не му дава повод да я критикува за нищо. Като че ли би го направил, помисли си раздразнен той. Беше доволен, че тя се бе появила в онзи момент. Каквото и да станеше, винаги щеше да ѝ бъде благодарен.

— Така ли? — попита тихо той и я погледна намръщен. — А някой ще благоволи ли да ми каже за какво става въпрос?

— Нищо сериозно — каза Дейзи, но очевидно това бе нагла лъжа. Дори не смееше да го поглежда в очите.

Уокър се обърна към Томи.

— Ами ти? Има ли какво да ми кажеш?

Томи сигурно най-сетне усети напрежението в стаята, защото се извърна гузно към Дейзи.

— Да не би да казах нещо лошо?

— Не — въздъхна тя. — Каза истината. Надявах се да не безпокоим вуйчо ти с това.

— Не съм обезпокоен — каза Уокър. — Започвам да се нервирам.

— Можем да го обсъдим по-късно — предложи Дейзи.

— Според мен, сега е моментът. Томи, иди си в стаята.

— Но на мен ми е позволено да излизам — опъна се той. — Мога да отида навън.

— Казах ти да си отидеш в стаята — ревна Уокър и след това потри очите си с ръка. — Извинявай, че ти се развиках. Би ли направил, каквото ти казах, за да можем с Дейзи да поговорим?

Томи се въртна и изскочи навън с възмутено изражение.

— Много добре се справи — каза Дейзи, очевидно решила, че една обида е най-добрата защита.

— Не сме тук, за да обсъждаме моето поведение.

— Така ли? Не желая да обсъждам каквото и да е с един грубиян.

Уокър едва сдържа ругатнята си, но единствено защото знаеше, че така само ще влоши нещата. Щом Дейзи решише да мълчи, никога нямаше да успее да измъкне отговор от нея.

— Добре, чудесно. Щом искаш любезности, така да бъде. Ще си сипя чаша кафе и можем да седнем. Тогава ще ми разкажеш какво е станало през седмицата.

Дейзи го гледаше и кипеше от гняв, докато той бавно и спокойно си наля кафе, постави чашата на масата и внимателно примъкна стол и за нея.

— Ти ще седнеш ли?

— Не, благодаря.

Той сви рамене.

— Както желаяш. И така, каква лудория е сторил Томи, та се е наложило да му налагаш наказание?

— Няма значение. Аз се справих — каза тя, все още права, раменете ѝ изпънати назад, а брадичката вирната.

— С какво си се справила?

Тя го погледна с нескрито раздражение.

— О, за бога, ти какво си въобразяваш, че едно дете никога не прави бели ли?

— Според мен това дете прави само бели. И освен това си мисля, че си прекалено мека с него. За да го накажеш ти, значи много, ама много е прекалил. Вече си представям разбити прозорци, може би кражба от магазин. Или пък да не се е измъкнал посред нощ, за да се настани отново в бараката на Мадж Джесъп?

— Я не ставай смешен. Той не би направил нищо подобно.

— Тогава какво, ако бъдеш така добра да ми кажеш?

Тя го гледа, с неприкрит яд цяла една минута, след това въздъхна тежко.

— Добре, щом настояваш. Изчезна, без да ми се обади и отишъл за риба с един приятел и баща му. Излъгал и Боби, и майор Финч, като им казал, че аз съм го пуснала.

Думите ѝ бяха изречени толкова бързо, че Уокър една схвана смисъла. Когато най-сетне осъзна казаното, я погледна недоумяващо.

— Ти, разбира се, си права. Постъпил е зле, но аз реших, че е станало кой знае какво — каза той и прокара ръка през косата си.

— Защото винаги мислиш за най-лошото.

— Не е вярно — той я погледна безизразно. — В този случай ти си била тази, която е очаквала най-лошото.

— Всъщност, беше Тъкър, но се разбрах с него. Вече няма толкова прибързано да дава преценки за Томи — каза мрачно тя.

Той усети, че тук има още нещо, но не настоя с въпроси.

— Добре, тогава, имам само още един въпрос. Защо не ми каза, че Томи е направил нещо нередно, за да се справим заедно? Страхувала си се да ми разкажеш какви ги е надробил? Искала си да си мисля, че всичко е тип-топ.

В очите ѝ проблесна паника.

— Не ставай смешен. Защо ще се страхувам.

— Защото си си набила в главата глупавата мисъл, че ще използвам какво ли не срещу теб, за да отведа Томи.

Тя внезапно пребледня и най-сетне се отпусна на стола, който той ѝ бе предложил по-рано.

— Ще го направиш ли? — попита притеснено тя. Уязвимостта ѝ сякаш го преряза. Сега вече разбра защо Тъкър и баща ѝ бяха толкова притеснени. Дейзи бе много по-емоционално обвързана с племенника му от един обикновен приеман родител, толкова, че той наистина не я разбираше.

— Искам да те попитам нещо — каза той без да отговаря на въпроса ѝ. — Как според теб, ще се разреши този въпрос? Когато след няколко седмици учебната година приключи, какво ще стане?

Тя преглътна с усилие и срещна погледа му с изпълнени със сълзи очи.

— Нямам представа — прошепна тя.

Сърцето му се сви заради нея.

— Искаш той да остане тук при теб, нали? През всичкото това време просто си си приказвала, че ни даваш време да се опознаем с Томи, да свикнем с мисълта, че ще живеем заедно.

— Не е вярно. Искам вие двамата да поддържате връзка — брадичката ѝ се вдигна предизвикателно. — Аз мога да му бъда добра

майка. Това, което се случва, не означава, че не мога да съм добра майка.

— Не, разбира се — съгласи се Уокър.

Пресегна се през масата и пое ледената ѝ ръка в своята. Тя трепереше. За пръв път от много отдавна се почувства напълно безпомощен. Беше в състояние да се справи и с най-тежкото престъпление, но една ужасена жена, която смяташе, че съдбата ѝ е в ръцете му, го разтърси. Не желаше никой да зависи от него, нито Томи, нито Дейзи.

— Може би точно така ще се получи — каза най-сетне той. — Може би именно ти си това, от което се нуждае Томи. Господ е свидетел, че никога не съм бил подходящ за родител.

— Ти ще си отличен баща — каза разпалено тя, въпреки, че говореше против собствените си интереси. Той се усмихна на инстинктивната ѝ честност.

— Ще ми се да можех да ти кажа как ще завърши всичко това, но не мога. Не знам, кое е най-доброто. Никога не сам предполагал, че ще попадна в такава ситуация. А и след като бившата ми жена ме напусна, защото бях калпав баща. Възможността да прибера Томи ме плаши до смърт.

— Но ти си толкова добър с него — каза тя.

Уокър се усмихна леко.

— Да, ти направи всичко по силите си, за да ме накараш да повярвам, че е така. Вече съм почти убеден.

— Каква ирония — каза тя.

— Нима? — усмихна се мъжът. Прокара палеца си по кокалчетата ѝ, внезапно забелязал колко е гладка кожата ѝ, как пари при всеки негов допир. — Ако все пак Томи дойде при мен, мога само да ти обещаая, че ще продължиш да бъдеш част от живота му.

По бузата ѝ се търкулна сълза. Тя бързо я избърса. Затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— И как ще стане, след като той ще бъде във Вашингтон.

— Ще го уредим.

— Това си е едно нищо — каза тъжно тя. — Това си е едно голямо нищо.

Уокър се опита да се постави на нейно място и разбра, че е права. Виждаше собствените си деца при редките посещения през

лятото и това си бе едно нищо. Повтаряше си, че не заслужава повече, че не иска повече, но това бе заблуда. Всеки ден усещаше липсата им. Не си позволяваше да го признава, защото мисълта му причиняваше болка. Той продължаваше да седи, стиснал ръката на Дейзи, докато обмисляше как е протичал живота му и как би съсипал нейния ако отведе Томи. В този момент на вратата се позвъни.

Дейзи гузно отдръпна ръка и стана. Личеше й, че е притеснена.

— Кой ли може да е?

— Аз знам — отвърна мрачно Уокър. — Щях да ти кажа като пристигнах, но... шефът ми и жена му ще прекарат уикенда в Тринити Харбър. Предполагам са решили да се отбият първо тук. Гейл няма търпение да се запознае с Томи — с теб, добави наум той, осъзнал размера на бедата, която го очакваше пред входната врата. — Можем да се направим, че няма никой — предложи обнадежден той.

— Да не би твоят шеф да е от хората, които лесно се отказват? — попита тя и го погледна любопитно.

— За съжаление не — призна Уокър. — А жена му е още по-тежък случай.

— Чух те какви ги дрънкаш — каза въпросната жена, когато се появи на вратата на кухнята.

— Извинявай, Уокър, не успях да я спра — каза виновно Анди. — Нали знаеш каква е Гейл.

— Знам, разбира се. Хайде, влизайте — каза той почти гостоприемно.

— Уокър — сгълча го Дейзи, вече преодоляла шока. — Как можеш да се държиш така с приятелите си?

— А на теб кой ти каза, че са ми приятели? — измърмори той.

Анди се изхили. Гейл влезе и целуна звучно Уокър по бузата.

— Да не си въобразяваш, че ще ме уплашиш? — попита го тя, след което се обърна към Дейзи и я загледа с интерес. — Ти сигурно си Дейзи. Аз съм Гейл. А това е съпругът ми Анди. Изобщо не обръщай внимание какви ги разправя Уокър. Всъщност, ние сме много приятни хора.

— А има ли кой да се изкаже във ваша подкрепа? — попита Уокър, забелязал, че Дейзи изглежда леко озадачена от фамилиарното поведение на Гейл. Гейл, с огнено червената си коса и открито отношение към всички, винаги въздействаше на хората по този начин.

Умните приятели просто се оставяха да ги повлече с вихреното си отношение и не се съпротивляваха. Но дори и Анди понякога се учудваше на непредсказуемите ѝ реакции.

— Много ми е приятно да се запознаем — каза Дейзи, типичното ѝ южняшко гостоприемство в действие. — Искате ли кафе или чай? Правила съм сладкиш тази сутрин. Има кекс с орехи и кафе.

— А на мен не си ми предложила — спомена засегнато Уокър.

— Трябваше да обсъдим други неща — обясни тя. — Разсеях се. А и обикновено ти надушваш сладкишите още с влизането. Никога не ми остава време да ти предложи каквото и да е.

Гейл ги наблюдаваше очарована. Прекалено очарована, според Уокър. Той се обърна към Анди.

— Мислех, че ще ѝ връчиш кредитните карти и пари в брой и ще я пуснеш на свобода.

— Опитах. Поне веднъж се оказа, че мисли за нещо по-важно от пазаруването.

— Пазаруване? — грейна лицето на Дейзи. — Никога не ми остава време да обиколя всички малки магазинчета в града. Мога да те заведа. И без това трябва да избирам подаръци за рождени дни.

Самата мисъл, да остави Дейзи с най-голямата сватовница на Вашингтон, накара Уокър да потръпне, но не виждаше как да предотврати този момент, без да заприлича на параноик.

— След малко — каза Гейл. — Първо искам да се запозная с тайнствения племенник на Уокър. След това, вие момчета правете каквото искате до довечера, а ние с Дейзи отиваме да изкупим магазините.

Уокър се замисли дали да не изпрати Томи с жените, само и само да не им позволи да се разприказват прекалено много. Можеше да си представи как Дейзи би реагирала на подобно предложение. Не, двамата с Анди се налагаше да останат тук, с наказаното момче.

— Аз ще го извикам — предложи Дейзи, вече тръгнала към вратата. — Ти си поприказвай с приятелите си.

— Боже, боже, боже — започна Гейл в мига, в който останаха сами. — Анди не ми беше казал, че Дейзи е великолепна.

— Нито пък Уокър — изтъкна Анди. — Да не мислиш, че сме седели в управлението и сме я обсъждали?

— Да не си въобразявате, че ще повярвам! — изви Гейл очи към тавана.

— Така е — опита се да се защити Анди. — Уокър никога не е казвал и дума за нея, поне не и за външния ѝ вид.

— А дори и да бях, нямаше да допусна, че би хукнал, за да сподели с теб. Някои от нещата, които разказвам на съпруга ти, трябва да си останат между нас. Това са тайни мъжки работи.

Гейл се изкиска.

— Ако наистина вярваш на това, значи изобщо не ме познаваш. Мога да измъкна от него почти всичко, което реша, че трябва да науча.

Уокър погледна приятеля си с престорена жалост.

— Добре че ми каза. Напомни ми никога повече да не ти разказвам за личните си проблеми.

— Какво да ти кажа. Като пластилин съм ѝ в ръцете — Анди сви безпомощно рамене. — А тя винаги разбира дали не крия нещо. Ви-на-ги.

Нямаше повече възможност да говорят по този въпрос, тъй като Дейзи се върна, следвана от Томи. Той бе с чиста риза, изгладени дънки и нови гуменки. Косата му бе грижливо зализана назад. Уокър не успя да го познае. Очевидно Дейзи възнамеряваше да направи добро впечатление. Погледна към Уокър в очакване да го представи.

— Анди, Гейл, това е племенникът ми, Томи Фланагън.

За негова изненада, Томи пристъпи напред и се здрависа първо с Анди. Сигурно Дейзи го бе научила. Подаде ръка и на Гейл, но тя я пренебрегна и го притисна към себе си в топла прегръдка.

— Сладичкият ми! Откакто чух за теб нямам търпение да се запознаем. Голям си късметлия, че си имаш вуйчо Уокър. Той е наистина голяма работа.

Уокър бе изненадан от похвалата. Двамата с Гейл не бяха наясно дали се мразят или се обичат, въпреки че се разбираха добре. Истината бе, че той много я обичаше, но се стараеше да не ѝ го показва, защото гледаше да я държи далеч от личния си живот.

— Томи, ти не искаш ли да дойдеш на пазар с нас с Дейзи? — предложи Гейл.

— Май няма да стане — отвърна Уокър, без да даде на Томи възможност да приеме поканата. — Остава тук с Анди и с мен.

— Наказан съм — обяви Томи, очевидно без да съзнава, че това трябваше да го е засрамило. — Оплесках нещата и Дейзи ме наказва чак до края на седмицата. Мога да излизам, но само на двора.

— Ясно — каза Анди, като едва прикриваше смеха си. — Това значи ли, че все още работиш по онази лодка, за която чувам толкова много?

Лицето на Томи светна.

— О, да. Искате ли да ми помогнете? — попита обнадеждено той.

— С удоволствие — отвърна Анди.

— Защо не си вземем по една бира и не се захванем за работа? — предложи Уокър и се насочи към хладилника.

— Томи, ти искаш ли нещо газирано?

— Разбира се. И сладки.

— Дадено — съгласи се Уокър. — Нали знаеш къде са?

Томи грабна цяла шепа и предложи на Анди.

— Страхотни са.

— Така си е — съгласи се Уокър.

— Не, благодаря. След малко — отвърна Анди, докато наблюдаваше внимателно Уокър. Приведе се напред и целуна разсеяно жена си. — Да напазарувате добре.

— Естествено. Ние с Дейзи има доста неща, за които да си поговорим.

Думите ѝ изпълниха Уокър с чувство на обреченост. Стори му се, че е изпаднал в много по-голяма беда, отколкото в първия ден, когато стъпи в Тринити Харбър. Кикотът на Анди потвърди подозренията му.

— Сега вече я закъса, приятелю — прошепна Анди, когато излязоха навън. Томи вече бе изтичал напред.

— До сега не бях, но работата е лоша — съгласи се унило Уокър. — И трябва на теб да ти благодаря. Не можа ли да заведеш Гейл в Оушън Сити или Риобот Бийч? Не можахте ли да отидете на което и да е друго място, та трябваше да пристигнете точно в Тринити Харбър?

— Ти майтап ли си правиш с мен? Та тя щеше да подаде молба за развод ако откажех. Това пътуване е предвидено още от мига, в който научи за Томи — той се усмихна широко. — А като чу за Дейзи, това вече беше сметаната на тортата. Но трябва да призная, че след като ви видях двамата, направо не знам какво става тук.

— Нищо не става — натърти Уокър. — Нищо!

Анди го погледна унесено.

— Да, да. И аз така разправях, след като се запознах с Гейл, да не би да си забравил?

За нещастие беше забравил.

— Тук не е същото — настоя той.

— Ще видим.

— О, я разкарай тази самодоволна физиономия — изръмжа Уокър.

— Не мога — каза Анди с още по-широка усмивка. — Прекалено дълго чакам този момент.

— Още нищо не си дочакал — повтори Уокър. Само че усети, че колкото и да го повтаря, това няма да промени убеждението на приятеля му. От веселото лице на Анди разбра, че не е успял да го убеди. Самият Уокър вече се колебаеше дали е прав.

Дейзи трябваше да се сети, че желанието на Гейл да се измъкне от къщата няма нищо общо с пазаруването. Още щом пристигнаха в центъра, тя се упъти към заведението на Ърлин, сякаш ходеха все там години наред. Веднага избра най-закътаното сепаре. Не че имаше такова, като се имаше предвид слабостта на Ърлин и клиентите ѝ да подслушват.

Когато им сервираха гъстите шоколадово млечни шейкове, Гейл я погледна внимателно.

— Добре, разказвай всичко подред.

— Кое всичко? — попита Дейзи, докато се чудеше как да избегне разпита.

— За вас с Уокър, естествено.

— Че аз почти не го познавам.

— Понякога не ти е нужно много време, за да разбереш, каквото ти е необходимо — отбеляза мъдро Гейл.

Дейзи преглътна шумно. Чувстваше се неудобно. Жена, която познаваше от съвсем скоро я разпитваше за неща, за които тя самата не искаше дори да мисли. Нищо чудно, че Уокър изглеждаше толкова нещастен, когато Гейл предложи да отидат на пазар. Той много добре е

знаел какво предстои. Ами тя? Дали не ѝ се искаше просто да научи за него повече от човек, който го познаваше много по-добре?

— Защо ти не ми разкажеш за него? — предложи тя с намерението да размени ролите. — Познаваш го от повече време.

— Добър ход — отбеляза одобрително Гейл. — Доста хитър.

— Очевидно не чак толкова — отвърна сухо Дейзи. — Не ми отговори.

— Добре, направо на въпроса. Интересуваш ли се от Уокър или не?

— Той е вуйчо на Томи. Естествено, че се интересувам що за човек е.

Гейл изви очи към тавана.

— Моля те. Тук не става въпрос за Томи.

— Напротив — настоя Дейзи.

— Което значи, че си също толкова сляпа, колкото и онази глупачка, която го заряза. Уокър е невероятен мъж. Греховно красив. Човек на честта. Забавен. Той е най-подходящият мъж за която и жена да се сетиш. Да не би да се опитваш да ми пробуташ, че не си забелязала нищо?

Дейзи се изчерви под пронизващия поглед на жената.

— Е, добре, забелязала съм, че е хубав.

— Най-сетне — каза доволна Гейл. — Започвах да се притеснявам за теб.

— Само че тук наистина не става въпрос за нас с Уокър — подхвана отново Дейзи. — Оказахме се заедно заради племенника му и заради всичко, което се случи със сестрата на Уокър.

— Има връзки, които са започвали и с много по-малко. А ти вече го държиш в ръцете си благодарение на това прекрасно момченце.

Дейзи се разсмя на способността на Гейл да вижда единствено това, което ѝ беше угодно.

— Трябва ли да изтъквам огромния брой неща, които ни разделят?

Гейл махна незаинтересовано с ръка.

— Това, че имате различия, просто прави нещата много по-интересни. Я виж нас с Анди. Той е тих и самовгълбен, а аз никога не млъквам. Бях разведена с две деца, когато се срещнахме. Анди никога

не е искал деца, но едва ли на света има по-добър баща от него. Те са вече в колеж, но ми се струва, че му липсват повече, отколкото на мен.

— Ти работиш ли?

— Всъщност, търся си нещо, което да ми помогне да не полудея след като децата не са у дома. Ако зависеше от мен, те трябваше да отидат в Джорджтаун или в Джордж Вашингтон, за да си живеят вкъщи, ама не, единият е в Станфорд, а другият — в Калифорния. Просто нямаше по-далечни места, на които да заминат.

— И двете са страхотни учебни заведения. Трябва да се гордееш с тях.

— Гордея се, но щях да съм също толкова горда ако бяха по-близо до дома.

Дейзи ѝ съчувстваше. Тя си представи колко ще ѝ бъде мъчно, ако Томи го няма дори и за няколко седмици. А да си замине детето ти след като е било до теб осемнайсет години, сигурно бе невероятно трудно.

— И какво ти се иска да правиш? — попита тя.

— Някакъв бизнес — отвърна замислено Гейл. — Ако успея да убедя Анди да се премести на някое такова място, бих отворила малко магазинче начаса.

— Какъв точно магазин? Галерия? Занаятчийска изложбена зала? Антики? Може би книжарница? Тук имаме нужда от една добра книжарница. В супермаркетите продават само джобни криминалета и любовни романи.

— Книжарница с кафене — отвърна Гейл, обхваната от ентусиазъм. — Това ще бъде прекрасно. Знам колко много ще го обичам. Чудя се дали тук има подходящо място.

— Ти сериозно ли говориш? — попита Дейзи, учудена, че жената е стигнала толкова далеч в мечтите си. — Наистина ли искаш да огледаш някой обект? Или просто е импулс, просто забележка?

— Когато ме опознаеш, ще разбереш, че почти всичко, което правя е импулсивно — обясни Гейл. Тя изглеждаше наистина готова да прегледа какво се предлага на пазара на недвижимите имоти.

— Анди ще ме убие — каза тя и се усмихна. — Защо пък не. Много добре знаеше какви са рисковете, когато ме доведе тук за уикенда. Говоря му за тази идея от цяла вечност, още откакто попаднахме тук за пръв път преди няколко години. Май вече е време да

си постигна моето. Така му се пада, след като предложи да дойдем тук, само и само да не боядисва къщата.

— Не е казано, че трябва да подпишеш договор само след един оглед — каза Дейзи и я поведе към офиса на агенцията за недвижими имоти.

— Ами да — съгласи се Гейл.

Само че час по-късно, когато влязоха в занемарена къща, въодушевлението в очите на Гейл бе неприкрито.

— Идеална е — прошепна тя. — Съвършена.

Дейзи огледа счупените перила на верандата, разбитите стъкла и натрупалите се вътре паяжини и прах.

— Как така съвършена? — попита със съмнение тя. — Извинявай, но не виждам нищо съвършено.

— Само си представи. Помисли си как ще изглеждат подовите след като се почистят и полират. Има толкова много ниши и чупки за да се направят уютни ъгълчета за четене и кафе-бар. На терасата ще се сложат масички, които да гледат към двора.

Дейзи погледна избуялите храсти и плевели, и покритата с глухарчета поляна.

— Май твоето въображение е по-добро.

Уил Брайсън усети, че Дейзи се опитва да охлади ентусиазма на клиентката. Обикновено спокоен като всички други в Тринити Харбър, той неочаквано се превърна в истински вулкан от факти и цифри за вероятните разходи по ремонта. Дейзи бе сигурна, че е намалил с няколко хиляди долара, ако не и с десет хиляди.

— Значи искате оферта? — заключи той, когато вече не му бе останал дъх.

— Дайте ми час — каза Гейл и погледна замечтано къщата. — Ще ви се обадя.

— Ти не говориш сериозно — каза Дейзи, когато се качиха в колата. — Дори не предположих, че ще стигнеш чак до там.

— Да, но стана точно така. Това е, което искам да правя и сега е идеалното време — каза Гейл. — Хайде да се връщаме у вас. Трябва да видя мъжа ми.

— Нали няма да го водиш там? — попита Дейзи и се опита да си представи реакцията на Анди, когато види този полусруттен ужас. Но не го познаваше достатъчно добре, за да предположи.

— О, боже, не — каза Гейл и ѝ намигна. — Ще го отведе направо в стаята ни в мотела. След това ще изгаря от нетърпение да види къщата.

Дейзи я погледна с уважение. Когато ставаше въпрос за убеждаване, май някой трябваше да я научи на това-онова.

— Късмет.

— О, скъпа, късметът няма нищо общо — отвърна Гейл. Дейзи се зачуди дали тя някога ще се радва на подобно самочувствие. Замисли се как Уокър я поставя на колене само с един поглед и въздъхна. Никакъв шанс.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целият проклет град попадеше в ръцете на янки! Кинг слушаше отвратен бръщолевеното на Уил за крупната продажба през уикенда, когато някаква луда от Вашингтон, дето щяла да отваря книжарница и кафене, закупила къщата на стария Кинкайд.

— И на кой му е потрябвало кафене в Тринити Харбър? — ръмжеше Кинг. Какво му е на заведението на Ърлин? Приятелите му завъртяха многозначително очи.

— Ърлин се оправя доста добре, но няма начин да ти приготви едно свястно кафе — каза Пийт и потръпна щом отпи нова глътка. — Има вкус на акумулаторна киселина.

— Ти пък как разбра какъв е вкусът на акумулаторната киселина? — дръпна се Кинг и погледна Пийт с отвращение. — Пет пари не давам за мнението ти. Това ново кафене за мен си е пълна дивотия. Скоро някой ще се намърда тук и ще открие нафърфаросан бутик, пълен с дрехи, произведени от чужденци. Дайте ми на мен една обикновена тениска и дънки от Уол Март. За мен са си добри. Също и заведението на Ърлин.

— Защо нищо не казваш за книжарницата? — заяде се Пийт.

— Сигурно защото единственото, дето Кинг чете са фючърсите за добитъка и сведения за фуража и зърното — намеси се Уил.

Щом се спомена фураж и зърно, лицето на Дони се оживи. Този човек, според Кинг, никога не мислеше за друго. В главата му имаше само овес, сено и жени, а останалото не го интересуваше.

— Няма нищо лошо да четеш за фураж и зърно — намеси се Дони в защита на Кинг.

— В това няма нищо интелектуално — изрепчи се Пийт.

— Дали ще има отдел за списания? — зачуди се Дони с надежда.

— Ако има, бас държа, че няма да доставя Плейбой, така че не хаби празни надежди — сръза го Пийт.

Кинг им се намръщи. Как стана така, че разговорът се отплесна на друга тема? Проблемът беше, че магазинът ще се държи от янки.

— Я да се върнем на въпроса за книжарницата — каза той. — Ако искате да знаете прочетох една велика книга за Робърт И. Лий миналата седмица. Там имаше един изключителен човек. Появи се ей така. Разбираше всичко за корените на човек и познаваше историята.

Приятелите му изпъшкаха.

— Не е ли крайно време да прекратиш тази война, Кинг? Тя така и така е приключила. Янките ни победиха — каза Пийт.

— Тук никой не ни е победил. Аз все още си имам земята, нали? Нито един янки не е стъпил на нея, няма и да стъпи.

— А не беше ли детективът янки у вас оня ден? — попита Уил.

— Това не се брои — каза Кинг. — Аз трябва да го държа под око, нали?

— Защо ми се струва, че Дейзи отговаря за тази задача? — разкикоти се Пийт, а Кинг поаления.

Този тип му създаваше много неприятности напоследък, но мътните го взели, не виждаше начин как да се отърве от Уокър Еймс завинаги. Франсис не искаше да се заеме. Дейзи просто го пренебрегваше. Ана Луиз му изнасяше проповеди, вместо да се заеме по същество. А Тъкър все повтаряше, че човекът не е нарушил нито един закон.

Май беше крайно време Кинг да постави картите на масата и да заяви на Уокър Еймс да си взима племенника, преди да е унищожил доброто име на Дейзи и да е разбил сърцето ѝ. Замисли се дали да не му позвъни веднага, но се отказа. Подобен разговор трябваше да се проведе на четири очи. Много неща ставаха ясни, когато погледнеш човек право в очите.

И в събота можеше да свърши тая работа. Ще чака Уокър, когато се появи в къщата на Дейзи. Трябваше да измисли как да я накара и нея, и момчето да излязат нанякъде, но това нямаше да е толкова трудно, след като обмислеше нещата. След това щеше да му се стъжни, но той бе готов да поеме риска. Все пак негов дълг бе да закриля дъщеря си, въпреки че тя нямаше нужда от закрилник.

Вече се дочуваше мърморене от някои родители, че не дава много добър пример като е допуснала някакъв непознат да живее при нея. Само думичка ако стигнеше до ушите на директора, нещата щяха да станат страшни. Кинг се съмняваше дали на шефа ѝ ще му стиска да защити Дейзи. Знаеше, че трябва да помисли за най-добрия подход,

който ще даде стопроцентов резултат. Убеждението бе доста несигурна работа, но Кинг бе достатъчно опитен. В случай, че убеждението се провалеше, винаги оставаше старата му пушка. Нямаше човек, който да не прозре истината, когато е изправен пред дулото ѝ.

За свое огромно изумление, Уокър започваше да очаква с нетърпение ежеседмичните си посещения в Тринити Харбър. Добре, де, истината бе, че обожаваше да се закача с Дейзи. Тази жена бе невероятна смес от невинност и изкушение. Чудеше се дали ще успее да удържи нещата така цяло лято, дори повече. Сега, след като Гейл кой знае как бе успяла да убеди Анди да купят някакъв имот, за да отвори магазин щом той се пенсионира, вече имаше още една причина да ходи в градчето. Беше готов на всичко, за да разбере как се е получило, но Анди не обелваше и дума по въпроса. За момента приятелят му твърдеше, че няма намерение да се пенсионира, но той не бе имал и никакво намерение да купува имоти в Тринити Харбър. А ето че се бе сдобил с къща, която всеки момент щеше да се срути. Това бе доста висока цена, за да се отърве от боядисването на къщата в окръг Колумбия. А сега, както изглеждаше, щеше да маже и поправя оная развалина до края на дните си, ако искаше да я приведе в приличен вид. Но така бе успял да успокои Гейл поне за момента.

Напоследък Уокър се замисляше как би се справил с Томи в окръг Колумбия. Франсис го притискаше за решение, което той нямаше. Работата му не бе с фиксираните часове от осем до пет. Детето не можеше да стои само. Ясно беше, че някой трябва да го наглежда. А и на Уокър не му беше приятно, че се налага да го откъсне от градчето, където бе на сигурно място, щастлив, за да го премести в града, където децата израстваха прекалено бързо, тласкани от желанието да оцелеят. Имаше само едно решение, но той все още го оставяше на заден план. Той бе ченге от големия град. Само за една седмица в Тринити Харбър щеше да полудее.

И въпреки това потегли от окръг Колумбия още на зазоряване, за да може да пристигне рано и да му остане повече време. Пристигна пред къщата преди Дейзи и Томи да бяха станали. Направи си кафе и излезе на задната тераса.

Пое дълбоко свежия въздух. Тревата все още бе покрита с роса, а над реката се стелеше мъгла. Всеки миг слънцето щеше да се покаже и да обagri реката и небето в невероятна отсянка на оранжево. Това му напомни за Дейзи. Тя бе спокойна, тиха и изящна в един момент, а в следващия ставаше като огнена лъвица. Чу вратата към терасата да се отваря, но не вдигна поглед. Беше открил, че първият поглед към Дейзи му действа като шок.

— Приличаш на дълбоко угрижен човек — каза тя и застана пред него.

Беше още сънena и топла в смачканата тениска и старите къси панталонки. Лицето ѝ бе свежо и често, освен накацалите по носа ѝ бледи лунички. Беше боса, а ноктите на краката ѝ — лакирани в яркочервено. Уокър не успяваше да откъсне очи от тях.

Тя погледна празната му чаша.

— Между другото, пиеш прекалено много кофеин.

— Сигурно си права — съгласи се миролюбиво той. Дейзи го загледа.

— Какво е това? Нямах ли някой духовит отговор? Няма ли да ме пратиш да си гледам работата? Учудвате ме, детектив.

Преди да е помислил доколко е разумно, той я сграбчи за китките и я дръпна на скута си. Наведе устни над нейните, преди тя да успее да негодува. Намерението му бе просто да я поизмъчва, да я накара да замълчи, но скоро се превърна в нещо много по-различно. Устните ѝ се разтвориха и поеа езика му. Ръцете ѝ плъзнаха по тялото му и задърпаха ризата, докато достигнаха голите му гърди. Краката ѝ се преплетоха с неговите. Бедрата ѝ не се отдръпнаха, когато усетиха възбудата му. Сърцето му блъскаше диво, а кръвта му кипеше, когато той най-сетне се осъзна и я отдръпна от себе си.

— Какво беше това? — попита тя озадачена и малко объркана.

— Една огромна грешка — каза той, измъкна се от шезлонга и се насочи по стълбите към алеята за коли.

Отдалечи се, преди да си бе променил мнението. Ставаше му все по-трудно и по-трудно да се държи разумно, когато е около нея. А и тя не правеше нищо, за да му помогне. Дори не протестираше. Дори щеше да е доволна ако той се самозабравеше. Бе все още разтърсен, когато влезе в местната закусвалня. Последният човек, когото искаше

да срещне, беше Тъкър Спенсър, но именно той се пхна в сепарето до него и го огледа с опитния поглед на ченге.

— Всичко наред ли е, Уокър?

Тъй като нямаше как да му каже, че за малко не прелъсти сестра му само преди няколко минути, той измърмори нещо, обърна се облекчено към младата сервитьорка и си поръча кафе.

— Обикновено или без кофеин?

Като се замисли как стана всичко, той й отговори бързо.

— Обикновено. И да е силно.

— Грешка, значи — повтаряше полугласно Дейзи, след като Уокър тръгна. Докосна подпухналите си устни. — И тази целувка, според него била грешка. А кой я започна, питам аз? Да не би да съм му се хвърлила на врата? Стоях си спокойно, когато той ме сграбчи. Той ме сграбчи — повтори тя, за да е убедена чия е вината.

— С кого говориш? — попита Томи, докато триеше сънено очи, още по пижама.

— С никой.

— Ама...

— Какво искаш за закуска? — попита кисело тя.

Томи я погледна предпазливо.

— Днес е събота. Нали в събота ядем палачинки?

Дейзи се съвзе.

— Разбира се. Къде ми е ума тази сутрин? — извади кутията с палачинкова смес и една купа и започна да разбива тестото.

— Къде е вуйчо Уокър? Дойде ли вече?

Тя вдигна поглед, за да му каже, че не дава пукната пара къде е оня тип, но не посмя да го каже пред Томи. А и не беше вярно. Умираще от желание да разбере къде е той, за да може да го избегне. Не искаше да го вижда, преди да се е успокоила и хормоните й да са престанали да буйстват. Може би към средата на юли щеше да е добре. А пък следващия декември щеше да е още по-добре.

За нещастие Томи се бе записал на бейзбол с благословията и на двамата. Тази сутрин имаше тренировка и двамата с Уокър бяха обещали да отидат. Нямаше как да не спази дадената дума. А Уокър можеше да ходи, където го завлекат дяволите.

— Дойде, но излезе — каза тя на Томи, когато изсипа първата порция в нагорещения тиган.

— И как така стана?

— Ще трябва сам да го попиташ.

Очите на Томи се присвиха подозрително.

— Нали не сте се карали?

— Двамата с вуйчо ти нямаме причина да се караме — отвърна сковано Дейзи и обърна палачинката във въздуха. — Само че не е моя работа да следя къде ходи и кога.

— Ей, аз само попитах — измрънка Томи. — Не е станало кой знае какво.

Дейзи въздъхна и постави първата порция пред него.

— Не, разбира се, че не. Май съм станала със задните части нагоре тази сутрин.

— По-добре се върни да поспиш още, за да станеш нормално.

— Може и да си прав — усмихна се Дейзи, но дълбоко в себе си знаеше, че това няма да ѝ помогне. Освен, разбира се, ако Уокър не бе в същото легло. Виж, това вече щеше значително да ѝ подобри настроението.

— Има ли от тези палачинки и за стареца?

Тя извърна рязко глава в посоката, от където идваше гласът на баща ѝ. Това бе капакът. Знаеше много добре, че не се е отбил за закуска.

— Защо си тук? — попита подозрително тя, докато мажеше тигана с масло.

— Така ли трябва да поздравяваш баща си? — измърмори Кинг.

— Извинявай, татко — каза тя и се приближи, за да го целуне.

— Тази сутрин не е на кеф — обади се Томи, докато натъпкваше последната хапка в устата си. — Станала е със задните части нагоре.

Баща ѝ я погледна любопитно.

— Сериозно? Има ли някаква причина?

— Не. Понякога се случва — каза тя, но бе сигурна, че той не ѝ вярва.

— Ще поработя на лодката, докато вуйчо Уокър се върне — каза Томи и блъсна стола назад.

— Не, няма — спря го бързо Дейзи. Не искаше да остава сама с баща си. Каквато и да бе мисията му тази сутрин, тя нямаше

намерение да участва. — Още не си си довършил закуската.

Томи я погледна учуден.

— Напротив. Виж, чинията ми е празна. Ако хапна още малко ще повърна.

— Пусни момчето да излезе — каза Кинг и поля палачинката си с кленов сироп. — Тъкмо двамата ще си поговорим.

Тя точно от това се страхуваше. Томи използва разрешението на Кинг и се стрелна навън, но Дейзи го спря, за да се върне и да си свали пижамата. След няколко минути затрополи надолу, измъкна се през вратата и я остави да се хлопне.

Баща ѝ поклати глава.

— Това ли е най-доброто, което може това момче? — мрънкаше той.

— Също като Тъкър и Боби. Изглежда е типично мъжка черта — отбеляза Дейзи, сипа си огромна чаша портокалов сок и се настани срещу баща си.

— И ти блъскаше врати, млада госпожице. Само дето не разбирах защо го правиш.

Дейзи се ухили.

— Това беше единственият начин да те накарам да разбереш нещо, без да ставам нахална.

— Че кога си имала проблеми с мен. Винаги можеше да ме въртиш на малкия си пръст. И до скоро не си ми давала никакъв повод за тревоги.

— И сега няма защо да се тревожиш — каза му тя.

— Как да нямам. Ти си луда по това дете, а то ще ти разбие сърцето, когато си отиде. А и вуйчо му — Кинг поклати глава. — Хората при Ърлин говореха за него тази седмица и се чудеха какво прави тук и колко още ще стои.

Дейзи го погледна скептично.

— Хората ли се чудят? — попита тя. — Или ти, татко? Ти с Пийт и Дони и Уил и останалите стари клюкари, които се мотаят с вас?

— Други питаха — настоя на своето той. — Не знаех какво да им кажа.

— Можеше да им кажеш да си гледат работата.

— Няма да има кой знае каква полза. Хората говорят. Винаги са говорили, така и ще бъде. Единственият начин да го избегнеш е, като

не им привличаш вниманието.

Дейзи стана и започна шумно да трупя чиниите в мивката.

— Това вече съм го чула. Нямам никакво намерение отново да водя същия този разговор — каза решително тя.

— Тогава ще се разбере с Уокър. Кога ще дойде?

— Вече беше тук.

— Къде е тогава? Защо е оставил момчето на теб? Мислех, че смисълът на тези посещения е двамата да прекарват повече време заедно.

— Той не си е тръгнал просто така и не е изоставил детето тук. Томи живее в тази къща, татко. Крайно време е приемеш този факт.

— Колко удобно за Уокър. Цялата отговорност пада на твоя гръб. А какво остава за него? Появява се, казва здрасти и пак се измъква.

Дейзи прехапа устни. Нямаше намерение да обяснява, че Уокър си тръгна, защото му беше неприятен фактът, че се бяха наслаждавали на толкова страстна целувка, че ако бяха вътре дори прозорците щяха да се замъглят.

— Престани! — каза ядосано тя.

— Как да престана, бе момиче? Ти си ми дъщеря. Този тип се възползва от тебе.

— След като аз не се оплаквам, ти защо мрънкаш?

— Защото съвсем си се смахнала покрай това момче. Ако се беше омъжила за Били Инскоу...

Дейзи се извъртя към него.

— Нямаше да се омъжа за Били дори и да беше долазил с чек за един милион долара и връвчица на врата. И въпреки че ти отказваш да признаеш, той бе този, който ме заряза, не го оставих аз, затова недей да се държиш като че ли той е бил страхотно желан ерген, когото аз в глупостта си съм изпуснала.

— Добре, добре, успокой се. Изобщо не трябваше да споменавам Били — призна си Кинг. — Този тип не притежава характера, който си въобразявах.

— Амин на тези думи.

— Но той можеше да се промени — добави инатливо Кинг. — Той беше от този край. Познавах майка му и баща му от години.

— С други думи, дори един гнусен никаквец от юга е по-добър от един янки?

— Точно така — каза Кинг. — Във всяка връзка има търкания. Ако само беше казала, че искаш той да се върне...

— Не го искам — каза тя с удивително спокойствие. Нейна беше вината, че този разговор се провежда, защото тя никога не обясни истината на баща си. Може би тогава щеше да престане да говори за него.

— Казваш така единствено от гордост.

Дейзи щеше да се изсмее ако не беше прекалено ядосана. Той всъщност си вярваше на думите.

— Татко, ти си моят татко и аз те обичам, но си напълно изкукуригал.

Той я погледна възмутен.

— Не си позволявай да разговаряш така с баща си!

— Ще си позволявам, когато го заслужаваш. Просто престани. Били Инскоу беше истински боклук. И както сам знаеш, между нас с Уокър няма нищо и ти не трябва да се притесняваш.

— Може би още не — каза той строго. — Само че не можеш да предвидиш какви волности ще си позволи.

Благодарение на последната му волност, Дейзи вече имаше представа. Всъщност, недостатъчно добрият контрол на Уокър над хормоните му, й беше провалил сутринта. А ето че баща й беше решил да съсипе останалата част от деня. Посегна към кърпата, за да си избърше ръцете.

— Татко, имам си работа. Можеш да останеш тук и да наглеждаш Томи. Ако не се върна до обед, заведи го в парка. В дванайсет и половина е на бейзбол.

— Да не би да ме оставяш тук като детегледачка?

— Сигурна съм, че ще се справиш. Само, моля те, въздържай се да говориш за войната. Напоследък Томи проявява доста голям интерес към Юлисес С. Грант. Не ми се ще да го обезкуражиш.

Едва успя да прикрие усмивката си, докато излезе. Все още чуваше възмутените ругатни на баща си.

— Извинявай, Томи — прошепна тя и го прегърна. Той я погледна учуден.

— Защо?

— Че те изоставям с този луд.

Очите му се разшириха.

— Искаш да кажеш с баща ти?

Тя погледна към къщата.

— Точно така. Не се учудвай ако дойде и ти изнесе лекция за Робърт И. Лий и армията на Конфедерацията.

— Че защо му е да го прави?

— Май създадох у него впечатление, че проявяваш пристрастие към янките.

— Защо?

— Защото ме дразнеше — обясни тя и го целуна по бузата. — Това беше по-добре, отколкото да го тресна по главата с тигана.

— Възрастни — измърмори той подигравателно. — Радвам се, че съм още дете.

— И аз — отвърна тя.

— А кой ще ме заведе на игрището?

— Ако не се върна нито аз, нито вуйчо ти, татко ще те отведе.

— Ама ти ще дойдеш, нали?

— Задължително. Не бих пропуснала.

— Ами вуйчо Уокър знае ли къде е?

— Знае — увери го тя. — Ще сме там.

— Добре. Чао — той отново се обърна към лодката. Дейзи не спираше да се удивлява колко е лесно да направиш едно момченце щастливо. Ех, защо и нейните желания не бяха толкова лесноосъществими. А тя дори не беше сигурна дали знае ясно какви са те.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През по-голямата част от утрото Уокър набираше смелост, за да се върне у Дейзи. Щом пристигна, разбра, че тя я изчезнала и е оставила Кинг за бавачка, а това никак не подобри настроението му. Не че имаше нещо против Кинг да се занимава с Томи. Просто Уокър веднага улови оня особен поглед в очите на възрастния човек и съжали, че е дошъл преди Кинг да си тръгне.

— Искях да говоря с теб — каза Кинг и веднага го подкара към терасата, където Томи нямаше как да чуе разговора.

— За?

— А ти как мислиш? — тросна се Кинг и се намръщи. — За цялата тази работа.

В първия миг изпадна в ужас и през ум му мина стряскащата мисъл, че Дейзи може да му е казала за случката от сутринта, а и преди. Или пък за това, което Уокър искаше да се случи, за това, за което мислеше вече седмици наред, а именно как да вкара Дейзи в леглото си. Проклетата жена също го знаеше. Дали не се беше разприказвала пред баща си, дали не му бе подхвърлила, че Уокър има нечисти помисли? Малко вероятно, помисли си Уокър. Дейзи не би казала и дума на баща си. Тя много добре знаеше, че това ще подпали Кинг така, че ще ги изгони и двамата от къщата. Уокър не разбираше добре какво става напоследък, но ясно съзнаваше, че Дейзи не иска Томи да си отиде. Нито би казала, нито би направила неща, за да предизвика подобна развръзка. Чувствата ѝ към Уокър си бяха чисто и просто физическо желание.

Всичко това му мина през главата за частица от секундата и веднага прецени, че е най-добре да подходи внимателно, поне докато не разбере какво е намислил Кинг.

— Защо не ми кажеш за какво по-точно става въпрос — попита той бавно Кинг. — За какво е цялата тази работа?

— Непрекъснато живееш у дъщеря ми. Мотаеш се из града с нея. Не откъсваш поглед от нея. Хората приказват.

Не откъсвал поглед от нея! Само ако Кинг знаеше.

— Струва ми се, че Дейзи и сама може да се справи с неколцина празнодумци.

— Естествено, че може. Но не е нужно да го прави. Нали ме разбираш. Крайно време е да се сложи край на нещата, преди да са излезли извън контрол. Това не е окръг Колумбия, където всичко е позволено. Тук си имаме определени стандарти, особено, когато става въпрос за учителката на Тринити Харбър.

— А ти какво предлагаш? — попита спокойно Уокър, решен да се държи така, сякаш бе готов да изслуша всяко разумно предложение на Кинг.

— Ако те помоля да се изнесеш и да се върнеш във Вашингтон, дъщеря ми ще се разстрои. Имам друго предложение — каза Кинг и в очите му блеснаха пресметливи искри. — Ожени се за нея.

Ако Кинг бе предложил да овалят Уокър в пера и катран, детективът едва ли щеше да е толкова изненадан.

— Какво? — каза той и усети как кръвта му се вледени. — Искаш да се ожения за Дейзи?

— Какво ти става, синко? Да не би да си глух?

— Не мога да повярвам на ушите си. Та ти дори не ме харесваш. Не ти е приятно, че Томи живее тук. Защо ти е да искаш да се женя за дъщеря ти и така това положение да стане нещо постоянно?

— Защото положението не е за пренебрегване — каза Кинг и поклати глава. — Защо ли си мислех, че тъкмо това ти обяснявах. Може пък да не си толкова умен, колкото си мислех.

Изведнъж Уокър прозря стратегията на Кинг.

— Ти, пресметлива стара лисица! — каза възхитен Уокър.

Кинг го погледна намръщен.

— Какви ги приказваш?

— Сигурно си решил, че самата мисъл за една прибързана венчавка ще ме уплаши толкова много, че ще хукна през глава да бягам, преди още да е мръкнало, а?

— Не, не, нищо не си разбрал. Мисля, че бракът е съвършеното разрешение на нещата — отвърна Кинг, решен още да не се предава. Дори не трепна, когато изрече наглата си лъжа.

— Добре — каза Уокър, решил да види докъде ще стигне този блъф. — Да извикам ли Ана Луиз тук?

За пръв път в очите на Кинг се появи паника.

— Че защо да идва тук?

— За да уточним кога е свободна църквата, разбира се.

Кинг задържа погледа си върху него няколко минути и въздъхна тежко.

— Дяволите да го вземат, Уокър, не се плашиш лесно.

— Май не — отвърна детективът. — Но трябва да призная, че този блъф беше страхотен.

— Че то, както ми се струва, няма защо да казваме на Дейзи за този разговор.

Уокър си остави малко време, за да се наслади на неудобството на Кинг и поклати глава.

— От мен няма да чуе и дума.

— Значи приключихме — каза Кинг и въздъхна облекчено.

— Не бих казал — отвърна Уокър. — Мисля, че трябва да се разберем да оставим Дейзи сама да се справя с тази така наречена работа. Може и да се изненадаш, но дъщеря ти е доста костелив орех. Мисля, че не е нужно да се притесняваш за нея чак толкова много.

— Костелив орех или не, един баща никога не спира да се притеснява. Ако поемеш момчето, сам ще разбереш.

Беше ред на Уокър да въздъхне.

— Сигурно си прав — всъщност, той предполагаше, че Томи може да се забърка в повече неприятности, отколкото Дейзи и братята ѝ взети заедно си представяха. Тъжното беше, че през повечето време той нямаше понятие в какво се забъркват собствените му синове. Обажданията на Лори обикновено бяха за издръжката, дори не ставаше въпрос за момчетата. Май беше време това да се промени.

Уокър почти не видя Дейзи през остатъка от уикенда. Дори на мача на Томи, тя не отиде при него. Върна се в окръг Колумбия в неделя вечерта, необичайно нервен, сякаш бе оставил нещо важно неизказано. В понеделник сутринта, в участъка, беше уморен и раздразнителен. Откри Родни, седнал на бюрото му, разпилял трохи от фъстъчени гризини навсякъде.

— Какво правиш тук? — попита кисело той.

— Щом не ме искаш, тръгвам си — заяви на мига момчето.

Уокър го огледа. Под напереността на малкия прозираше страх, но също и решителност. Уокър го погледна в очите.

— Ако искаш да ми кажеш нещо, Родни, готов съм да те изслушам. Има ли нещо?

— Нали съм тук? Не съм дошъл за почерпка.

Мъжът кимна и посегна към касетофона. Родни го гледаше притеснен.

— Т'ва защо ти е?

— За да запиша каквото имаш да ми казваш.

— А, тая няма да я бъде. Няма да правя някви там изявления, та да ги пуснеш после на някой.

— Доколкото разбрах, затова си тук?

— Искях да ти кажа на теб каквото знам. Не на друг.

Уокър въздъхна. Тук вече ставаше опасно. Ако Родни не се съгласеше да даде показания в съда, щяха да въртят на празни обороти като призват виновниците за смъртта на Кейша. Но и всяка дума, благодарение на която можеха да идентифицират онези боклуци, бе добро начало. Просто Уокър трябваше да измисли нещо, за да ги принуди да признаят извършеното като се обвинят един друг.

— Добре — съгласи се най-сетне той. — Всичко остава между нас двамата. Какво видя тогава?

— Знаеш ли Джърмейн?

— Чичото на Кейша ли?

— Същият пич. Той е стар, поне на двайсет и пет и се движи с едни много лоши хора. Те все се занимават с наркотици. Висяха там оня ден, когато една кола, един от онези старите кабриолети, нали ги знаеш?

Уокър кимна.

— Беше яркочервен. Ей, човече, страшна кола, ти казвам — каза той въодушевено. — Та значи, те излитат от ъгъла на две колела. Мислех, че ще се преобърнат, ама тогава видях как един се показва и ревно по Джърмейн. Насочи към него оръжие, ама той Джърмейн е бърз. И като хукна... Оня в колата стреля точно, когато Джърмейн минаваше покрай Кейша. Куршумът... — гласът му заглъхна и по бузите му рукохна сълзи, щом си спомни видяното, което бе потискал седмици наред.

Уокър постави ръка на рамото на Родни.

— Няма нищо, синко. Няма нищо.

— Не го познавах оня — каза той и вдигна пълните си със сълзи очи към детектива. — Кълна се, че не го знам. Затова и реших, че кво кат не кажа.

— Само че Джърмейн знае — каза мрачно Уокър. — А пък на мен ми се струва, че знам кой може да го накара да проговори ако се добера до него — майката на Кейша щеше жив да го разкъса, че бе оставил момиченцето ѝ да пострада и си бе мълчал. А пък Уокър нямаше никакво намерение да я спира.

— И никой няма да разбере, че съм ти казал, нали? — попита Родни, притеснението издълбало дълбоки линии по десетгодишното му лице.

— От мен никой няма да научи — обеща Уокър. — Но най-добре е ти да се посвиеш за известно време. Дори си мисля дали да не поговоря с майка ти да те изпрати на лагер през лятната ваканция. Какво ще кажеш?

Очите на Родни светнаха.

— Истински лагер с бунгала и коне и плуване, ей такива неща ли?

— Точно така — каза Уокър. — Стой тук, аз ще уредя нещата — искаше му се Родни да не е в града, когато се заемеше с Джърмейн.

— Какво стана с детето? — попита Анди, когато Уокър влезе в кабинета му. — Каза ли най-сетне нещо?

Детективът разказа всичко, което Родни му бе признал, а също и своята идея да го отпрати от Вашингтон за лятото.

— Ако бюджетът не покрива престоя, аз ще платя — добави той. — Не искам Родни да е наблизо, когато тук стане напечено. А и нека види, че на тоя свят не са само нещата, които стават в неговия квартал.

— Става — каза Анди. — Звънни на майка му. Аз ще се обадя в лагера и ще помоля някои от цивилните детективи да го закара. Щом е на сигурно място, ще пипнем Джърмейн и ще придвижим случая.

Отне им цели три дни, за да постигнат нещо. Джърмейн се оказва труден, но щом погледна майката на Кейша в очите, нещата се подредиха. Той назова виновниците бързо, без дори да си поеме дъх.

— Съжалявам, съжалявам — повтаряше непрестанно той, гласът му разкъсван от хлипове, докато майката на Кейша го блъскаше с юмруци по гърдите, сърцето ѝ разбито, а из цялото управление се носеха мъчителни ридания.

Уокър се надяваше никога през живота си да не чуе отново такива ридания, но знаеше, че това неминуемо ще се случи. Докато заловят оня отпадък, който бе стрелял, а и останалите тийнейджъри, били с него в колата, Уокър вече бе напълно изтощен.

— Хайде, разкарай се — нареди Анди, когато в четвъртък рано предобед обвиненията бяха направени. — Отивай в Тринити Харбър и си почини. Справи се страхотно тази седмица.

— Защо тогава ми се струва, че съм се провалил?

Анди го погледна със съчувствие.

— Защото момиченцето е мъртво. Нямаше как да го предотвратиш, Уокър. Каквото и да бяхме направили, нямаше да променим нищо. Поне тези негодници няма да се мотаят известно време по улиците.

Ако това трябваше да му е успокоението, то не означаваше нищо. Уокър предвиждаше още дълги години, в които го обзема същата тъга, увереността, че каквото и да направи, никога няма да успее да промени нищо.

— Върви — каза отново Анди. — Нещо ми подсказва, че трябва да прекараш малко време с Томи и Дейзи. Стегни се. Един дълъг уикенд ще ти се отрази добре.

Дейзи бе до плота в кухнята, цялата в тесто и брашно, когато усети, че Уокър е застанал на задната врата. Сърцето ѝ заблъска както обикновено.

— Ти пък откъде се взе? Днес е едва четвъртък и е само четири. Само преди половин час се прибрах от училище.

Той влезе в кухнята, без да каже и дума. Тя забеляза изпитото му лице и избърса ръце.

— Сядай — покани го тя. — Ще ти донеса лимонада.

— По-добре бира.

— Първо лимонада, а бирата — после.

Той ѝ се намръщи.

— Винаги ли трябва да командваш?

— Достатъчно време съм била около твърдоглави мъже. Направо ми идва отвътре.

Устните му леко потрепнаха.

— Да, ясно ми е какво е да растеш около Кинг — кимна той. —
Добре. Дай лимонадата.

Тя му подаде напитката в чаша, пълна с лед, грабна тавата със
сладки, току-що извадена от фурната и подреди няколко в една чиния.
Усмивката на Уокър се разшири, когато ги постави пред него.

— Да не би да мислиш, че храната разрешава всички проблеми?

— Не, но това е едно добро начало — отвърна тя.

Изражението на самота и отчаяние отново хвърли сянка на
лицето му.

— Точно сега ми се струва, че има нещо, което би помогнало
много повече.

— Какво — попита веднага тя.

Той я прикани с пръст.

— Ела тук.

Пулсът и се ускори, но тя не се поколеба. Пристъпи и застана
точно пред него.

— По-близо.

— Уокър, не мога...

Протестът ѝ замря, когато той я привлече в скута си. Преди още
да е възвърнала самообладанието си, устните му покриха нейните,
горещи, жадни и настоятелни както никога преди. Имаше нещо тъмно
и опасно в тази целувка, нещо много напрегнато. Дъхът ѝ се спря в
гърлото и нажежен до бяло пламък пробягна през тялото ѝ. Когато
ръката му се спря на гърдата ѝ, нещо в нея се разтопи. Усети как във
вените ѝ потича лава и ѝ напомня за онези сладки греховни усещания,
които вече бе забравила. Ако той спреше, ако се отдръпнеше, също
както в миналото, щеше да го убие, реши тя.

— Къде е Томи? — попита той, гласът му накъсан.

— На риба с Боби. Тръгнаха преди няколко минути. Няма да се
върнат бързо.

— Слава богу — прошепна трескаво той, стана и се насочи към
стълбите с широки крачки.

Сгушена до гърдите му, Дейзи се молеше да стигне в стаята,
преди да заговори здравият ѝ разум и да започне да задава въпроси.
Нямаше представа какво бе предизвикало действията му, защо
изведнъж ѝ се нахвърли, след като все повтаряше, че това е грешка, но

не ѝ се искаше той да размисли. Грешка или не, добра или лоша идея, тя го желаше. Имаше нужда от него.

Той тръгна право към нейната стая, затвори вратата с крак и едва тогава я пусна на пода.

— Ако изпитваш някакви съмнения, кажи ми веднага — предупреди я той, докато пръстите му нежно докосваха бузите ѝ, а очите му бяха потъмнели от чувство, напълно непонятно за Дейзи.

— Никакви съмнения — отвърна веднага тя и посегна към края на полото и го задърпа през главата на мъжа. Голите му гърди с множеството черни косъмчета, които приковаваха погледа ѝ седмици наред, бяха под дланите ѝ. Тя плъзна пръсти по топлата кожа, усети я как става гореща, а след това напипа тъмните зърна на мъжа и ги проследи с нокът.

Мускулите на гърлото му потръпваха, но той не я спря. Когато посегна към токата на колана, той покри ръцете ѝ със своите.

— Още не. Нека да изравним малко.

Разтвори копчетата на блузата ѝ, но за разлика от нея, движенията му бяха бавни, търпеливи, разкриваше плътта ѝ по малко, а след това погледът му обходи дантеления сутиен. Дейзи усети как гърдите ѝ набъбват и зърната се втвърдяват под погледа му. Отчаяно ѝ се искаше той да я докосне, с ръце, с устни, но мъжът я гледаше в изумление и с копнеж в очите. Най-сетне, след цяла вечност, той смъкна блузата по раменете ѝ и откопча сутиена с едно-единствено умело движение. Когато пое гърдите ѝ в длани се наведе и пое първо едното, а след това и другото зърно с уста, тя имаше чувството, че ще припадне от това невероятно усещане, което се разли у нея.

Но изведнъж бавното мъчение се превърна в трескаво премахване на всички дрехи. Той я пое на ръце, остави я на леглото и застана над нея, очите му впити в нейните. Тя усещаше горещия възбуден връх на мъжествеността му до себе си и бедрата ѝ веднага се извиха към него.

— Още не — прошепна той и започна бавно да изследва тялото ѝ с опитните си пръсти и с целувки, които предизвикаха най-неочакван трепет на места, където тя не бе предполагала.

Неспособна да изчаква, цялата потна, тя нямаше търпение да го почувства в себе си, искаше ѝ се той да я изпълни и така да почувства и неговата нужда, да задоволи собственото си нетърпение.

— Моля те — прошепна тя, гласът ѝ дрезгав от желание. — Уокър, желая те. Моля те. Сега.

— Сега — съгласи се най-сетне той.

Когато извади презерватив от джоба си, тя извика недоволно. Не искаше нищо да ги разделя, дори и това, особено след като той я защитаваше срещу несъществуваща опасност. Но ако трябваше да обяснява, нещата щяха да се забавят, може би дори той щеше да я остави, затова тя премълча. С бързо умело движение той го нагласи, а след това остана надвесен над нея, докато ѝ се стори, че ще полудее. Пръстите му се плъзнаха в нея, дразнеха я, възбуждаха, а когато бе близо до върха — се отдръпнаха. И тогава наистина го усети в себе си, как я разпъва, как я изпълва с бавни мъчителни тласъци. После те се превърнаха в бързи, задъхани, безспирни. Когато тялото ѝ свикна с ритъма, той отново забави, докато тя усети, че вече не може да се контролира.

Тя искаше... имаше нужда... от нещо. О, небеса, помисли си Дейзи, когато отново усети сладката тръпка на свиващите се мускули, сякаш тялото ѝ пропадеше през времето и пространството, докато усети потръпването и на Уокър. Единствените звуци в стаята бяха накъсаното дишане на двамата и приглушеното жужене на климатика. Мускусната миризма на секс бе навсякъде, по нея, по него, по чаршафите. Дейзи реши, че няма да ги пере поне един месец, за да си спомня непрекъснато този великолепен момент.

Уокър въздъхна, отпусна се по гръб и я повлече със себе си, за да се отпусне тя на гърдите му. Главата ѝ се отпусна под брадичката му. Искаше ѝ се да го погледне в очите, да види дали там бушува същата буря, каквато вилнееше у нея, но той я притисна към себе си, а пръстите му се вплетоха в косата ѝ.

— Мисля, че ме унищожи — прошепна най-сетне той. По устните на Дейзи плъзна усмивка.

Уокър се разсмя.

— Да не се възгордееш, защото може и никога вече да не съм в състояние да помръдна.

Отново усети възбудата му до бедрото си и разбра, че греши.

— Забрави каквото казах — рече през смях той. — Обърках се.

Дейзи посегна към него и не спря да го гали, докато не усети, че е съвсем твърд.

— А това, грешка ли е? — подразни го тя.

— Просто една изненада — отвърна той.

— Нали не очакваше да се престоря, че не забелязвам?

— О, не — протегна ръце над главата си. — Можеш да правиш каквото пожелаеш.

Тя така и направи и почувства как нещо се освободи в нея, сякаш след много години, изпълнени със съмнения, тя изведнъж заживяваше отново, отново усещаше сексуалността си пробудена така, както никога преди.

По-късно Уокър отвори уста и сякаш понечи да се извини или пък да каже, че съжалява. Дейзи го прекъсна.

— Това се случи — каза твърдо тя. — Не съжалявам нито за секунда, а и ти не би трябвало да съжаляваш.

— Само че не мога да ти обеща нищо.

— Не очаквам обещания.

Очите им се срещнаха.

— Наистина ли?

— Никакви обещания — повтори тя.

Нямаше желание дори да разбере какво го бе тласнало в ръцете ѝ този следобед. Каквато и да бе причината, тя нямаше значение. Той я бе дарил с много повече, отколкото бе взел и тя щеше да помни, каквото и да ги очакваше в бъдеще.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уокър трябваше да излезе от къщата. Въпреки че се смрачаваше и Томи трябваше да се върне всеки миг, имаше нужда от глътка свеж въздух, от малко свобода, за да обмисли случилото се между него и Дейзи. То трябваше да се очаква още от деня на запознанството им, но не бе предполагал, че ще бъде толкова развълнуван. Не бе мислил, че ще има значение. Измъкна се от леглото и се постара да не я буди, но тя се протегна и се прозя, а прекрасното ѝ тяло го привлече като магнит. Този път, обаче, той се въздържа, решително си обу панталона и натъпка крака в обувките.

— Къде отиваш — попита сънено тя.

— Томи скоро ще се върне. Не би трябвало да ме намери тук. Мислех да отскоча до града, да взема сладолед за после, да ти оставя малко време, за да се приготвиш за срещата с Томи и брат си.

— Сладоледът е чудесна идея — каза тя, но не изрече и дума за останалата част от обяснението му.

Лесният начин, по който прие думите му, го подразни. Не трябваше ли да стане подозрителна? Не трябваше ли да го накара да се чувства зле, защото я зарязва след като са се любили. Нали така реагираха повечето жени. Цупеха се и обвиняваха. Уокър въздъхна. Нима не знаеше, по-добре от който и да е, че Дейзи не е като повечето жени?

— Няма да се бавя — каза дръпнато той, когато тя бавно се изправи и без да се притеснява дръпна чаршафа и откри пълните гърди, розовите зърна, все още леко възбудени и примамливи. Той преглътна с усилие и отстъпи крачка.

Беше излязъл, когато тя го повика. Той спря, защото очакваше, може би дори се надяваше тя да го захапне с някоя забележка, която по-рано бе премълчала. Вместо това тя каза нещо много неочаквано.

— Би ли взел за мен ванилов с вишни?

На Уокър изведнъж му олекна.

— Това ли е? — попита той, отново учуден. — Не искаш шоколад с лешници или диви боровинки? Бананов с натурален шоколад и крокан?

Тя се усмихна широко.

— Знам, че не звучи много екзотично, но ми е любим. Гледам да не държа вкущи, защото веднага го изяждам.

Уокър се усмихна на думите ѝ, очарован да открие, че и тя има поне един порок, макар и много незначителен.

— Ще донеса поне един килограм — обеща той и се наслади на желанието, с което просветнаха очите ѝ.

— Само да си посмял — това бе отчасти заповед, отчасти молба, сякаш добре съзнаваше, че не би могла да устои.

— С горещ шоколадов сироп.

Тя простена.

— Уокър, какво се опитваш да направиш?

— Ще ми се да знаех — промърмори той с тъжна въздишка и тръгна, преди да му е задала още въпроси, на които не знаеше как да отговори.

Уокър харесваше Тъкър Спенсър, но той имаше досадния навик да се появява всеки път, когато се случеше нещо между детектива и сестра му. Уокър непрекъснато имаше притеснението, че Тъкър може да прочете мислите му и да разбере, че дори и да не бе извършил някакъв непростим грях към Дейзи, то непременно щеше да го стори.

Тази вечер Тъкър бе пред сладоледения салон, подпрян на бронята на джипа си и похапваше сладолед във фунийка. Ванилов с вишни, както изглежда. Сигурно цялото семейство го предпочита, реши Уокър.

— Ти кога пристигна? — попита той Уокър, докато довършваше сладоледа, след което изхвърли салфетката в близкото кошче с точен изстрел, на който дори Майкъл Джордън би завидял.

— Добър изстрел — похвали го Уокър. — Рано днес следобед.

— Обикновено си тук едва в събота сутрин.

— Всички туристи ли следиш така изкъсо, или просто моите действия те интересуват? — попита Уокър, без да прикрие

раздразнението в гласа си. Фактът, че напълно заслужава подозренията на Тъкър, го направи още по-раздразнителен.

— Просто наблюдение — отвърна Тъкър без да се обижда. — А и ти живееш у сестра ми, така че сигурно обръщам малко повече внимание от обикновено. За сладолед ли те е изпратила?

— Не, реших да подишам малко на воля.

Тъкър кимна, сякаш това беше в реда на нещата. Дръпна се от колата.

— Градът е доста притихнал. Ще поседна малко с теб. Може да прием по кафе, преди да решиш да се връщаш — той погледна внимателно Уокър. — Освен ако не предпочиташ да останеш сам.

Уокър не се сети за нито един любезен начин да откаже. Освен това му се искаше да разбере какво става из града. Все още се притесняваше за наркотиците. Професионалните му инстинкти бяха заработили. А след като Томи бе чул достатъчно, че да задава въпроси, нещата вече бяха на лична основа.

— Не мога да остана прекалено дълго — каза той на Тъкър. — Сестра ти ще ме чака.

— С половин килограм ванилов сладолед с вишни, сигурно — ухили се Тъкър. — След като ти ще го купуваш не виждам защо да не се отбия по-късно и да похапна. Една-единствена лъжичка и не мога да се спра.

— Защо не. Сигурно и брат ти ще остане. Излязъл е за риба с Томи. Ще се върнат всеки момент.

— И аз така знам. Това дете спечели цялото семейство.

Уокър го погледна и се зачуди на сериозния му глас.

— Без теб.

— Без мен — призна Тъкър. — След като сестра ти почина, той се забърка в неприятности. Повечето неща бяха дребни, но са все работи, заради които трябва човек да си отваря очите.

— А напоследък прави ли поразии? — попита Уокър.

— Не — отвърна Тъкър. — Дейзи наистина му влияе добре. И ти също, когато си тук.

Уокър бе сигурен, че долавя някакво недоволство, но предпочете да го пренебрегне.

— Значи забрави за него — посъветва го той. — Имаш си големи проблеми, отколкото лудориите на Томи.

— Наркотици — продължи мрачно Тъкър. — Беше прав. Боби хвърля по едно око на онази напудрена лодка на пристанището, но собственикът не прави нищо подозрително, поне не и под носа на брат ми.

— Но ти се притесняваш, нали?

— Просто тук има прекалено много места, от които един криминален тип може да се появи и никой да не разбере — обясни Тъкър. — Реката е проблем на щата Мериленд, но брегът е моя отговорност. Няма как да държа всичко под око, защото персоналът не ми достига, а районът е доста голям. От щата понякога получаваме помощ, но това не е достатъчно.

Всичко това звучеше познато. И преди бяха говорили за проблема с недостига на персонал. А при всеки разговор Уокър го теглеше отвътре да скочи и да си предложи помощта. Можеше да прекара известно време в качеството си на неофициален помощник, поне докато е в града. Въпреки това се въздържаше да изрече думите. Тъкър не се нуждаеше от почасова помощ. Той искаше заместник със стабилен опит в разследванията.

Тази вечер, докато все още усещаше вкусът и ръцете на Дейзи, Уокър разбираше, че няма да си мълчи отново. Всъщност, от мига, в който Тъкър подхвана обичайния рефрен за трудностите, вътрешният глас на Уокър взе да се надига.

Ами ако предложеше помощ не само от време на време? Ами ако зареже всичко в окръг Колумбия и се премести тук? Така Томи щеше да остане сред хора, които обичаше, Дейзи щеше да е наблизо, за да го дразни. Кой знае докъде щяха да стигнат нещата? Може би дори до брак, ако изобщо преглътнеше фаталния завършек на първия си брак. Щеше ли да е доволен от толкова различен начин на живот? Ами ако събудеше надеждите на всички, а след това преценеше, че не става? А и имаше ли избор? Томи бе тук, а Дейзи бе станала част от него. Налагаше се да направи всичко по силите си.

С объркани мисли, той барабанеше с пръсти по масата, усетил, че Тъкър го гледа любопитно.

— Добре — каза най-сетне шерифа. — Какво си намислил? Още откакто седна си неспокоен.

— Случаят, по който работя — поде той тактика за разсейване на противника.

— Убийството на момиченцето ли?

Уокър кимна.

— Приключих. Тикнах дребните гадове зад решетките. Ще останат там до процеса, а ако има справедливост на този свят, доста време след това.

— Браво! Сигурно се чувстваш страхотно.

— Доколкото е възможно да се чувстваш страхотно след подобно нещо — каза Уокър и най-сетне се предаде на вътрешния си глас. — Само че това ме накара да се замисля.

— За какво?

— Дали това не е подходящият момент за промяна.

В очите на Тъкър проблесна интерес.

— Каква промяна?

— Сериозно ли си търсиш помощник? Имаш ли бюджет за още един човек? — щом изрече думите, той съжали, но вече нямаше как да си ги вземе обратно.

— Ако няма, ще намеря — отвърна веднага Тъкър. Очите му се присвиха. — Ти сериозно ли говориш? Ще напуснеш окръг Колумбия и ще се преместиш тук?

— Мисля по въпроса — каза с неприкрито нежелание Уокър. — Тази работа с Томи няма да избяга. Но никак не ми е приятно да го отведа във Вашингтон. Обмислях въпроса от всеки ъгъл, но не ми се иска да го откъсвам от това място толкова скоро след смъртта на майка му. Не е нужно да говоря с психолог, за да разбера, че там не е подходящото място за него, а Франсис нищо не казва напоследък.

— Сигурно — подсмихна се Тъкър.

— Тя нещо се двоуми. От една страна ѝ се иска той да е с мен, но от друга ѝ се иска да остане тук. Може пък това да е най-доброто разрешение. А и така ще съм малко по-близо до моите деца. Ще успявам да ги виждам по-често.

— Естествено — съгласи се Тъкър. — А ти ще бъдеш ли доволен? И тук има убийства, но слава богу, не е като във Вашингтон.

— Кое е още по-добре за вас — призна искрено Уокър. — Честно казано не знам колко още безсмислени убийства мога да понеса.

— Направо ме сърбят ръцете да те заведа още сега в централата в Монтрос и да те накарам да попълниш документите, преди да си

решил нещо друго, но ще се въздържа — обясни Тъкър. — Обмисли нещата. Прецени дали наистина искаш тази промяна, а аз ще пазя едно място специално за теб. В момента провеждам събеседвания с кандидати, но нито един от тях няма твоя опит.

Тъкър изведнъж стана замислен.

— А има и още нещо, което ме интересува. Каква е ролята на сестра ми за това неочаквано желание да се преместиш в едно малко градче?

Събеседникът му очевидно беше изключително проникателен, помисли си раздразнено Уокър.

— На този въпрос не мога да отговоря — каза най-сетне Уокър.

— Не можеш или не искаш?

— Все едно — отвърна Уокър.

— Според мен не би трябвало да обмисляш работата, преди да си готов с отговора — засече го Тъкър. — Не съм сляп и много добре виждам, че има и друго, което ви свързва, не е само Томи. Не знам до къде са стигнали отношенията ви и не искам и да знам, но проваленият годеж я разтърси много. Въпреки че е готова да отрича до последен дъх, когато от време на време се сблъска случайно с Били, отново се разстройва. Не искам още веднъж да остане с разбито сърце.

Уокър се почувства неудобно от думите на Тъкър. Мъжът срещу него искаше уверения, а Уокър не можеше да му предложи подобно нещо.

— Сега говорим за нашата работа — отвърна той. — Нека не намесваме Дейзи.

— Мисля, че не мога да го направя. Тя ми е сестра. Решението ти, несъмнено ще окаже влияние и върху нея. Не искам да започваме работа с развалени взаимоотношения. Искам всичко да е кристалночисто. Ако по някакъв начин я нараниш, ще те прокудя от този град, без да давам пет пари колко добро ченге си.

— Разбрах — отвърна Уокър, изпълнен с уважение към мъжа, който бе в състояние да изложи ясно намеренията си. В това отношение Тъкър много приличаше на Анди. И в този момент взе решение, в което щеше да се съмнява години напред. — Хайде да се залавяме с документите.

— Тази вечер ли? — попита Тъкър, без да крие учудването си.

— Тази вечер — увери го Уокър. Сигурно утре по това време щеше да е дошъл на себе си, но в този момент решението му изглеждаше неизбежно и правилно.

След като вече бе решил, той подписа бланките за новото си назначение, без да се колебае. Предполагаше, че времето ще покаже дали си е изгубил ума.

Дейзи нямаше никаква представа защо Уокър се бави толкова дълго. Беше притеснена и се чувстваше неловко още от мига, в който той стана от леглото и излезе. Сякаш нещо го тормозеше. Не искаше да мисли каква може да е причината. Ако съжаляваше за случилото се, дори не искаше да разбира. Въздъхна дълбоко и започна третата си чаша яagodов чай. Само че той не я успокои така, както се бе надявала. Когато долови шума от мотор на алеята, сърцето ѝ заби по-бързо, но чу гласа на Томи, а след това Боби му отговори нещо.

Минутка по-късно, Томи връхлетя в стаята и се разкрещя с всичка сила. Щом я видя се закова на място и тупна на пода пред нея хладилната чанта, която мъкнеше.

— Знаеш ли какво е това?

— Ако съдя по крясъците ти, май сте извадили късмет с въдиците.

Той се усмихна широко.

— И още как! — отвори чантата и измъкна една средно голяма риба. — Можеш ли да повярваш? Никога, ама никога преди не съм хващал толкова много.

— Ей, там са и моите — оплака се Боби, който тъкмо влизаше.

— Само две — прекъсна го Томи. — Най-невзрачните. Дори и Гари хвана повече от теб.

— Я внимавай, малкия, че следващия път ще отида сам.

— Няма — заяви убедено Томи. — Аз ти нося късмет. Ти сам го каза.

Дейзи се усмихна на това перчене. Зачуди се дали все още нежененият ѝ брат има представа какъв чудесен баща ще стане в най-скоро време. Надяваше се само, ресторантът да не поглѳща всичките му сили дотолкова, че да изпусне подходящата жена, когато тя се появи.

— Не знаех, че и Гари е бил с вас — обърна се тя към брат си.

— Двамата с баща му бяха на доковете, когато пристигнахме. Пол каза, че няма нищо против. Всъщност, май беше много доволен да се отърве от малкия.

— Гари е страхотен — каза Томи. — Знае ужасно много неща. Каза, че рибите предпочитат скариди повече, отколкото червеи и се оказа прав. Използвахме скариди и уловът е върхът.

— Според мен няма значение кой ги е хванал, а утре вечер ще направим парти с пържена риба — каза Дейзи. — Какво ще кажете? Може и семейство Финч да дойдат. Ще ми се да се опознаем. Боби, ти можеш ли да дойдеш и да сготвиш? Защо да не се възползваме от готвача в семейството?

— Няма начин. Петъците са винаги много натоварени в ресторанта щом започне лятото.

— А и вуйчо Уокър няма да е тук — запротестира Томи.

— Вече дойде — уведоми го Дейзи. Лицето на Томи грейна.

— Наистина ли? Къде е? Трябва да му покажа рибите.

— Преди малко отиде до града за сладолед. Всеки момент ще се върне.

— Минахме покрай сладоледения салон — започна Боби, но замълча, когато Дейзи го погледна предупредително.

— Томи, иди да си вземеш един душ — нареди тя. — Миришеш така, като че ли си плувал сред тези умрели риби. И си обличай пижамата. Щом вуйчо ти се върне ще ядем сладолед.

Томи отвори уста, за да негодува, но Боби го завъртя към стълбите. Щом Томи изчезна, Дейзи се обърна към брат си.

— Не видя ли колата на Уокър пред сладоледения салон?

— Не. Там нямаше жив човек, когато минахме.

Малката топка страх, която се бе събрала в гърдите ѝ, когато Уокър тръгна, отново се надигна.

Тъкмо когато Томи заслиза по стълбите, Уокър се върна с три кутии пълни със сладолед. След него вървеше Тъкър. Уокър пристъпи към нея, остави плика на масата и я целуна по бузата, а след това стрелна брат ѝ с бърз поглед. Бузите на Дейзи пламнаха.

— Сега вече всичко ми е ясно — каза тя, надявайки се да запълни неловкия момент с леко сгълчаване.

— Какво ти е ясно? — попита Тъкър и я погледна с недоумение.

— Двамата сте се заприказвали за престъпления и сте се скарали, така ли?

— Нещо такова — съгласи се брат ѝ и тайнствена усмивка плъзна по лицето му. — Давай лъжици, Боби. Предлагам да нападнем сладоледа, преди да се е разтопил.

Боби не помръдна. Вместо това огледа Уокър, а после и Дейзи със замислено изражение.

— Боби, лъжици — повтори Дейзи.

Той изпълни поръчката, но по устните му заигра хитра усмивка.

— Да не би да се опитваш да ни отклониш вниманието? — прошепна ѝ той, докато ѝ ги подаваше.

Бузите ѝ отново поаленияха.

— Какви ги приказваш?

— Много добре знаеш.

— Престани веднага, Боби Спенсър.

— Или какво? Ще ме пратиш да си ходя, без да ми разрешиш да похапна сладолед?

— Много добре се ориентираш.

— Вие за какво се разправяте? — полюбопитства Тъкър.

— Нищо — отвърнаха едновременно двамата.

— Май в тази стая се натрупаха прекалено много тайни — каза Тъкър и спря поглед на Уокър. — Все някой трябва да започне пръв.

— Когато му дойде времето — заяви Уокър.

Дейзи загледа Уокър и брат си разочаровано. Каквото и да бяха намислили, очевидно не беше дошъл моментът да разбере. Чак след два часа успя да се отърве от братята си и да остане насаме с Уокър. Когато той се извини и се отправи към кухнята, тя го последва.

— Не бързай толкова, мой човек.

Той бавно се извърна, устните му весело присвити.

— Да не би да си намислила нещо?

— Онова преди малко.

— Онова в спалнята ти ли? — попита невинно той.

Тя се изчерви. Както вървяха работите, май вече нямаше да ѝ се налага да си купува руж.

— Не говоря за онова, което знам — каза тя. — Какво става между теб и брат ми?

— Защо реши, че става нещо между мен и Тъкър?

— Инстинкт. Да не би да отричаш?

— Не — той издърпа стол, обърна го наопаки и седна. — Май трябва да ти кажа, защото се съмнявам, че Тъкър ще опази тайна от теб.

— Това просто не може да стане — съгласи се тя, изпълнена с любопитство да разбере какво има. — Казвай!

— Значи с две думи. Местя се тук. Ще работя за брат ти — каза Уокър и това я изуми. — Вече попълних документите. Затова се забавих толкова много.

Тя го гледаше недоумяващо и не смееше да повярва, че е разбрала правилно.

— Местиш се тук? В Тринити Харбър ли?

— Да — отвърна той, без да крие, че изумлението ѝ го забавлява.

Тя не бе обмисляла подобно развитие на нещата, дори не бе и мечтала за него. Да не би да е решил тази вечер, след като се бяха любили? Изведнъж си представи бъдещето не само с Томи, но и с вуйчо му. Не, каза си убедено тя. Нямаше да се поддаде на фантазии. Той постъпваше така заради Томи. Единствено и само заради него. Не биваше да го забравя.

Огледа лицето на Уокър, опитвайки се да поникне в мислите му. Обикновено добиваше ясна представа за нещата, които му се въртяха в главата, но тази вечер изражението му бе неразгадаемо.

— Не е ли малко неочаквано? Защо го правиш?

— А защо не?

— Но ти... аз...

— Май няма да можеш да се отървеш от мен — каза той и я погледна с разбиране.

След само една вечер в леглото ѝ той си въобразяваше, че може да се нанесе при нея, просто така? Нямаше начин. Беше готова да остави клюкарите да се вихрят и да си измислят за всичко което се случваше, но да остави Уокър да живее при нея за постоянно, бе недопустимо и то не само заради това, че щяха да приказват. Ако беше до нея непрекъснато, това означаваше, че няма да успее да потиска чувствата си към него. Една открадната вечер като тази бе едно, но един непрестанен поток от такива нощи щеше така да я обвърже, че нямаше да успее да се съвземе, когато накрая той я оставеше... което със сигурност щеше да стане. Уокър нямаше да успее да свикне с

тихия спокоен живот в Тринити Харбър. Бе взел решение да остане единствено заради Томи и щом детето се установеше, той щеше да си отиде.

— Да се отърва от тебе ли? Няма такова нещо — каза твърдо тя, преди да се е разколебала. — Ако се установиш в Тринити Харбър, ще трябва да си намериш квартира.

Той присви очи.

— Май не си толкова очарована, колкото очаквах.

— Напротив — каза тя. — Радвам се за Томи.

— Но не и заради себе си.

Тя въздъхна. Значи все пак бе решил, че иска Томи да живее с него, което означаваше, че тя губи момчето. Е, той пак щеше да е в Тринити Харбър, но нямаше да е със нея. Мечтата за семейство се разпиля. Значи пак нямаше начин да се зарадва от цялото развитие на нещата. Не би могла да е напълно щастлива.

— Тук не става въпрос за мен — каза тя и се опита да говори спокойно, за да не позволи на сълзите да потекат.

Уокър посегна към ръката ѝ.

— Може и да става.

Тя срещна погледа му.

— По-точно?

— Тази вечер не беше без значение, Дейзи. Още не зная точно. Няма да ти обещавам нищо. Просто ми се довери, когато ти казвам, че имаш място в решението, което съм взел.

Не можеше да си позволи да разчита на неясни обещания и надежди. Нямаше и да отстъпи и да го остави в дома си, когато ще са изправени пред изкушението всяка минута от всеки ден. Наложил си да се усмихне.

— Нали ще ми съобщиш решението си? Уокър бе учуден от реакцията ѝ.

— Значи не искаш да остана при теб, въпреки че така ще съм ти под око?

— Това няма нищо общо и ти много добре го знаеш. Баща ми е притеснен от това как стоят нещата сега. Ако ти се пренесеш да живееш за постоянно при мен, той направо ще получи удар, да не говорим пък, че няма и помен да остане от доброто ми име — или от сърцето ѝ.

— Ти значи наистина се притесняваш за доброто си име, а? — присви той отново очи. — Да не би нещо да е станало?

Тя се опита да омаловажи нещата.

— Някои от родителите се оплакват.

— За какво? Защото идвам тук в събота и неделя?

Тя кимна.

— Казват, че давам лош пример, особено на децата, които се впечатляват лесно.

— А ти защо не си ми казала нищо?

— Не е кой знае какво. Ще го забравят.

— Сериозно? — той прокара нетърпеливо ръка през косата си. — По дяволите, Дейзи, мислех, че става въпрос за елементарни клюки. А от това, което ми разказваш, излиза, че е нещо много повече.

— Няма защо да се притесняваш. Аз ще се справя, но сега нали разбираш защо е най-добре да не оставаш при мен, след като се преместиш в града?

— Няма проблем — каза веднага той. — Ще си намеря къде да живея. И хотелът става, докато видим как ще тръгнат работите.

— Това пък какво ще раче? — попита тя, подсетила се отново за собствената си представа за изхода на нещата.

— По-късно ще решиш, че не ти харесва, ще прибереш Томи и ще заминете.

— Може и така да стане. Може и да реша, че искам да имам ферма или имот до реката. Кой знае?

Дейзи усети, че ѝ прилошава. Би трябвало да е във възторг от решението на Уокър да се премести в Тринити Харбър. Вместо това се плашеше, че ще изгуби единственото, към което толкова много се стремеше — свое собствено семейство.

Усети погледа на Уокър върху себе си и вдигна очи.

— Какво има?

— Хотелът не е подходящо място за Томи. Той има нужда от своя стая и от буркан със сладки, който непрекъснато да ограбва. Може ли да остане тук, докато уредя нещата?

Сърцето ѝ прескочи.

— Разбира се.

— А що се отнася до нас двамата, ще си намерим време да сме заедно, така че да не предизвикваме клюкарите — обеща той. — Не

искам да ти съсипвам доброто име — погледите им отново се срещнаха. — Но и няма да се откажа от теб.

За да подчертае решимостта си, той се изправи, приведе се и я зацелува, докато стаята се завъртя, а температурата се покачи нетърпимо.

Бъдещето може и да беше неясно, реши Дейзи, след като той вече си бе легнал, сам, но си струваше усилията.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Разчу се доста бързо, че Тъкър е наел Уокър, и че детективът ще се мести в Тринити Харбър. Общото мнение беше, че сигурно ще се настани при Дейзи. Почти всички бяха на това мнение. Докато Уокър бе в окръг Колумбия и довършваше някои дребни неща по случаите, над които работеше, за да не бездейства през двете седмици предизвестие за напускане, Дейзи трябваше сама да се справя с плъзналите клюки. Където и да отидеше, я следваха шушукания, но тя ходеше с високо вдигната глава и винаги усмихната. Все някога някой щеше да направи нещо скандално и тя щеше да бъде оставена намира.

Единственият, който остана подозрително безучастен, бе баща ѝ. След като мълвата плъзна, тя очакваше нова буря, заради това, че Томи ще бъде при нея, докато Уокър се установи. Може пък напоследък Кинг да бе прекалено зает със собствената си любовна история и да не му оставаше време да се притеснява за нея. Двамата с Франсис определено вече бяха двойка. Последните две недели дори бяха заедно на църква.

Трябваше и сама да се сети, че мълчанието на баща ѝ е твърде нетипично. Когато в четвъртък се прибра от училище, го завари седнал на люлеещия се стол на верандата. Най-лошото бе, че Ана Луиз се бе отпуснала до него.

— Закъсня — изсумтя баща ѝ.

— Не си ми се обадил, за да ми кажеш, че ще идваш — засече го тя, решена да не се оставя на нападките му.

— И откога един баща трябва да уведомява дъщеря си, че иска да мине да я види?

— Откакто я очаква да се е прибрала в някакъв определен час.

Ана Луиз ги наблюдаваше и се забавляваше.

— Едва ли това е добро начало. Кинг, греша ли, или искаше да говориш с Дейзи за нещо?

Дейзи погледна баща си спокойно, въпреки че вътрешно тръпнеше.

— Така ли? — попита тя, доволна, че Томи е за риба с Гари. — За нещо конкретно ли става въпрос?

— Ами за тия глупости, че Уокър щял да се нанесе при теб, когато започне работа тук. Този слух не може да е истина. Смятам, че имаш някакъв здрав разум в главата.

— Уокър няма да се нанася при мен — отвърна тя.

Кинг като че ли се стресна от спокойния ѝ отговор.

— Няма ли?

— Не, решихме, че за мен ще бъде най-добре, тъй като всички си позволяват да дрънкат, без да са наясно с фактите. Томи, обаче, ще остане тук.

— Защо, тогава, по дяволите, ще идва Уокър, след като не смята да си поеме отговорността за момчето?

— Ще си я поеме, само че няма да стане веднага, не и докато не се установи.

— Да, ама щом племенникът му е тук, той пак ще ти виси на главата денонощно — нареждаше Кинг.

— И какво от това? Всяка вечер ще се прибира в собствения си хотел и ще си спи в собственото легло — което е наистина жалко, каза си тя.

— Тая работа не ми харесва — изръмжа Кинг.

— Нещо не си спомням да се оплакваше толкова много, когато си прекарвах времето с Били Инскоу — напомни му тя.

— Тогава живееше под моя покрив. Никой нямаше да посмее дори да прошепне, че вие двамата сте намислили нещо нередно. Освен това щяхте да се жените.

Дейзи загуби търпение.

— Ние двамата с Уокър се опитваме да направим това, което е най-добре и за Томи, и за запазването на доброто ми име. Вече сме взели решение и то е окончателно.

— Май не сте го обмислили както трябва.

— Още по-зле, тогава — сопна се тя, завъртя се, влезе в къщата и остави Ана Луиз да се оправя с мърморенето на баща си.

След малко се почувства гузна, че е оставила жената свещеник да търпи Кинг сама. Върна се на верандата и го погледна спокойно.

— Татко, нещата ще се оправят. Ще видиш.

Той се обърна към свещеника.

— Ана Луиз, подкрепих те, когато църковното настоятелство изпитваше съмнения към теб, защото си жена. Сега очаквам и ти да ме подкрепиш.

Ана Луиз вдигна очи към небето.

— Знаех си, че това няма да ми се размине. Какво очакваш от мен да направя?

— Да оправиш нещата. Набий й малко разум в главата. Кажи й, че трябва да махне това момче от къщата си, за да няма Уокър повече оправдания да се мотае наоколо. Обясни й какво се случва с тези, които живеят в грях. Изнеси й една проповед от ония твоите, специалните за морала. Може пък да те послуша.

Очевидно доволен от себе си и от начина, по който се е справил, той си тръгна.

Дейзи се тръшна на люлеещия се стол. Най-сетне се извърна към Ана Луиз.

— Прав ли е? И това ли е грешка? Бях убедена, че Уокър не трябва да остава тук при мен и това ще накара клюкарите да замълчат.

— В един идеален свят би станало точно така.

— Май според теб няма да се получи.

— Както вече каза баща ти, може и да се окаже прекалено късно. Трябва да оставиш здравия си разум да реши кое е правилно.

Дейзи кимна.

— Така и направих. Като оставих Томи тук, поне за момента, мислех, че е най-добре. Така поне има някаква стабилност в живота му. А като вуйчо му е наблизо, малкият ще се чувства сред свои. Това е най-важното. Щом хората не разбират, щом искат да изопачат посещенията на Уокър, аз няма как да ги спра.

— Което означава, че ти вече си взела решение.

— Да — заяви Дейзи. — Съжалявам, че двамата с баща ми те накарахме да се чувстваш неудобно, като те въвлякохме в тази разправия.

— Това е част от работата ми — тя погледна внимателно Дейзи. — Има нещо, което трябва да ти кажа. Приеми го като предупреждение.

— Какво?

— Знам, че двамата с Уокър се стараете да направите това, което ще бъде най-добре за Томи, но мислете добре, кое е това и то не само

за момента, но и за бъдещето.

— Нищо не разбирам.

— Предполагам, че в момента живее като в сън и си въобразява, че вие тримата сте семейство. Ами какво ще стане, ако нещата се разпаднат, защото вие двамата с Уокър не сте обвързани по никакъв начин? — тя внимателно следеше изражението на Дейзи. — Да не би пък нещо да съм пропуснала?

На Дейзи ѝ се искаше да сподели за чувствата си към Уокър, да разкаже за всичко, което се бе случило между тях, но въпреки че смяташе Ана Луиз за своя приятелка, въпреки че жената бе пастор, тя не събра сили да ѝ каже. Страхуваше се прекалено много от оценката, която щеше да види в очите на приятелката си.

— Не, не сме обвързани по никакъв начин — отвърна спокойно тя.

— А според теб това ще се промени ли?

— Честно ли да ти кажа? Нямам представа — отвърна Дейзи. Това, което я безпокоеше, бе силното желание именно това да се случи.

Цялата нощ не успя да мисли за нищо друго и преценяваше чувствата си, съпоставяше ги с това, което щеше да е най-добре за Томи, кое е удобно на Уокър, и рисковете, за които спомена Ана Луиз.

Все още не бе стигнала до никакъв извод когато пристигна в училище. Веднага я повикаха в кабинета на директора. Ивън Уошбърн, посивяло дребно човече, великолепен учител, малко неуверен в новата си работа, който сега седеше зад бюрото в кабинета, нервно докосвайки връхчетата на пръстите си. Може би това бе жест, с който се молеше за просветление, тъй като не бе кой-знае колко умел в административните дела.

Махна на Дейзи да затвори вратата, а след това я изчака да седне.

— До мен достигна... — той прочисти гърлото си, а страните му поаленияха — ... че живееш с някакъв мъж.

Аха, значи това била работата. Каква ирония! Достигнало до него, след като двамата с Уокър решиха, че е крайно време той да се изнесе. Тя прикри ужаса си с възмущение.

— Моля? И от къде накъде това ще ти влиза в работата?

— Някои хора... няколко човека... те ми се обадиха, за да се възмутят, че жена, на която са поверени ученици се държи по неподобаващ начин. Не е нужно да ти припомням, че ти трябва да си за

пример, че подобно поведение съвсем не е уместно, когато става въпрос за тийнейджъри, които се впечатляват и от най-малкото нещо.

— Може би е по-важно тези тийнейджъри да разберат, че за всички ни е важно да обединим усилия, когато някой има нужда от помощ. Томи Фланагън има нужда от дом. Аз му го осигурих. Няма нищо повече от това.

— Това ли е всичко? — попита той без да крие скептичното си отношение.

— Да не би да се интересуваш дали ние с Уокър Еймс спим заедно? — попита грубо Дейзи, решена да сложи картите на масата.

Ивън се намести притеснено и по всичко личеше, че създалата се ситуация никак не му е по вкуса. Сигурно затова така горещо се съпротивляваше да се провеждат часове по полово възпитание в училището. При самото споменаване на думата, той вече се бе изчервил.

— Съвсем не — отвърна бързо той ужасен.

— Чудесно, защото дори и да беше така, това изобщо не ти влиза в работата — тя стана. — Ако това е всичко, имам час.

— Да, да, разбира се.

На вратата тя се обърна.

— Ивън, ако още някой се обади, защо не ги препратиш направо при мен?

— Да, добре, с удоволствие — отвърна той с видимо облекчение.

— Нека да се постареем нещата да си останат нормални. Сигурен съм, че духовете ще се успокоят и няма да има никакъв проблем.

— Точно така — отвърна кисело Дейзи.

Щом излезе, веднага си пое дълбоко дъх. Въпреки че Ивън дори не намекна работата ѝ да е застрашена, заплахата бе очевидна. Ситуацията ставаше неуправляема. Съмняваше се, че Кинг стои зад обажданията, които Ивън спомена, което означаваше, че е бил прав, когато каза, че някои хора си мислят, че това, което тя прави, колкото и добронамерено да е то, е нередно. Май не беше достатъчно да изпрати Уокър на хотел, или поне бе прекалено късно, за да се оправят нещата.

Не можеше да остави положението така. Беше постъпила правилно. Щом се налагаше да се лиши от присъствието на Уокър и в къщата си, и в леглото си, за да успокои духовете, то тя щеше да постъпи точно така. Не че по този начин хората щяха да престанат да

мислят това, което са решили. Щяха да се убедени, че са прави, каквото и разстояние да имаше между нея и Уокър.

— Какво се е случило? — попита Уокър, когато се обади същата вечер.

Все още не успяваше да разбере как така Уокър усеща мислите ѝ.

— Нищо — настоя с ведър глас тя. — Как са нещата при теб? Как прие Анди новините?

— Най-много мрънка, че заради мен, ще му е направо невъзможно да накара Гейл да чака с откриването на магазина. Все още не е готов за пенсиониране, което според него, правя аз.

— И ти ли мислиш така? — попита Дейзи, защото знаеше, че ако е така, той никога няма да е щастлив в малкия град.

— Нищо подобно. Има толкова много хубави страни. Може пък най-сетне да се окаже някъде, където работата ми ще бъде от значение.

— Ще бъде, и още как, най-вече за Тъкър.

— Тъкмо на брат ти няма да му се налага да работи толкова много.

— Не е така. Той много си обича работата и аз му се възхищавам, но има нужда и от личен живот. Трябва да се среща с хора, да създаде семейство. Нито той, нито Боби ще станат по-млади.

— И това го казва по-голямата им сестра.

— Добре де, същото може да се каже и за мен, но аз съм доволна от живота си. Такъв съм си го направила.

— Истина ли е това, Дейзи? Такъв живот ли си искала?

— Разбира се — настоя тя. — Защо мислиш, че може да не е така?

— Защото всеки, готов да раздава любовта си, трябва да има свое семейство.

Тя въздъхна и ѝ се прииска нещата да са толкова лесни, колкото той ги представяше.

— Просто не е писано някои неща да станат. Сега, стига вече приказки по този въпрос. Кога ще пристигнеш?

— Няма да е до следващата седмица.

— Тогава мога аз да доведа Томи. Знам, че много му се иска да поговори с теб. Толкова много се вълнува, че ще живееш тук.

— Ами ти, Дейзи? Ти не се ли вълнуваш? Наистина не знаеше как да му отговори. Ако трябваше да е честна, веднага можеше да

извика да. Можеше и да му отговори, без да се излага на опасност, като му каже, че е очарована заради Томи.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита той, за да я изтръгне от нерешителността.

— Ами то е... сложно е — отвърна тя.

— Тоест?

— Прекалено е сложно, за да го обсъждаме сега — засмя се тя.

— Ще повикам Томи.

— Дейзи, почакай.

— Какво?

— Не си мисли, че ми е убягнало, че не ми отговори.

— За какво става въпрос?

— Какво има? Нещо не е наред. Усещам по гласа ти.

— Няма за какво да се притесняваш — настоя тя. — Вече се справих.

— И не искаш да ми кажеш с какво се е наложило да се справяш — каза ядосан той, а в същото време ядосан също като последния път, когато тя се бе опитала да скрие нещо от него.

— Не.

— Аз съм доста добър следовател. Сам ще открия.

— Като си вреш носа там, където не му е мястото, едва ли ще спечелиш червени точки, детектив.

— Ще си печеля точките по стария изпитан метод.

— И кой е той?

— С чар.

— Май сте прекалено самоуверен, детектив.

Тя се учуди на въздишката му.

— Не, Дейзи. Напоследък изобщо не съм самоуверен.

Тя все още обмисляше отговора му, когато Томи приключи разговора и се обърна развълнуван към нея.

— Ще бъде страхотно, когато вуйчо Уокър дойде тук, нали?

— И още как — съгласи се Дейзи.

— Все едно че ще си имам истинско семейство — лицето му се смръщи. — Е, няма да е както с мама. Знам, че тя никога няма да се върне, но това е също страхотно, да си имам теб и вуйчо Уокър.

Сърцето на Дейзи се сви заради загубата на детето, защото никога не бе изпитал бащина обич.

— Радвам се, че си щастлив тук — каза тихо тя.

Томи я погледна в очите.

— Мислиш ли, че вие двамата с вуйчо Уокър може да се ожените?

Този въпрос не биваше да я стряска, но ето стана точно така. Точно това бе предвидила и Ана Луиз.

— Миличък, мисля, че това няма да стане.

— Защо? Той те харесва. Много добре виждам. А и ти го харесваш поне малко, нали?

— Разбира се, но нещата са доста по-сложни — ето че пак казваше същото нещо. Сякаш нямаше какво друго да каже.

— Надявам се да стане — каза Томи с решително изражение. — Децата в училище ми казват скапан сирак, че никой не давал пет пари за мен.

Дейзи бе ужасена.

— Това са глупости. Повече да не чувам такива неща. Толкова много хора те обичат.

— То не е същото — каза Томи и раменете му се отпуснаха. — Отивам да си лягам.

Тя остана загледана след него. Смрачи се, но тя не помръдна. На Томи му трябваше истинско семейство. Уокър бе семейството му и той трябваше да постави началото. От него зависеше да му осигури майка. Докато тя се занимаваше с проблема, нямаше нищо да се получи. А щеше да е толкова лесно да остави нещата както бяха сега, единствено защото така бе удобно и безпроблемно. Томи заслужаваше много повече и от нея зависеше нещата да се подредят.

Тя вече очакваше Уокър, когато той пристигна с нещата си на следващата седмица. Посрещна го на верандата и му препречи пътя.

— Тая няма да я бъде — каза рязко тя.

— Коя?

— Томи да живее тук. Тази вечер можеш да останеш, но на сутринта искам двамата с Томи да си намерите жилище.

Уокър я натисна да седне на един от шезлонгите.

— Сядай! — нареди той с тон, на който тя обикновено би отказала. — Каж ми сега какво става. Нещо не мога да хвана смисъла. Мислех, че вече сме се разбрали. Струваше ми се, че си доволна, че Томи остава още малко.

— Идеята не беше много добра.

— Защо? — той присви очи. — Има нещо общо с проблема, който те тормозеше миналата седмица, нали?

Нямаше никакво намерение да обяснява, че Томи иска те двамата да се оженят. Не беше сигурна, че може да го каже, без да разкрие колко много го иска и тя самата.

— Няма значение защо. Взела съм решение и то е окончателно — очите им се срещнаха и тя вдигна гордо брадичка.

Усети надигащата се у Уокър буря, но той само кимна кратко.

— Щом така си решила — каза напрегнато той. — Май тази вечер ще остана в хотела, за да не ти се пречкам, когато утре обясниш на Томи. Или вече си му казала?

Не му беше казала. Не беше сигурна, че ще може да му го каже.

— Още не съм. Мислех си... — тя преглътна шумно. — Май е по-добре да му кажем заедно.

Уокър поклати глава.

— Няма да стане, защото понятие нямам какво ставна тук. Това си е твоето шоу, Дейзи. Сама си свърши мръсната работа.

След тези думи той се завъртя и я остави сама в тъмното, със свито сърце. Тя наистина не знаеше кое е правилно. Ако беше постъпила както трябва, защо тогава се чувстваше толкова зле?

Уокър нямаше представа какво става с Дейзи. Не му хареса и как стомахът му се сви, когато тя вдигна към него големите си виолетови очи, пълни със сълзи и му каза да отведе Томи. Искаше му се да спори с нея. По дяволите, направо му се искаше да падне на колене и да ѝ се примоли, но гордостта го възпря. Въпреки всичко, смяташе да разбере каква муха я е ухапала.

Вместо към хотела се отправи към църквата, за да поговори с Ана Луиз и Ричард. Те двамата сигурно имаха някакви отговори. Тъкър нямаше никаква представа какво става, иначе щеше да подхвърли нещо, когато се видяха по-рано. Ричард и Ана Луиз седяха в уютната си къща край църквата и се наслаждаваха на лекия бриз от реката с високи чаша лимонада в ръка. Високата камбанария хвърляше приятна сянка в двора им.

Уокър зачака нетърпеливо Ана Луиз да му донесе чаша и тогава им разказа какво се бе случило у Дейзи.

— Тя какво? — попита Ана Луиз изумена.

— Значи нямаш никаква представа защо го направи? — попита Уокър.

— Абсолютно никаква. Каза на баща си да си гледа работата, когато той възрази. След това и на мен ми каза същото. Беше го решила. Това е ново двайсет.

— Аз може и да се досещам — намеси се лениво Ричард.

И Уокър, и Ана Луиз се завъртяха към него.

— Така ли? — попитаха едновременно те.

— Получих няколко писма в редакцията.

— Какви писма? — попита Уокър и усети как нещо го свива под лъжичката.

— Става въпрос за местна учителка, името ѝ не се споменава, разбира се, която дава лош пример на учениците си, като допуска някакъв мъж да живее с нея. Подчертават, че преди няколко седмици са посетили директора на училището, и след като нищо не е било направено, решили да поговорят с училищното настоятелство, за да бъдат предприети мерки.

Уокър изруга и веднага погледна виновно към Ана Луиз.

— Извинявай.

— Няма защо. Аз се чувствам по същия начин. Как са могли? Няма нито по-добра учителка, нито човек, който да им дава по-добър пример — каза възмутено тя.

— А смешното е, че аз изобщо нямам намерение да живея с нея — заяви Уокър. — Вече се бяхме разбрали по този въпрос.

— Но докато Томи е там, и ти ще си непрекъснато при нея — каза Ана Луиз. — Решението е добро и някои хора изобщо няма да се замислят.

— Значи затова тя иска и Томи да си тръгне — реши Уокър. — Могат ли да я уволнят?

— Може, ако тези хора привлекат и други — отвърна Ричард. — Училищното настоятелство ще трябва да разгледа оплакванията.

— Ще публикуваш ли писмата? — попита Ана Луиз, готова за ожесточен спор, ако той отговорише утвърдително.

Ричард поклати глава.

— Бяха анонимни. Отпечатвам единствено писма с подпис.

— Слава богу — въздъхна Уокър, доволен, че принципността на журналиста и приятелските му чувства няма да се наложи да влязат в

двубой.

Ана Луиз се бе замислила.

— Знам, че това е ужасно, но едва ли това е предизвикало решението на Дейзи да не позволява Томи да остане. Тя никога не би се отказала да се бори, особено пък за нещо, на което толкова много държи. Подобен натиск може единствено да я вбеси.

— А какво тогава? — зачуди се на глас Уокър. За нещастие, още преди да имат възможност да обсъдят думите на Ана Луиз, пейджърът, който Тъкър бе дал на детектива само преди два часа, зазвъня.

— Трябва да вървя. Изглежда и новият ми шеф е наумил нещо. Или ако нещата се излезли от контрол, вероятно ще ми каже, че дори не ми е шеф.

— Я не се залъгвай. Тъкър няма да те уволни — каза убедено Ричард. — Той е във възторг, че човек с твоя опит ще работи тук. Подготвил съм цяла статия по въпроса за новия брой. С толкова хвалебствия те е отрупал, че всеки ще добие впечатление, че ти собственоръчно ще спасиш окръга от престъпниците.

Уокър простена.

— Дано да си туширал думите му поне малко. Аз не съм някой супер герой.

— Само да си посмям да кажеш на Тъкър — предупреди го Ричард. — Сега той е много щастлив.

Когато Уокър пристигна в управлението в Монтрос, Тъкър седеше до Боби. В първия момент на детектива му се стори, че двамата се канят да го нападнат заради всичко, което е причинил на Дейзи.

— Имаме си неприятности — обяви сериозно Тъкър. Боби кимна, също толкова сериозно.

— Какво е станало?

— Тъкър ме накара да се ослушвам на пристанището. В последно време се чуват разни неща — започна Боби. — Приказваха главно децата, затова не съм сигурен дали е точно така, но ми се струва, че скоро ще има някаква доставка.

— Кога? — попита Уокър и погледна от единия брат към другия. Отговори Тъкър.

— Тази седмица по някое време.

Уокър измърмори дълга поредица от ругатни. А той си мислеше, че идването в Тринити Харбър ще направи живота му по-лек.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В събота сутринта Уокър все още не се бе обадил и Дейзи изпрати Томи на тренировка по бейзбол, а след това се упъти към заведението на Ърлин, за да се срещне с Ана Луиз. Беше учудена, че жената пастор ѝ звънна предишната вечер. Обикновено Ана Луиз пазеше съботните сутрини за тях с Ричард. Може пък просто да си търсеше извинение, за да се отърве от него. Ентусиазмът ѝ към ранните кросове бе поохладнял.

Когато пристигна, Ана Луиз вече се бе настанила в някакво сепаре и пиеше кафе. Очите ѝ бяха зачервени, а тя бе доста бледа. На Дейзи ѝ се стори, че се е облякла набързо.

— Добре ли си? — попита младата жена притеснено. — Изглеждаш ужасно.

— Точно такива ли приказки трябва да чуе една жена рано сутринта? — тросна ѝ се Ана Луиз. — Слушай ме внимателно. Така изглеждат жените на моята възраст, когато не са мигнали цяла нощ.

— Не си спала?

— Почти никак. Снощи закараха Джейн Милър в болницата във Фредериксбург. Мислят, че е сърдечен удар.

— Но тя е само на петдесет.

— Знам, но това съвсем не е първият случай в семейството, а ти много добре знаеш, че тя изобщо не се грижеше за себе си. Ядеше каквото ѝ попадне, а кафето и цигарите не ги спираше изобщо.

— Как е мъжът ѝ?

— Кийт е като обезумял. Обвинява се, че не я е накарал да следва препоръките на лекарите, поне по отношение на пушенето. Това, разбира се, го говореше, без да пуска цигарата. Нищо чудно, че тя не можеше да ги откаже. Останах при нея, докато я стабилизират. А това отне почти цялата нощ, но все пак смятат, че ще се оправи.

— Слава богу — каза Дейзи. — Нищо чудно, че си изтощена. Трябваше да ми звънеш. Не беше нужно да се виждаме днес.

— Напротив — каза Ана Луиз.

Дейзи никога не си бе представяла, че приятелката и може да изглежда толкова сериозна.

— Защо? — попита тя и се почувства незнайно защо неловко.

— Защото снощи чух нещо, което трябва и ти да знаеш. Прекалено важно е, за да го оставя да чака.

— Какво си чула?

— Че има хора, които се опитват да те изхвърлят от работа — заяви направи Ана Луиз. — Знам, че е пълен абсурд, че училищното настоятелство няма никога да те пипне с пръст, но тези хора могат така да обърнат нещата, че да те zlepоставят.

Дейзи не беше толкова шокирана, колкото Ана Луиз очакваше.

— И как разбра? — попита тя.

— Изпращат писма на Ричард. За щастие писмата са анонимни, затова той отказва да ги отпечатва. Ако човекът си е написал името, тогава ще се чувства длъжен да ги публикува.

— Значи чак дотам са стигнали? — въздъхна Дейзи.

— Ти си знаела? — Ана Луиз бе направо поразена.

— От известно време знам, че има оплаквания. И на Ивън са звънели в гимназията. Двамата проведохме един разговор. Мислех, че всичко е приключило.

— Очевидно не е. Изглежда са очаквали Ивън да предприеме нещо. След като той е оставил нещата такива каквито са, са започнали да пишат писма до вестника. Едва ли ще се примирят.

— По дяволите! — възкликна Дейзи и дори не се извини.

— Има и още — продължи Ана Луиз, без да обръща внимание на езика на приятелката си. — Ричард го каза на Уокър снощи, когато се отби у нас. Бесен е. Първо всички си помислихме, че затова си му казал, че Томи не бива да остава, но след като поговорихме малко, единодушно стигнахме до заключението, че тук има нещо друго. Каквото и да е, мисля, че трябва да му обясниш, преди да се наостри да тръгне да се разправя сам с неприятелите ти.

Дейзи не бе сигурна кое я озадачи повече, дали че Уокър се е отбил у Ана Луиз за душевен разговор и за да ѝ разкаже за решението на Дейзи, или че е готов да тръгне да се разправя с неприятелите ѝ заради нея.

— Това е наистина смешно — каза тя презрително. — Като че ли ще оставя видните клюкари да ми диктуват какво да правя!

— И аз това казах — Ана Луиз допи кафето и си поръча ново. Когато Ърлин се отдалечи от масата, тя продължи разговора. — Защо тогава реши, че е по-добре Уокър да не остава у вас?

— Всъщност, причината е това, което ти каза, че Томи започва да ни приема като семейство. И когато онази вечер хлапето ме попита дали двамата с Уокър ще се женим, разбрах, че си била права. Не е честно да подхранвам у него празни надежди.

— Не е — съгласи се Ана Луиз. — А ти сигурна ли си, че подхранваш у него празни надежди? Докато наблюдавах снощи Уокър, останах с впечатлението, че между вас двамата има много повече, отколкото казваш. Той бе искрено притеснен, както заради решението ти, така и заради заплахата за кариерата ти.

— Беше притеснен, че плановите му се объркват — заяви сухо Дейзи.

Ана Луиз я погледна напрегнато.

— Нали не си вярваш на приказките?

— Добре, де — въздъхна Дейзи. — Ще се опитам да бъде максимално откровена. Много държа на него, може би дори прекалено много. Вероятно и той държи на мен. Но с всичко, което става, как бихме могли да прекарваме достатъчно време заедно, за да разберем дали имаме бъдеще? Затова трябва да мисля и за Томи. Колкото и да ми е неприятно да го призная, той трябва да живее с вуйчо си. Опитвам се да приема този факт, докато ги наблюдавах заедно през последните няколко седмици. Уокър ще бъде добър баща. Това е сигурно. А другото, никой не знае, докато събитията не се развият.

— Тогава обясни на Уокър всичко това, преди да е тръгнал на боен поход. В момента той се готви да нападне хората, които пишат писма и звънят по телефона и да ги накъса на парчета.

— Честно да ти кажа, когато се стигне до това, съм готова да му помогна — призна откровено Дейзи. Когато забеляза, че Ана Луиз свива устни, въпреки че се опитваше да остане сериозна, Дейзи се усмихна. — Добре де, знам, че би трябвало да си обърна другата буза или каквото там се казва, но направо побеснявам, че клюкарстват за нещо, за което и представа нямат.

— Знам, и при мен е така. Не че бих те посъветвала да постъпиш по друг начин, освен да проявиш разбиране и да простиш, разбира се.

Вероятно и утрешната ми проповед ще бъде такава. Надявам се да накара клюкарите да се сгърчат.

— А пък аз ще седна най-отзад, за да видя кои се гърчат най-много — каза сухо Дейзи.

Ана Луиз се разсмя, а след това въздъхна.

— Струва ми се, че Господ ще се намръщи ако използвам амвона за подобно нещо.

— Може би — съгласи се Дейзи.

Ана Луиз погледна към вратата и изведнъж грабна сакото и чантата си. Хвърли няколко банкноти на масата.

— Ще се видим.

— Какво стана? — попита Дейзи, но в същия момент на масата ѝ падна сянка.

Вдигна поглед и срещна разтревожените очи на Уокър. Забеляза, че и той не изглежда много по-добре от приятелката ѝ. За пръв път, откакто се бе запознала с него, го виждаше небръснат. От наболата брада изглеждаше още по-мъжествен. Испита огромно желание да посегне и да го погали. Само ако можеше, само да не беше половината град, които дебнеха всяка нейна стъпка, за да са сигурни в предположенията си за връзката ѝ.

— Тъкмо си тръгнах — каза Ана Луиз. — Вие двамата и без това имате доста неща да си кажете.

— Точно така — потвърди Уокър и се настани на свободното място.

Под масата коляното му докосна крака на Дейзи, но той не се дръпна. Нито пък тя. Защо ли си бе въобразила, че може да си наложи да остане безучастна към този мъж? Щом Ана Луиз си тръгна, след като Уокър изпи чаша кафе на една глътка, той внимателно отмести чашката и я погледна.

— Защо не си ми казала?

Дейзи не се престори, че не разбира.

— Защото, както вече ти казах, се справих сама.

— Ако се беше справила, работата ти нямаше да виси на косъм — възропта той. — Все още не се е разминало, нали?

— Няма опасност. Хората в този град няма да посмеят да се опълчат срещу Кинг Спенсър. Ако се наложи, баща ми ще ме

подкрепи. Той ще застане зад избора ми, защото ние в семейство Спенсър постъпваме така. Винаги се поддържахме.

— Въпреки че и той иска аз да си замина?

— За него по-важно е щастието ми — отвърна простиичко тя. — В момента не може да си представи как така едно момче бунтарче и някакъв янки ще ми причинят друго, освен болка.

— Може и да се окаже прав. Виж какво стана до този момент.

— Ти не си направил нищо. Аз сама реших да прибера Томи. Аз сама те поканих да оставаш у нас, когато идваш да виждаш Томи. Мислех си, че така е най-добре за детето, докато ти уредиш нещата.

— Само че вече не мислиш така. Защо? Заради оплакванията ли?

— Абсолютно не — отвърна яростно тя.

— Тогава защо?

— Не можеш ли просто да приемеш, че за Томи ще бъде най-добре ако остане при теб?

— Щях да го приема ако имаше някаква логика. Поне ми обясни.

На Дейзи не ѝ се говореше за нещата, които Томи очаква от Уокър. Не ѝ се искаше дори и за миг да му минава през главата, че тя иска да се оженят. Просто не беше така. Поне невинаги.

— Просто той трябва да разбере, че трябва да разчита на теб, не на мен.

Той кимна.

— Добре, тогава. Каза ли му вече?

Тя поклати глава.

— Значи ще трябва да се постарая. Той няма да приеме тези уклончиви приказки, както и аз не ги приемам.

— Наистина не разбирам защо е нужно да давам обяснения. Става дума за моето решение и за моята къща.

— А има ли възможност да си промениш решението?

— Не.

— Дори и за малко?

Нещо в гласа му я предупреди, че той не се опитва да осигури удобно местенце за Томи, нито пък да я накара да премисли.

— Защо? Какво се е случило? — попита веднага тя.

— Следващите нощи ще ми се наложи да излизам. Не ми се иска Томи да остава сам на непознато място.

Тя се почувства неловко.

— Заради работата ли?

— Благодарение на Боби — кимна Уокър. — Имаме нови данни по случая с наркотиците. Скоро ще се опитат да осъществят сделка. Сигурно ще стане през нощта. Тъкър иска да наблюдавам реката.

— Тогава Томи може да остане, докато нещата приключат — отвърна с готовност тя.

Той стисна ръцете ѝ в длани.

— Благодаря ти.

— Не прави повече така — Дейзи бързо се дръпна.

— Как? — очите му потъмняха. — Да не те докосвам ли?

— Да.

— Защо?

Защото ѝ се искаше толкова много, защото в мига, в който я докоснеше, тя веднага си спомни всеки възхитителен момент, когато я любил.

— Защото аз те моля — прошепна едва-едва тя.

— Но това не е желанието ти, Дейзи.

— Уокър, моля те.

Този път той въздъхна.

— Права си. Не съм справедлив. Тъкмо това ще накара хората да говорят.

— Именно — отвърна тя, за пръв път доволна, че може да се опре на клюкарските приказки. Това бе идеалното извинение, за да го държи на разстояние. Той сам се бе убедил, че в Тринити Харбър нищо не може да се запази в тайна.

— Уокър, наблюдението, в което ще участваш опасно ли е? — попита тя, загрижена не само за него, но и за Томи, дори за себе си.

— Томи няма да ме загуби, ако за това се притесняваш — каза той и добави тихо, но твърдо: — Нито пък ти.

Дейзи усети, че ще се връща към тези думи през следващите дни и седмици, защото зад тях долови обещание, което не се отнасяше единствено за създалите се обстоятелства. Нима бе възможно да не е разбрала нещо, нима си бе въобразила, че преместването на Уокър не бе свързано единствено с Томи? Може пък той да държеше и на нея.

Уокър много добре знаеше, че няма да се отърве от наркодилърите като се премести и изостави окръг Колумбия. Просто не бе очаквал, че ще се заеме с такъв случай още с пристигането в

Тринити Харбър. Мислеше си, че подозренията им с Тъкър са доста далеч от започването на цялостно разследване. Сега, след няколко безсънни нощи, вече бе убеден, че където и да се намира, работата на ченгето си остава отново дваисет и четири, дори дваисет и седем часа. А пък моментът изобщо не бе подходящ. Трябваше да обърне внимание и на Дейзи, но точно сега не му оставаше никакво време. Надяваше се през първата седмица от престоя си, да анализира чувствата си към нея, да разбере защо за пръв път от години насам свързваше определена жена с бъдещето си. А какво стана? Оказа се, че не може да отдели за себе си и минута.

Присъствието на Томи бе още едно усложнение. А като се прибавеше и работата, свършена от клюкарите, очакванията на семейството на Дейзи и заплахата за работата ѝ, да не забравяме случая с наркопласъорите и ето как животът му бе напълно извън контрол. Единственото, което му липсваше, бе обаждане от бившата му жена и предложението ѝ да доведе момчетата. Тя също бе изумена и доста заинтригувана, когато ѝ каза за решението си да напусне Вашингтон. Не можа да повярва, когато ѝ разказа, че е решил да гледа Томи.

— И как според теб ще се почувстват синовете ти? — попита го тя.

— Зависи изцяло от това, как им бъдат представени нещата — отвърна той, намеквайки, че не би трябвало да споменава отново какъв лош баща е бил. — Томи по никакъв начин не ги замества. Ясно ли е?

— Щом казваш. Мисля, че те сами ще поискат да се запознаят с тайнствения си братовчед.

— Може, веднага след като се установя — увери я той, но тъй като я познаваше много добре, беше сигурен, че ще ги доведе при първа възможност.

Е, в момента не можеше да направи нищо по този въпрос. Напоследък работата бе единственото, в което се чувстваше сигурен.

Предполагаше, че има множество заливчета и се чудеше дали наблюдението ще има резултат. Трябваше да обърне и повече внимание на пристанището, тъй като Боби бе убеден, че поне една от лодките, които прекарват дрога използва дока, а Уокър мислеше, че това е скутерът, който забеляза преди, тъй като бе прекалено бърз, за да е просто за разходки. И въпреки че всичко при собственика изглеждаше

наред, това не означаваше, че той е невинен. Може би просто никога да не е бил хващан. Може дори да си е променил името.

Само за да се увери, на следващата вечер Уокър успя да свали отпечатъците на Крейг Ремингтън, когато го почерпи едно питие на пристанището. Изпрати ги на Анди с молба да ги пусне в компютъра.

— Май си побързал да се забъркаш, а? — попита шеговито Анди, когато приятелят му се обади. — Сигурен ли си, че не си измислил случая, за да има какво да правиш?

— В интерес на истината се надявах да те привлече насам. Дори ще подкрепя жена ти. На нея толкова ѝ се иска да започне магазинът да работи.

Анди простена.

— Хич не ми припомняй. Не ме оставя намира с този магазин. Я ми кажи сега. Има ли нещо в Тринити Харбър, или просто Тъкър вдига пушилка?

— Тук наистина пласират наркотици. А Боби дочул някакви деца на дока да разправят, че съвсем скоро ще се доберат до стоката.

— И според теб този Ремингтън е замесен.

— Той има тъкмо лодката, която би си купил един дилър на дрога. По-бърза е от всичко, с което разполага бреговата охрана.

— Как ти се стори, когато го заговори? Нервен ли беше?

— Ни най-малко — призна Уокър. — Беше любезен и сърдечен като останалите в града.

— Може пък да дойда следващата седмица, за да ми изясниш нещата. Ще обсъдим всичко. Дано да помогне.

Уокър се разсмя.

— Тук има достатъчно хора, с които да говоря. Всъщност Тъкър е най-бъбривият мъж, когото съм срещал. Обсъжда подробно всичко. Направо се изтощавам като го слушам. Не че не искам да чуя и друго мнение, ако си решил да идваш.

— Решил съм — отвърна намусен Анди — Гейл няма търпение да започне работа по къщата. Гаражът се пълни с някакви тайнствени кашони, а по масата в кухнята се търкалят разни каталози. Не съм проверявал банковата сметка, но съм сигурен, че скоро ще трябва да разчитам на помощите за бедни. Както я кара, май си въобразява, че на Четвърти юли ще е отворила.

— Толкова ли е напреднала?

— Ми да. Гейл може и да изглежда небрежна и импулсивна, но щом нещо ѝ влезе в главата, няма начин да я спреш. Така добре организира всичко, че ме хваща яд дето не е станала ченге. Така ми трябва някой, който да обръща внимание на подробностите в документацията.

— Ех, приятелю, нали знаеш, че тая няма да я бъде? Всъщност, струва ми се, че дните ти като ченге са преброени.

— Може и да си прав.

— Е, и?

— Всъщност, опитвам се да свикна с тази мисъл. Работя тази работа вече трийсет години. Май е достатъчно време. Това, разбира се, не означава, че нямам нужда да си пораздвижа ума, а на теб разчитам да ми подаваш по малко работа. Защото, ако не намеря начин да се покрия някъде с теб, ще ми се наложи да прекарвам всяка събота и неделя, докато тя отвори, в боядисване, чистене и оправяне на покриви. А пък познай кой ще извикам да ми помага — каза заплашително той.

— Аз нямам нищо против да боядисвам — каза Уокър. Това е приятна работа, за която не се налага да мислиш и можеш да се съсредоточиш над случая, по който работиш. Да знаеш само колко неща са ми се изяснявали, докато съм боядисвал.

— Е, при мен не е така — възропта Анди. — Изпаренията ми замъгляват мозъка. Имаш, обаче, разрешението ми да прекарваш колкото време пожелаеш с жена ми и да ѝ помагаш в начинанието. Така ще ти е трудничко да убедиш Тъкър, че работиш по неговия случай.

Уокър се разсмя.

— Тук вече си прав. Ще се видим в събота.

— Искане ми се да ти кажа, че го очаквам с нетърпение, но съвсем не е така — отвърна Анди. — Ако открия нещо по отпечатъците, веднага ще ти кажа.

— Знаеш ли, Анди, може би трябва да приемеш нещата. Нали сам казваше, че Тринити Харбър не е лошо място — напомни му Уокър.

— Я ми кажи честно, още ли не ти е писнало? Уокър се замисли не за случая, а за Дейзи.

— Не — призна той. — Не че съм бил тук много време, но още не ми е омръзнало.

Най-хубавото на предстоящата сделка с дрогата бе, че благодарение на нея успя да отложи малко преместването на Томи от къщата на Дейзи. Тя умело избягваше срещите с него, но скоро, много скоро, някоя вечер, той щеше да се погрижи за този проблем. Очакването на следващата им интимна среща го крепеше. Нещата между тях не бяха приключили, изобщо не бяха приключили.

Всъщност, напоследък му се струваше, че това отчуждаване си имаше добрите страни. Никога досега не бе желал жена толкова много, колкото Дейзи. Нито една не бе успявала да му влезе под кожата и да му завърти главата като нея.

Когато влезе в къщата, след като тя тръгна нанякъде, усети уханието на парфюма ѝ. Банята бе все още обвита в пара и той веднага си представи еротична картина, в която Дейзи се бе отпуснала във ваната, потънала в пяна до брадичката, а водата леко се бе отдръпнала точно над връхчетата на гърдите ѝ.

Следите от присъствието ѝ бяха навсякъде, въпреки че Томи бе разпилял небрежно учебници, дрехи и играчки. Едва сега Уокър разбра, че грижливо граденият образ на прибрана и спретната домакиня, е просто една фасада.

Сега, след като се отбиваше, когато откриеше пролука, той откри, че и тя разпилява копринено бельо, изритва обувките с токчета, където ѝ падне около вратата, оставя отворено бурканчето с лавандулов крем за ръце и то на кухненския плот. Цялата къща създаваше у него образи, заради които едва ли щеше да успее да заспи, когато се прибереше в хотелската си стая.

Дните напоследък бяха напрегнати и трудни, но нощите се оказаха още по-лоши. Беше топло, влажно, а жуженето на щурците и жалното гукане на гълъбите изпълваха въздуха. Край спокойната притъмняла вода на реката се излъчваше неповторима романтика. Искаше му се да е с Дейзи, заедно да наблюдават звездите, да си говорят за какво ли не, може би дори да се любят на някоя палуба.

Фантазиите напругаха тялото му, но истината бе, че се намира съвсем сам на наетата лодка, на пост, в компанията единствено на бинокъла за нощно виждане и пистолета. Така, както вървяха нещата, той нямаше представа как може нещо да се промени.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Мислех, че ще накараш този мъж да се изнесе от къщата ти — каза Ивън, тръпнещ от възмущение, вперил поглед в Дейзи. — Погледни тук, само погледни!

В ръката си стискаше дебело тесте писма и бележки, написани на розови бележки.

— Напоследък цялото ми време отива в разговори с родители.

— Нали това ти е работата — отвърна дръзко Дейзи.

— Няма място за шеги — смръщи вежди директорът. — Кариерата ти е под въпрос. Още ли не си го разбрала? Опитвах се да те защита.

— Нима?

— Точно така. Когато председателят на училищното настоятелство ми се обади, го уверих, че съм разговарял с теб и ти си разбрала, че подобно поведение не може да се приеме.

До този момент Дейзи бе успяла да сдържа гнева си, но усещаше как всяка частичка контрол ѝ се изплъзва.

— И за какво държание става въпрос? — попита тя, преценила, че напразно ще си приказва ако започне да обяснява, че Уокър не живее с нея. — Да не би пак да се върнахме на въпроса за СЕК-СА?

Лицето на Ивън поаленя.

— Предупредих те...

— Да, разбрах, че тук няма място за шегички. Но, честна дума, говорех много сериозно. Всъщност, мисля си дали да не взема да ви осъдя всички за обида и клевета — тя стана и се приведе към лицето му. — А сега, ако ме извиниш, очакваме ме годишен изпит, който трябва да проведем.

— Как така ще си тръгваш преди да съм приключил? — възнегодува той. — Провеждаме важен разговор.

— Вече не го провеждаме.

Докато стигна в класната си стая, гневът ѝ се стопи, но на негово място остана чувство за нещо неизбежно. Огледа таблата, посветени на

Американската революция и Гражданската война, над които се бе трудила толкова упорито заедно с учениците си, после премести поглед към въпросите за изпита, които бе написала на дъската. Усети мириса на тебешир и я завладя носталгия.

В това настроение, последното, което ѝ се искаше, бе да забавлява семейство Финч, които щяха да идват. Трябваша им няколко седмици, докато определят дата, удобна на всички, но тя държеше да опознае родителите на Гари и приятеля на Томи по-добре. Тримата пристигнаха точно в шест, а тя си наложи да се усмихва и да ги посрещне любезно. Томи вече бе отворил вратата.

— Влизай, Гари. Можем да пороботим по лодката — той погледна Дейзи. — До вечерята има още много време, нали?

— Половин час — отвърна Дейзи. — Моля те, опитай се да не се цапаш — обърна се, за да посрещне Пол и жена му. — Много се радвам, че успяхте да дойдете. Трябваше да ви поканя отдавна, след като Томи и Гари са толкова добри приятели.

Марибет Финч се чувстваше малко неудобно. На Дейзи ѝ се стори, че може и да е болна. Жената беше бледа, а очите ѝ блестяха прекалено много.

Дейзи се усмихна на Марибет.

— Харесва ли ви в Тринити Харбър? Успяхте ли да се сприятелите с много хора?

— Всъщност, не сме — отвърна Марибет. — Имахме толкова много работа след преместването.

Тук нещо не е наред, реши Дейзи. Не беше напълно убедена, но тя със сигурност умееше да води разговори и да поддържа приятен тон. Марибет изглеждаше нервна, а Пол дори не се стараяше да се държи приятелски и нямаше нищо общо с приятния човек, с когото се бе запознала на пристанището, когато бе извел Томи на разходка без нейно позволение. Дори и тогава бе значително по-приятен от начумерения гост в дома ѝ тази вечер.

Вечерята не протече много по-различно. Единствено Дейзи и момчетата си приказваха небрежно. Когато Марибет се оплака от силно главоболие веднага след вечеря, Дейзи никак не се учуди. Само Гари погледна със стреснато, силно притеснено лице.

— Може ли Гари да остане да спи тук? — попита Томи. Гари погледна баща си с надежда, но Пол вече клатеше глава.

— Не и тази вечер.

Преди Томи да успее да каже и дума, Дейзи постави ръка на рамото му.

— Тогава някой друг път.

Веднага щом си тръгнаха, Томи я погледна много учуден.

— Защо всички се държаха толкова странно тази вечер?

— И аз това се чудя — каза тя. Инстинктивно усещаше, че има нещо, което не е наред при семейство Финч, и въпреки че не ѝ влизаше в работата, след като Томи и Гари бяха близки приятели, тя смяташе да държи под око майката и бащата. Радваше се, че децата работят по лодката, защото така не се налагаше да ходят у семейство Финч.

На Кинг му беше топло, потеше се и настроението му бе отвратително. Току-що бе изгубил един от най-добрите си бикове. Май напоследък нищо не вървеше както трябва. А пък когато видя Ана Луиз и Франсис на входа, веднага разбра, че денят няма да стане по-хубав.

— Вие двете пък какво искате? — изръмжа той и влезе пред тях, насочвайки се право към кабинета си. Пиеше му се нещо и смяташе веднага да си сипе, без значение дали те искаха или не. Наля си щедрa порция уиски в една чаша, изпи я на един дъх и чак тогава се обърна към тях. Истината бе, че двете жени изглеждаха по-скоро притеснени, отколкото обидени.

— Що не вземете да седнете? Още не съм станал алкохолик.

— Не съм си и помислила подобно нещо — отвърна Франсис. — Имаш ли нещо против да отида до кухнята и да направя малко леден чай? Направо се сварихме, докато те чакахме на вратата.

Той ѝ махна небрежно с ръка, а след това се намръщи към Ана Луиз.

— Така като те гледам, май нещо си наумила.

— Щом Франсис се върне, веднага ще ти обясня, и то накратко.

— Значи нищо не става ако и двете не ми висите над главата. Усещам, че става въпрос за някоя работа, дето хич няма да ми хареса.

— Позна — съгласи се тя.

— Тогава изплюй камъчето. Не ме дръж в напрежение.

— Добре. Както кажеш. Училищното настоятелство е решило да уволни Дейзи.

Кинг я загледа така, сякаш му говореше на непонятен език.

— Я ми кажи, как по дяволите, си въобразяват, че ще им се размине?

— Независимо от цялото ти влияние, те имат правото да назначават и уволняват.

— На какво основание?

— Точно от каквото се страхуваше. Твърдят, че дава лош пример — обясни Ана Луиз, докато го наблюдаваше внимателно.

Кинг се намръщи на острия ѝ поглед.

— И ти си въобразяваш, че ще се съглася с тях? Затова ли сте ми се домъкнали двете с Франсис такива напушени? Искате да знаете дали ще подкрепя собствената си дъщеря или ще надигна глас като онези идиоти, които искат да я наплюят? Това ли била работата?

— Сега остава да отидеш и да ѝ кажеш, че си я бил предупредил — продължи Франсис. Тя се нуждае точно от такава помощ.

— Престани с твоите дивотии, жено. Нямам никакво намерение да ѝ го казвам, нито пък на тях. Някоя от вас да знае телефона на Дейв Хигинс? Когато приключа с него, бордът ще трябва добре да си помисли дали да се занимава с дъщерята на Кинг Спенсър.

Франсис му подаде някакво листче, усмихната хитро и доволно.

— Нали ти казах, че ще се погрижи — обърна се тя към Ана Луиз.

Кинг се намръщи на жената пастор.

— Ти да не би да си се съмнявала?

— Понякога си такъв инат — изтъкна тя — Не бях сигурна дали ти не стоиш зад цялата работа.

— Май нямаш особено високо мнение за мен, а?

— Е, имаш си и добри страни — измъкна се тя, а след това добави — както и лоши.

— Не и когато става въпрос за семейството ми — заяви разпалено той. — Семейство Спенсър са сплотени и точка по въпроса. Каквото и да мисля за Уокър, никога не бих наранил Дейзи. Тя е моя плът и кръв, за бога!

Грабна телефона и набра номера на председателя на училищното настоятелство, който освен това притежаваше местния магазин за

машини Джон Диър. Кинг харчеше значителни суми при него и му водеше и други клиенти. Много лесно можеше да пренасочи купувачи и заинтересовани другаде и Хигинс отлично го знаеше. Пролича в секундата, когато долови фалшивата веселост в гласа на мъжа.

— Направо на въпроса — каза му Кинг. — Нападките срещу дъщеря ми ги приемам като нападки срещу самия мен. Дейзи няма никаква нужда от тази работа, дори наполовина толкова, колкото вие имате нужда от нея. Тя е най-добрата учителка в околията и ти го знаеш.

— Разбира се — съгласи се Дейв. — Ако ставаше въпрос единствено за уменията ѝ като преподавател...

Кинг го прекъсна.

— А ще бъдеш ли така добър да ми кажеш за какво става въпрос, ако не за уменията ѝ на преподавател?

След този въпрос се възцари мълчание, точно както Кинг предполагаше, че ще стане. Мъжът нямаше да посмее да оплюе моралността на Дейзи, не и пред баща ѝ.

— И на мен ми се стори, че ще видиш нещата от моя гледна точка — изсумтя Кинг. — Имам ли думата ти, че всичко приключва сега, веднага?

— Не мога да ти обещаю такова нещо — отвърна Дейв. — Настоятелството...

— Върши каквото ти им наредиш.

— Не и в този случай — отвърна той с подобие на истинско съжаление. — Кинг, знаеш, че се възхищавам на Дейзи, но тя така явно демонстрира връзката си с този мъж из целия град. Хората са възмутени.

— Искам да знам за кои хора става въпрос. Един или двама, които винаги са имали зъб на семейство Спенсър, нали?

— Няма да споменавам имена, но до мен достигна достатъчно, а и останалите от настоятелството задават въпроси. Честно казано, много съм изненадан, че социалната служба не ѝ е взела детето. Да не би да си използвал влиянието си пред Франсис, за да не им позволиш?

Кинг заекна, изпълнен с възмущение, но веднага след това обузда гнева си. Тук той нямаше да му помогне.

— Добре. Задай всички въпроси, които имаш — каза той бавно и ясно. — След това аз смятам да задам още няколко. Ще започнем с

любовната ти история с жената от Кинсейл...

— Никога не съм... — започна Дейв.

Гласът му потрепваше, което бе тъкмо ефектът, към който се стремеше Кинг.

— Ходеше там всяка събота вечер, нали. И оставаше чак до малките часове — продължи той. — А да не забравяме случая, когато Морийн замина за Атланта с оня тип от Ричмънд.

— Ама той й беше братовчед — отвърна мъжът, вече заел отбранителна позиция, усетил, че вятърът е задухал от друга посока. — Кинг, ти го знаеш много добре.

— Дали наистина го знам толкова добре? Това, което на човек му се струва, че вижда, може и да не е точно така. Помисли си пак преди да започнеш да каляш отново доброто име на дъщеря ми. Помисли си хубаво — той тресна слушалката изключително доволен. — Това би трябвало да е достатъчно.

Забеляза, че Франсис и Ана Луиз се споглеждат.

— Какво има? — любопитства той.

— Дейв Хигинс наистина ли е имал любовница? — попита Франсис с нескрито удивление.

Кинг се изкиска.

— Че кой ще го погледне? Дори собствената му жена избяга от него.

— Ама ти нали каза...

— Казах, че нещата може да изглеждат по определен начин, без това да е вярно. Сега, вие двете няма ли да се разкарате? Имам си работа.

— Каква работа? — попита подозрително Ана Луиз.

— Ще поръчам един камион за пренасяне на вещи и ще извлека онова момче, преди да е станало нещо, с което няма да мога да се справя.

— Дейзи няма да е съгласна — предупреди го Ана Луиз.

— Да не би да си мислиш, че не знам? Нали така започна цялата тази каша. Само че този път нито ще питам, нито ще предлагам каквото и да е. Ще направя каквото трябва.

— Докато Уокър има нощни дежурства, Томи не може да стои сам — предупреди го Франсис. — Ще се наложи да се намеся.

— О, за бога, да не си мислиш, че ще го изхвърля на улицата — сопна се Кинг. — И двамата с Уокър ще ги преместя тук. Ще трябва да търпя един смрадлив янки в дома си.

Франсис изведнъж се разкиска и не можа да спре.

— О, Кинг — изхълца тя, докато си поемаше дъх. Двамата с Ана Луиз я загледаха. Франсис не беше жена, която си позволяваше да се киска.

— Какво? — попита най-сетне Ана Луиз.

— Уокър е точно толкова янки, колкото ние с теб — каза Франсис. — Роден е в Ричмънд. Написано е в доклада ми. И той ще ми говори за това, как изглеждали нещата. Този път май ти оплете конците — тя отново избухна в смях.

Кинг се замисли. Щом Уокър не беше янки, значи е сбъркал. Нито един южняк джентълмен не би оставил дама в беда. Веднъж вече бе пробвал да сплаши Уокър с брак, но не се получи нищо. Това не означаваше, че няма смисъл да се пробва отново, след като и доброто име на Дейзи, и работата, на която бе посветила живота си, бяха поставени на карта.

— Забрави за камиона — каза той и се отпусна на стола.

— Така ли? — попита Ана Луиз и го погледна подозрително.

— Май е време двамата с Уокър пак да си поговорим — той набра номера на шерифския офис, но му казаха, че няма да имат връзка с Уокър чак до сутринта.

— Тогава му кажете да ми се обади веднага щом утре се появи — каза той на телефонистката. — Кажете му, че е много важно и че го очаквам за закуска. В осем точно.

Той се отпусна назад и погледна доволно двете жени.

— Дами, какво ще кажете да ви заведе да похапнете раци на пристанището? Изведнъж се почувствах страхотно!

— Виждаме — отвърна Ана Луиз. — Единственото, което ме притеснява е как стана така, Кинг?

— Хич не си го слагай на сърцето — успокои я Кинг.

— Май ще е най-добре да се помоля — каза кисело тя.

— Прави каквото знаеш. Нещата са под контрол — отвърна той. Всъщност, нещата щяха да се оправят.

— И защо вуйчо Уокър ходи за риба всяка вечер? — обърна се Томи към Дейзи след като Уокър бе наминал за кратко. На нея не ѝ остана време да му разкаже за вечерята със семейството на Гари, защото му се налагаше отново да дежури край реката.

Кратките неочаквани посещения вече се превръщаха в нещо обичайно. Понякога, щом на Уокър му останеше време, вечеряха заедно, а след това той потегляше на работа. Двамата с Уокър бяха решили да не казват на Томи истината за наблюдението, тъй като на малкия често му се случваше да разправя какво ли не на приятелите си, и то без да се замисля.

— Нали вече не работи в града, и според мен просто се радва, че му остава време и за него самия — обясни доста неясно Дейзи.

— А защо да не мога и аз да ходя с него?

— Сигурно скоро ще те вземе — отвърна тя. — Междувременно, трябва да си доволен от програмата му. Така през деня му остава повече време, да тренира отбора по бейзбол. Нали ще бъде страхотно, че лятото ще си с него по цял ден!

— Ами да — съгласи се Томи, след като помисли малко. — Това е направо страхотно. Никога не съм си имал татко, който да ми обръща внимание — той я погледна с притеснение. — Вуйчо Уокър е почти като татко, нали?

— Точно така.

Томи изглеждаше доволен от отговорите ѝ. Само че, малко по-късно същата нощ, когато влезе в стаята на момчето, за да погледна дали е завит, тя разбра, че привидното му съгласие я е подвело. Него го нямаше. Без капчица съмнение разбра къде е отишъл и усети как се вледенява. Трепереше като лист, докато набираще номера на Тъкър. Измъкна го от леглото му и му разказа какво се е случило.

— Тази вечер ми зададе прекалено много въпроси. Сигурна съм, че се е промъкнал до лодката на Уокър. Трябва да му кажеш.

— Успокой се, Дейзи. Уокър стои там нощи наред и нищо не се е случило. Няма причина да си мислиш, че точно тази нощ ще стане нещо. Веднага ще звънна на Боби, ще вземем неговата лодка, за да ги пресрещнем и да се увериш, че всичко е наред.

— Идвам с теб — заяви тя. — Ще се видим на пристанището.

Когато тя се появи, понесла ловната си пушка, Тъкър бе готов да избухне.

— Остави тази проклетия в колата. Няма да я вземеш.

— Тъкър Спенсър, стрелям също толкова време, колкото и ти. При това, мерникът ми е безупречен.

— Проклет да е татко, че те научи — измърмори той. — По дяволите, Дейзи, винаги си се целила по бутилки и тарабите от оградата, никога не си имала пред себе си човек за мишена!

— Тогава да се надяваме, че няма да ми се изпречат хора, които да взема на мушка — отвърна тя, пое протегнатата ръка на Боби и се качи в лодката без дори да погледне Тъкър.

— Какво става тук? — попита Кинг, изникнал сякаш от нищото. — Накъде сте се запътили с тази лодка, в този небогоугоден час? И защо, мътните го взели, Дейзи носи пушка?

— Като се обади, пропуснах да ти кажа, че татко е тук — обясни Боби. — Вечеряше с Франсис и Ана Луиз, и между другото имаше изключително самодоволен вид. Опитах се да заобиколя, за да не ме види, докато излизах, но май вижда по-добре, отколкото си мислех.

— Браво, направо страхотно — измърмори Тъкър. — Връщай се при дамите и вечерята татко. Всичко е наред.

Кинг погледна Дейзи.

— Да, много добре виждам. Последният човек, който ме уверяваше, че всичко е наред, за малко да си изгуби проклетата работа.

— А преди да се съмне, на мен може да ми се наложи да я хвърля в затвора — заяви застрашително Тъкър.

— Защо? — любопитства Дейзи, омръзнало ѝ бе да я обсъждат така, сякаш я няма и сякаш е напълно неспособна да управлява собствения си живот.

— Защото пречиш на полицейско разследване и носиш заредено оръжие. Не знам, всъщност, но все ще измисля някакво обвинение. И при това ще ги измисля непоклатими.

— Татко направо ще бъде на седмото небе, нали така, татко?

— Може ли някой да ми каже, каква проклетия става тук? — попита Кинг. — Точно в този момент виждам, че цялото ми семейство е решило да се направи за посмешище. Ако Ричард разбере, веднага ще го изнесе в новия брой.

— И как ще разбере Ричард? — попита разумно Дейзи.

— Не споменах ли, че Ана Луиз вечеря с татко? Сигурен съм, че ви казах — намеси се Боби, без да крие, че му става все по-забавно и

по-забавно.

Дейзи му се намръщи и отново се обърна към баща си.

— Добре, с две думи. Уокър извършва нощно наблюдение по подозрение за трафик на наркотици. Мислим, че Томи се е промъкнал при него. Сега вече ясно ли ти е защо не можем да продължим с приказките?

Баща ѝ погледна строго Тъкър.

— Истина ли е това? Значи в Тринити Харбър има наркотици? Защо никой не ме е уведомил?

Дейзи изгуби търпение.

— Може ли да оставим обсъждането на този въпрос за малко по-късно? Хайде да вървим, преди нещо да се е случило на Томи — тя се обърна към Тъкър. — Ти свърза ли се с Уокър?

— Да. Томи е при него. Открил го е скрит под палубата. Май се готви да насини дупето на племенника си.

— Ако той не го направи, аз със сигурност ще го сторя — заяви мрачно Дейзи. Никога през живота си не се бе страхувала толкова много.

Поне така си мислеше, докато не чу изстрелите, които отекнаха над реката. В този момент изрече молитва.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Разсеян от мъглата, която се надигаше на вълна над реката и напълно заслужената кавга заради безотговорното поведение на Томи, Уокър не забеляза подозрителната лодка, която тихо се промъкваше покрай скривалището му. Съзря очертанията ѝ, едва когато бе на по-малко от сто метра.

— Томи, скрий се долу веднага! — нареди грубо той и насочи бинокъла към палубата на скъпата риболовна лодка. Добре че поне момчето се подчини, без да задава излишни въпроси.

Веднага забеляза двама непознати мъже, които нито се интересуваха от въдиците си, нито от заложените капани за раци. Полунощ съвсем не бе най-подходящото време за приятна разходка или дори за риболов. В този час едва ли някой излязъл по реката, замисля нещо добро.

Той приближи своята лодка малка по-близо, за да може да вижда по-добре. Когато ги разделяха само няколко метра, Уокър им извика да пуснат котва и да се приготвят за проверка. В същия момент проехтя първият куршум и го улучи в ръката. Той веднага залегна на палубата, протегна се за пушката и се прицели в единия мотор с надеждата да го повреди. Вече знаеше, че Тъкър идва. Ако успееше да попречи на тези мошеници да избягат, подкреплението щеше да е тук за нула време.

За нещастие, привлечен от изстрелите, Томи се появи на палубата с истерични крясъци.

— Какво става? — викаше той, докато се клатушкеше по хлъзгавата палуба в бързината да се добере до Уокър.

— Слизай долу! — кресна Уокър, докато се опитваше да застане между племенника си и непознатите.

— Какво стана? Улучиха ли те? — попита той и очите му се разшириха, когато забеляза кръвта по ръкава на Уокър.

Уокър не се бе страхувал толкова много никога преди. Сниши се и погледна малкия право в очите, въпреки че съзнаваше, че гърбът му е отлична мишена.

— Чуй ме — молеше го той, докато очакваше да чуе следващия изстрел и да усети болката, когато го прониже. — Успокой се. Искам да слезеш долу и да останеш там, докато ти кажа. Тъкър ще дойде всеки момент и всичко ще бъде наред.

— Ама...

— Направи го, Томи. Моля те. Веднага. Сега не е моментът да спориш с мен.

— Но ти си ранен — протестираше момчето, а в гласа му се прокрадваше плач. — Не искам и ти да умреш като мама. Моля те, вуйчо Уокър — той подръпна ръката на Уокър. — Ела с мен. Моля те, нека да вървим. Моля те.

Беше доловил безпогрешно истерията в гласа на детето и паниката в очите му. След като се налагаше да избира между залавянето на двама наркотрафиканти кокошкари и възможността да успокои момченцето, което бе преживяло прекалено много, място за избор май не оставаше.

— Ела тук — каза той и отвори ръце, за да прегърне племенника си, докато моторът на другата лодка заглъхваше в мъглата.

Разтърсван от хлипове, Томи се отпусна в ръцете му и се притисна към Уокър с всички сили.

— Няма нищо, момчето ми. Ще се оправя. Раната не е сериозна. Куршумът само ме одраска.

— Тече ти кръв — веднага отбеляза Томи.

— Няма значение. Всичко ще бъде наред — увери го отново Уокър.

За пръв път, откакто научи за съществуването на Томи, той повярва, че детето е напълно истинско.

Когато, дойде Дейзи, ѝ трябваше само един поглед, за да разбере, че кръвта по двамата е само на Уокър и съвсем не е от някаква опасна и страшна рана. Тогава, разбира се, тя се почувства свободна да ги наприказва едни такива, за които дори Ана Луиз би ѝ завидяла и едва ли би могла да измисли сама за неделната проповед.

— Съжалявам — прошепна Томи.

Нямаше никакъв смисъл да си хаби приказките. Извинението му с абсолютно нищо не повлия на тирадата на младата жена. Имаше още много да казва.

Уокър знаеше от опит, че няма друг начин да я спре, освен да я целуне, което направи без много колебание... но с много желание. Усещането го замая, но това сигурно се дължеше на загубата на кръв. Дейзи се дърпаше и гърчеше и се опитваше да отскубне устни, за да протестира, но Уокър я притискаше здраво. Накрая, съпротивата ѝ замря и тя се разтопи в ръцете му, послушна, изпълнена с желание и дори малко настървение. Уокър пък беше сигурен, че никога през живота си не бе целувал жена с такова опиянение.

Когато най-сетне се отдръпнаха, за да си поемат спокойно въздух, въпреки че и за двамата целувката не бе продължила достатъчно дълго, четирима мъже с широко отворени очи не можеха да откъснат погледите си от тях. Детективът никак не хареса гнева в очите на братята ѝ. Още повече го притесни хитрият блясък в погледа на Кинг.

— Вие двамата с Дейзи ще се жените ли? — попита Томи, лицето му обляно в надежда.

— Това беше само целувка, Томи. Не означава абсолютно нищо — заяви категорично Дейзи, отблъсна се от Уокър и заизтупва дрехите си, сякаш можеше да премахне случилото се като досадна прашинка.

Уокър огледа порозовелите ѝ бузи и замаяното лице.

— Не може да бъде — засече я тихо той.

— На мен не ми приличаше на абсолютно нищо — отбеляза Кинг. — Все едно че подпечатахте сделка.

— Я не се бъркай, татко — сопна се Дейзи.

Уокър усети необичайно вътрешно спокойствие, когато мисълта да се ожени за Дейзи се установи в сърцето му. Нещата се развиваха добре, откакто пристигна в града. Чувствата му към Дейзи се задълбочаваха непрекъснато. Защо просто да не поеме дълбоко дъх и да го стори? За мъж, който се гордееше с логиката си и с внимателно обмислените решения в работата, напоследък бе постъпвал доста импулсивно в личния си живот. Защо да не се хвърли с главата напред още веднъж? Особено пък в нещо, което му доставяше радост.

Срещна гневния поглед на Дейзи и забеляза, че въпреки категоричния ѝ отговор, тя изглежда леко объркана от всичко около нея. Помисли си, че това е добре. Предпочиташе да се разправя с нея, когато не е нащрек.

— Сега, след като семейство ти ни разкри, май ще се наложи — каза Уокър без да откъсва очи от Кинг, Тъкър и Боби. След това се обърна към Дейзи. — А ти какво ще кажеш?

Тя го погледна, неспособна да скрие изумлението си, което бързо се превърна в презрение.

— Да не би да си въобразяваш, че това е предложение за женитба, Уокър Еймс? — попита тя.

— Че какво му е? Да не би да не е достатъчно цивилизовано за теб? — подразни я той, въпреки че ясно съзнаваше, че е подходил погрешно. Въпреки това разчиташе, че натискът на семейството ще довърши това, което той не бе успял.

— Много си далеч от истината — отвърна тя и се заклатушка към лодката на брат си, преди Уокър да е успял да я спре.

Детективът погледна Тъкър и Боби и откри, че и двамата са ухилени и развеселени. Кинг пък, изглеждаше безкрайно доволен от себе си. Стисна рамото на Томи с благодарност, сякаш момчето бе свършило цялата работа с невинно зададения си въпрос.

— Май ти рязнаха квитанциите — отбеляза Боби. Тръгна след Дейзи към съседната лодка и се провикна през рамо. — Хайде, татко. Да оставим нещата в компетентните ръце на Тъкър — усмивката му стана още по-широка. — Чао, момчета, ще се видим на пристанището.

Уокър наблюдаваше притеснено шерифа.

— Ти нали няма да тръгваш с тях?

— Няма — отвърна тихо шефът му. — С теб трябва да си поговорим.

— Аз също ще поостана, за да дам и своя принос — обади се Кинг, махна с ръка на Боби и се настани в лодката.

— И аз ще остана, вуйчо Уокър — заяви инатливо Томи.

Уокър не можеше да откаже на Томи, но другите двама определено го подразниха.

— Май само аз забелязах, че надолу по реката се измъкват двама заподозрени, докато си чешем езиците за нещо, което е личен въпрос — обади се детективът с надеждата да ги разсее.

— Те отдавна са се измъкнали — каза Тъкър, но веднага след това любопитството му надделя. — А ти огледа ли ги добре?

— Не много. Успях, обаче, да видя лодката. Беше рибарски траулер, въпреки че по нищо не личеше хората на него да се

интересуват от риболов.

— Ще запишем описанието щом се върнем в управлението. А сега искам да знам колко сериозно го каза онова за женитбата със сестра ми.

— Добър въпрос — избоботи одобрително Кинг. — Е, Уокър, какво смяташ да кажеш в своя защита?

Преди да отговори Уокър погледна Томи, който се бе разположил на скута му, уж заспал. Доволен, той се опита да изясни нещата на брата и бащата на Дейзи.

— Смятам да кажа, че вие двамата не сте хората, с които трябва да разговарям.

— Да не би да е било някакъв импулс и сега вече да съжаляваш? — веднага се поинтересува Тъкър.

— Казах ти вече, че няма да обсъждам този въпрос.

— По дяволите, момче, длъжник си й — намеси се Кинг. — Заради теб за малко не изхвъркна от работа. Ако не бях аз, сега щеше да подсмърча на улицата.

Уокър се извърна към него.

— Може ли да кажа нещичко и аз? — вирна глава Томи и ги стресна.

Уокър сведе поглед към детето, сгушено удобно до него.

— Всички вече си казаха мнението. Не виждам защо да не чуем и твоето — каза му той.

— Според мен трябва да й изпратиш цветя. Ама много, много цветя. Момичетата обичат такива работи — каза поверително той. — А, и бонбони. На мама й се напълваха очите със сълзи, когато й носех, дори и когато се бяха посмачкали малко.

— Или пък един килограм ванилов сладолед с вишнев сироп, от време на време — предложи Тъкър.

Уокър вдигна очи към небето.

— Значи излиза, че уроците по ухажване идват от един десетгодишен хлапак и ерген, който дори няма изгледи да си хване приятелка — погледна към Кинг. — А ти няма ли да ми дадеш някой и друг съвет?

Кинг се замисли и кимна.

— Ами да. В къщи пазя диамантения пръстен на майка й. Преди това е бил на моята майка. Жените стават сантиментални, когато им

дадеш такова нещо.

Уокър го загледа удивен.

— Ще ми дадеш този пръстен за Дейзи?

— Че той си е неин по право. Да, ще ти го дам ако това ще свърши работата.

Уокър бе трогнат от доказателството за неизреченото одобрение на Кинг. Знаеше, че на баща ѝ не му е никак лесно.

— Благодаря — каза тихо той.

— Няма за какво да ми благодариш — изръмжа Кинг. — Не мога да разбера защо, но ти я правиш щастлива. А това е всичко, което искам за децата си — той се ухили. — Е, нямах нищо против, когато открих, че не си янки, все пак. Защо ме остави да си мисля, че си северняк?

— На теб ти харесваше, защо да ти развалям удоволствието? — отвърна Уокър. — А пък и едва ли щеше да се впечатлиш особено много от южняшкото ми родословие.

— Няма човек, роден в Ричмънд, столицата на Конфедерацията, който да е лош.

— Така — започна Тъкър и включи мотора на лодката. — Сега, след като изяснихме бъдещето на Дейзи...

— Изяснихме го, без да питаме Дейзи — изтъкна Уокър, без да е убеден като тях как ще се развият нещата.

— Ти ще си свършиш работата — увери го Кинг. — Но може би трябва да проявиш малко повече финес следващия път, когато поставиш въпроса.

— Нека първо да отидем на лекар, за да оправят ръката на Уокър и да обсъдим нещата, които е разбрал за заподозрените — каза Тъкър. — Искане ми се нещо да излезе от това, за да не се окаже, че и тази нощ е била провалена.

Уокър усети, че Томи го подръпва за ризата. Погледна надолу към съненото лице.

— Дейзи ще ми стане ли майка?

— Ще направя всичко, което зависи от мен, за да ти стане — обеща Уокър.

— А лошо ли ще бъде, ако моята си майка още ми липсва?

Сълзи опариха очите на Уокър.

— Никога няма да е лошо, че майка ти ти липсва. И на мен много ми липсва.

— Тя беше върхът, нали?

Уокър се замисли за красивото момиче с бунтарски дух, което бе обичал, но не бе успял да опази.

— Беше върхът — повтори той.

— Да се ожения за него, как ли пък не — фучеше Дейзи по целия път към пристанището на Тринити Харбър. — Тоя да не се е смахнал?

Боби напълно разумно не отрони и дума, докато не слязоха на дока. Сигурно предполагаше, че тя е готова да го изхвърли зад борда, ако само посмее да си отвори устата. Бе толкова ядосана, че като нищо щеше да го стори. Толкова силен гняв сигурно ѝ бе покачил адреналина. Тя почти съжаляваше за проявената от Боби дискретност, защото ѝ се искаше да си го изкара на някого.

— Дейзи, може и да не ми влиза в работата — започна предпазливо Боби, докато връзваше лодката.

— Не ти влиза в работата.

— Но ти си луда от любов по този мъж — продължи решително той.

— Не съм.

— Разбира се, че си.

— Мисля, че аз по-добре знам, Боби Спенсър.

— Нали те виждам как го гледаш. А не е и за изпускане как той те гледа, все едно че е замаян. Не трябва ли да престанеш да го тормозиш? Та той полага всякакви усилия. За бога, тази вечер го простреляха. Предложението му бе направено чистосърдечно, въпреки че не го каза с красиви думи. Мисля, че можеш да се довериш на нещо, казано при създалите се обстоятелства много повече, отколкото ако той бе планирал всичко предварително.

— Може би — съгласи се тя. Понякога истината излизаше наяве в моменти на стрес.

— Я си помисли — настоя Боби. — Всъщност не искаш да пропуснеш тази възможност.

— Ти какво се опитваш да ми кажеш? Да не би да намекваш, че това е последният шанс да си хвана мъж? — попита раздражено тя.

Той я погледна търпеливо, както правеха всички мъже, когато се опитваха да ѝ наливат ум в главата.

— Не, разбира се. Искам да кажа, че се опитваш да си отрежеш носа, за да отмъстиш на лицето, измисляш си разни причини, за да не направиш нещо, което много ти се иска.

— Когато имам нужда от съвет за любовния си живот, ще се обърна към някой, който не си изкарва прехраната с бъркане на манджи.

Боби се сви при това описание на готварското изкуство, но не отстъпи.

— Може и да съм майстор готвач, но съм ти и брат. Никой не те разбира така, както ние с Тъкър. Знам, че цял живот си мечтала да имаш семейство. Господ е свидетел, че даде всичко от себе си, за да заместиш мама, въпреки че бе само година по-голяма от Тък и две години по-голяма от мен. Струва ми се, че ти се поднася на тепсия едно прекрасно семейство, само че ти си прекалено голям инат и прекалено горделива, за да си признаеш.

Тя се намръщи, защото не смееше да си позволи да повярва, че изреченото с половин уста предложение на Уокър е продиктувано от истински чувства, а не от задължение.

— Много мразя, когато подреждаш нещата така логично.

— Тогава забрави за логиката и се вслушай в сърцето си. Ти искаш да се ожениш за него. Знам, че искаш. С думи прости и ясни, обичаш го. Не отхвърляй тази възможност. Не са много хората на този свят, които ще се помирят с представител на семейство Спенсър за цял живот. Ние сме опасна работа.

Тя се вгледа напрегнато в брат си.

— Някой да те е отблъсквал?

— Не и напоследък.

Тя си спомни за единствената любов в живота на Боби, поне единствената, за която знаеше тя.

— Имаш предвид Ан Мари, нали?

— Това е стара работа, а и аз не бях истински влюбен в нея — отрече той прекалено бързо.

— Добре заблуди и мен, и всички останали в Тринити Харбър. Все ми се струваше, че сте създадени един за друг.

— Е, понякога съдбата поема по неясни пътища и ето че тя се ожени за друг. Не е станало кой знае какво.

Дейзи не повярва на думите му. Всъщност за него това беше много важно. Тя подозираше, че именно заради онова момиче Боби толкова усърдно изкупуваше половината град и създаде петзвездния си ресторант. Искаше да докаже, че е по-добър от избраника ѝ и искаше постиженията му да се очевидни за Ан Мари и съпруга ѝ, който някога бе най-добрият му приятел и най-големият му съперник.

— Работиш прекалено много — каза тя.

Той се намръщи.

— И как стана така, че се прехвърлихме от теб и Уокър на моите работи?

— Трябва да се запознаеш с нови хора.

— Нови хора идват в ресторанта всеки божи ден. А и различни хора спират на пристанището. Животът ми минава сред непознати.

— Да, но с колко от тях си се запознал? Имаш нужда от среда. Кога за последен път си излизал на среща?

— Не беше отдавна — отвърна отбранително той.

— Кога? — настоя тя.

— Ходих на танци с Мардж Лефковиц.

Мардж бе управителка в ресторанта на Боби и дългогодишна приятелка, нямаше никаква вероятност да му стане интимна приятелка.

— Може би греша — каза Дейзи — но това не беше ли миналата есен, а ти не отиде ли с нея, за да накарате гаджето ѝ да ревнува?

— Дяволите да го вземат, много помниш!

— Както виждаш ми е от полза в такива моменти — тя го погледна замислено. — Май ще трябва да се поогледам да ти намеря подходяща жена.

— Само да си посмяла — изрепчи се Боби, а по лицето му се изписа ужас. — Аз сам ще се оправям с любовния си живот.

— Тогава и ти не се бъркай в отношенията ми с Уокър.

— Нали каза, че нямаш отношения с него?

— О, я ходи се гръмни — сопна му се тя и скочи на дока. Понякога да имаш братя бе не по-малко изпитание, отколкото да си дъщеря на Кинг Спенсър.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уокър пренесе заспалия Томи в къщата на Дейзи. Опитваше се да не обръща внимание на болезнено пулсиращата ръка. Беше отказал хапчетата против болка, предложени от лекаря и подозираще, че скоро ще започне да съжалява.

Огледа се развълнуван, когато влезе в светлата кухня, в очакване Дейзи да поднови атаката си. Точно сега бе прекалено изтощен, за да се занимава с този въпрос. Всъщност, единственото му желание бе да си вземе горещ душ и да се пъхне в леглото, по възможност нейното, ако имаше как. Вероятността бе минимална, реши той, като си спомнеше как се беше разфучала одева.

До тук добре, мислеше той, докато пресичаше кухнята и се насочваше към стълбите. Занесе Томи в стаята му, сложи го да легне, а след това потърси шишето с аспирин, което бе виждал в шкафа в банята. Там нямаше нищо, освен детски ибупрофен. Изруга тихо, излезе в коридора и се натъкна на Дейзи.

— Това ли търсиш? — попита тихо тя, стиснала в едната ръка някакво силно обезболяващо лекарство, а в другата — кислородна вода.

— В интерес на истината, да — отвърна той и я погледна предпазливо. В очите ѝ проблясваха заплашителни искрици, които никак не му харесаха. Протегна ръка, за да вземе нещата, които тя държеше.

— А, няма да стане — каза тя и го побутна към стаята му. — Смятам сама да погледна тази рана — Дейзи вирна брадичка. — И ако това, което видя не ми хареса, веднага ще звънна на доктора.

— Вече бях на доктор, но много ти благодаря.

— Я дай да видя! — тя присви очи.

Той показа превръзката, развеселен от очевидното и разочарование.

— Ти май наистина очакваше с нетърпение момента, в който ще ме полееш с кислородна вода?

— И още как!

— Няма ли в теб и капка състрадание?

— Няма.

Взря се в очите ѝ, за да открие поне нещичко от онова, което се въртеше в непонятния за него ум.

— Не съм изложил Томи на опасност умишлено, честна дума.

По лицето ѝ се разля изумление.

— Разбира се, че не си. Знам много добре. Ако някой има вина, то това съм аз, задето съм го изпуснала и той се е измъкнал тихомълком от къщата.

— Както и да е — въздъхна Уокър. — Все си мислех, че ще използваш тазвечерната случка, за да хукнеш при Франсис и да настояваш да ти бъдат дадени пълни родителски права.

— Я не се прави на глупак. Никак не ми е приятно, когато хората използват децата за пионки в разправиите си. Томи е твой племенник и е очевидно, че ти го обичаш, че си готов да му бъдеш баща. Вече съм приела истината.

— Момчето има нужда и от майка — добави внимателно той.

Ръката ѝ трепереше, когато му подаде хапчето и чашата вода.

— Не смятам да обсъждам този въпрос с теб.

— Май по-рано остана с погрешно впечатление.

— Нямах ни най-малка представа с какво впечатление съм останала — тросна му се тя. — Няма да се женя за теб, Уокър Еймс и точка по въпроса.

Тя насочи вниманието си към кухненския плот и започна да го търка с изключително усърдие. Уокър сграбчи ръцете ѝ и веднага улови паниката, която проблесна в очите ѝ.

— Нещата между нас не са приключили само защото ти си решила така — каза тихо той.

— Между нас няма нищо — заяви твърдо тя, въпреки че нямаше как да прикрие издайническите червени петна, които избиха на бузите ѝ.

— Аз пък казвам, че има — той прокара палец по брадичката ѝ и забеляза, че руменината се засилва. — А и всичко едва сега започва.

Тя решително отстъпи назад от него.

— Нищо няма да постигнеш с приказки, Уокър — тя взе гъбата и нападна плота отново, а след това грабна трескаво чиниите от

съдомиялната и с такъв замах и трясък ги занарежда в шкафа, че той се учуди как нищо не се случило.

— Как мина вечерята със семейство Финч? — поинтересува се той, с надеждата неутралната тема да я поуспокои. По-рано не им беше останало време да поговорят, когато той се отбиваше за кратко да види Томи и веднага отиваше на пост край реката.

Тя притихна. Изведнъж се замисли и се обърна към него.

— Всъщност, беше доста странно. Тя е сякаш изтъкана от нерви, а той е доста враждебно настроен. Честно да си кажа, дори съм изненадана, че изобщо приеха поканата ми.

— Може да са дошли единствено заради Гари.

— Може. Томи покани Гари да остане да спи у нас, но баща му не разреши. Гари изглеждаше така, сякаш тъкмо това бе очаквал. Никога не бях виждала момче на неговите години да изглежда толкова... не знам... победен, смазан, май това е думата.

Уокър съжали, че не е присъствал, за да усети сам настроението.

— За насилие ли намекваш? — изрече той мислите си на глас.

Дейзи бе шокирана.

— Дори не си бях помисляла за това. Чела съм как се държат жертвите на насилие, но никога не съм виждала. Може и да е това. Или пък просто Пол Финч държи на строгата дисциплина.

— Може и да е така — съгласи се Уокър, но се зарече да прекара малко повече време с Гари и баща му, за да види какво ще излезе.

— Изглеждаш изтощен — каза Дейзи. — Защо не се качиш в старата си стая и не поспиш?

— Искаш да остана тук? При тези обстоятелства, това май не е много добра идея.

— Става въпрос само за една нощ, а ако някой е решил да раздухва нещата, ще им напомня, че снощи си бил прострелян, и че някой е трябвало да те наглежда.

— Това означава ли, че ще дойдеш при мен като една милосърдна сестра? — попита той с широка усмивка.

Тя се намръщи на шеговитите му думи.

— Хич не си го и помисляйте, детектив.

Той тръгна към стълбите, а след това се обърна и видя, че тя се е загледала след него.

— Много би се учудила ако разбереш какво си мисля, Дейзи Спенсър.

— Направо ме побърква — заяви Дейзи на Ана Луиз следващия следобед, когато се отби в енорийската църква на връщане от работа. Имаше нужда от една чаша успокояващ чай от лайка и от разумен съвет.

— Не ми казваш нищо ново — засече я Ана Луиз, а в очите ѝ играеха весели пламъчета.

— Независимо от всичко, което става, го оставих да преспи у дома снощи — призна тя. — Не можех просто така да го изпратя да си ходи с наранената ръка.

— Не, разбира се.

— Но това ще бъде за последен път.

— Предполагам той не очаква да се пренесе пак у вас. Нали разбира какво може да стане. Ако пък е забравил, сигурна съм, че Кинг и братята ти ще му напомнят.

— Едва ли са готови да ми окажат помощ — отвърна кисело Дейзи. — Май са си внушили абсурдната идея, че той е прав и че трябва да се ожения за него.

— Това би разрешило цял куп въпроси — изтъкна Ана Луиз.

— Колко романтично. Да се ожения се за този мъж, за да се сложи край на клюките и дребнавостите — намръщи се Дейзи. — А ти на чия страна си?

— На твоя, разбира се. А да се окажеш на ръба да бъдеш уволнена заради клюки и дребнавости, едва ли е нещо незначително, Дейзи. Директорът не те поддържа. А заплахите на Кинг са до едно време. Не ми се ще да си мисля какво ще стане, ако Ричард дочуе нещо — тя потръпна.

— Какво трябва да дочуя? — попита съпругът журналист с внезапната си поява в кухнята.

— Нищо — отвърна Ана Луиз. — Каквото и да чуеш в тази кухня и в тази къща, каквото и да ми излезе от устата, когато и да е, то е поверително. Не става за публикуване. По никакъв начин.

— Разбрах накъде духа вятъра — отвърна той и се наведе да я целуне.

Ана Луиз кимна.

— Просто исках да съм сигурна.

— Та значи, какво е направил Кинг? — попита той.

— Ти си подслушвал — обвини го Ана Луиз.

— Идвах в собствената си кухня, за да си взема чаша чай с лед.

Това да не ти е изповедалня? — запротестира той.

— В нашата църква няма изповедални. Затова, понякога кухнята ми изпълнява тази функция. Сега разбра ли?

— Беше ми казано повече от ясно — отвърна той, докато си сипваше чай. — Та какво е направил Кинг?

Ана Луиз погледна намръщено съпруга си и се обърна към Дейзи.

— Понякога хич не е лесно да живееш с журналист. Проявяват досадна настоятелност.

— Чакам да разбера за Кинг — не се отказваше Ричард.

— О, за бога — каза Дейзи. — Просто му кажи. Няма да го публикува. Имам му доверие.

Той се ухили.

— Добре — придърпа стол и седна. — Какво значи става?

Най-сетне Дейзи издаде всичко.

— Татко е използвал положението и влиянието си, за да накара училищното настоятелство да престане да се занимава с мен — обясни тя. Ричард щеше да разбере за какво става въпрос рано или късно. Най-добре да чуе истината от нея.

— Нищо ново не ми казваш — отвърна Ричард. — Не съм и очаквал да направи нещо друго.

— И няма да сумтиш презрително, че настоятелството се е поддало на влиянието на един богаташ? — попита Ана Луиз видимо изненадана от отговора му.

— Според мен, то се поддало на здравия разум — отвърна Ричард. — Цялата тази работа си е просто буря в чаша вода. Учителите също са човешки същества. И те имат право на личен живот.

— На мен това ми прилича на една чудесна уводна статия — кимна одобрително Ана Луиз.

— Или по-скоро неделна проповед — поправи я той.

— Може — съгласи се тя замислена.

Дейзи усети как в гърлото ѝ се събират сълзи. Беше дошла за морална подкрепа, а не да си търси обществен защитник.

— Не е нужно да правите това.

— Прекалиха с цялата тази работа. Крайно време е нещата да си дойдат на мястото — обясни бавно Ана Луиз и я погледна строго. — Това не означава, че ако бях на твое място не бих обмислила предложението на Уокър.

— Уокър ти е предложил? — попита Ричард с вдигнати вежди. — И ти си му отказала?

— И то категорично — отвърна Дейзи.

Ричард поклати глава.

— И до сто да доживея, никога няма да разбера жените — той стана, целуна звучно жена си и добави. — Освен теб, разбира се.

— Разбира се — усмихна се тя.

След като Ричард излезе, Дейзи погледна тъжно Ана Луиз.

— Искам същото, което е при вас двамата.

— Не беше така, когато се запознахме — призна Ана Луиз. — Трябваше ни време. Имахме много разпавии, но всичко си дойде на мястото.

— А и се обичате.

— Също като вас с Уокър — изгъкна жената свещеник. — В това поне няма никакво съмнение.

— Ще ми се и аз да бях сигурна като теб.

— Понякога да повярваш в любовта, е все едно да вярваш в Бог. Просто трябва да приемеш нещата на доверие.

Дейзи много мисли над тези думи през следващите дни. Имаше ли достатъчно доверие в чувствата на Уокър, дори в своите, за да направи тази значима крачка, наречена брак? Ами ако и той си променеше мнението, щом разбере, че не може да има деца? Този въпрос трябваше да бъде разяснен преди нещата да отидат по-далече. Искаше ѝ се да вярва, че за него няма да има значение, но трябваше да бъде сигурна.

— Как върви ухажването на Дейзи? — попита Тъкър, когато двамата с Уокър влязоха в кабинета на шерифа в петък вечерта.

— Прекарвам всяка нощ тук с теб или долу на пристанището или пък на реката — измърмори Уокър. — Как според теб може да върви?

Някой почука силно и рязко на вратата. Беше Анди Торенсен. Петъчните му посещения се бяха превърнали в нещо обичайно през последните седмици. Уокър го посрещна с облекчение, въпреки че Анди не изглеждаше по-щастлив от Уокър.

— Оставих жена ми при Дейзи. Обсъждат прозорците на магазина — обясни Анди и потръпна. — Вие двамата не можете ли да ме спасите?

— Можем да си поговорим за ухажване — предложи Тъкър.

Анди простена.

— Никой ли вече не говори за престъпления?

Уокър се разсмя.

— Единствено аз с удоволствие бих поговорил с теб за престъпността.

Анди жадно се извърна към него.

— Как върви случаят с наркотиците?

През целия следващ час те обменяха информация, предположения и идеи. Уокър бе много разочарован, че не успяват да открият лодката, от която стреляха по него. Лошото бе, че той не бе успял да забележи регистрационните номера и дори дали изобщо е имало такива. Тя по нищо не се отличавахе от останалите лодки по реката. Съществуваха стотици, ако не и повече частни заливчета и заслони, където имаше множество летовници, дошли да прекарат уикенда в риболов.

— Опитайте ли с елиминиране? — попита Анди. — Направете списък на всички регистрирани съдове и проверете собствениците.

— Че това ще ни отнеме цяла вечност — противопостави се Тъкър.

— Да, ама сега въртите на празни обороти. Поне ще вършите нещо.

— А и това е работа за през деня — съгласи се замислен Уокър. — Поне вечерите ми ще са свободни, докато се зададе някоя нова сделка.

— Да, но уикендът няма да ти е свободен — изтъкна Тъкър. — Повечето от тези лодки се упътват нанякъде в събота и неделя.

— Нямам никаква друга работа за уикенда — каза Уокър и погледна Анди. — А ти?

— Ако това е спасението от закачване на пердета, включете ме. А и да знаете само как ми се лови риба!

— Дори можем да вземем и Томи — предложи Уокър. — Присъствието му ще бъде страхотно прикритие. Все едно сме група мъже, отплавали за малко забавление.

Тъкър поклати глава.

— Да не се заплеснете прекалено много и да забравите да си водите бележки!

Когато се върнаха в къщата, за да кажат плановете си на Дейзи, Гейл и Томи, на Уокър му се стори, че забелязва едва доловимо разочарование в очите на Дейзи. Това беше нещо! Може пък отсъствието му да накара сърцето ѝ да трепне. Може и да не му се наложи да обмисля тази работа с ухажването.

В следващия момент забеляза как свойски ръката ѝ обви рамото на Томи, долови свиването на устните ѝ и разбра, че разочарованието ѝ е било за нещо съвсем различно. Беше притеснена, че е забравил обещанието си да държи Томи възможно по-далече от полицейската работа. Очевидно бе, че тази разходка по реката не е чак толкова невинна, колкото двамата с Анди твърдяха.

Сякаш усетил настроението ѝ, Томи притеснено вдигна очи към нея.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не, двамата с вуйчо ти трябва да си поговорим — отвърна тя.

— Нали ще ме пуснеш да отида за риба?

— Ще видим — каза тя.

— Ама това ще е първият път от цяла вечност насам — протестираше Томи. — Трябва да ме пуснеш!

— Ние май трябва да си тръгваме — каза Гейл и повлече Анди за лакътя към вратата. — Ще се видим утре, Дейзи. Може и с теб да се видим, Томи. Малко мъжка помощ няма да ни е излишна.

— Как ли пък няма да закачвам пердета — отвърна той. — Ти да не си мръднала?

Дейзи се намръщи.

— Не бъди груб!

По този въпрос Уокър бе съгласен с малкия, но не посмя да каже и дума на глас. Дейзи и без това му бе набрала.

— Томи, отивай и си лягай — каза той. — Двамата с Дейзи ще се разберем.

— Идвам с теб за риба — заяви Томи.

— Ще видим — каза Уокър. — Сега върви да си лягаш.

Томи тръгна да излиза с надута походка, но Уокър го спря.

— Кажи лека нощ на Дейзи.

— Все тая — измърмори момчето и пак се обърна.

— Томи!

Той се въртна, но каза любезно лека нощ, въпреки че очите му мятаха мълнии. Уокър въздъхна, когато момчето излезе.

— Извинявай — каза той на Дейзи. — Трябваше да го обсъдя първо с теб.

— Да, трябваше — каза тя с блеснали очи. — Дори за миг не си въобразявай, че съм се вързала на приказките ти, че уж ще ловиш риба за вечеря. Ако беше истина, не бих възразила, но вие двамата с Анди сте намислили нещо. Това някаква полицейска задача ли е?

Уокър разбра, че няма смисъл да отрича. Ако объркаше нещо, тя веднага щеше да поиска обяснение от брат си, а Тъкър веднага би й казал истината. Това само щеше да покачи температурата на топлата вода, в която Уокър сам бе успял да се накисне.

— Да, но честна дума няма никаква опасност. Наистина ще ловим риба.

— И ще дебнете кой още лови, нали?

Той бе учуден от проникателността й. Все пак тя бе умна, а брат й бе шерифът.

— Да.

— Тогава ще дойда и аз.

— Няма начин.

— Щом е безопасно за Томи, значи е безопасно и за мен. А е много по-малко вероятно хората да заподозрат нещо ако и аз съм с вас. Освен това, четири чифта очи виждат по-добре от три.

Той можеше да й изтъкне няколко аргумента, включително да й напомни, че е обещала да помогне на Гейл, но усети, че няма смисъл да си хаби думите.

— Май няма да успея да те разубедя.

— Не — отвърна весело тя. — От цяла вечност не съм ходила за риба. А бях толкова добра.

Уокър не се усъмни в думите ѝ. Сигурно използваше същия инат и чар, за да докара рибата около лодката.

— Ела тук — нареди той накрая.

— Защо?

— Хайде, Дейзи. Имай ми малко доверие.

— Напоследък твърде много хора ми повтарят тези думи.

Той присви очи.

— Предполагам, че говориш за Ана Луиз.

— Че за кой друг? — каза тя и го погледна напрегнато. — Да не би да си мислеше, че става въпрос за някой друг мъж?

— Мина ми през ума и тази мисъл.

— Да не би това да те притеснява?

— Докато нещата между нас не са изяснени, много бих се притеснил от един интимен разговор с някой друг.

— Звучи интересно — каза доволно тя.

Той ѝ се усмихна лениво.

— Достатъчно интересно ли ти е, за да дойдеш?

— Може би — отвърна тя и направи крачка напред, а след това още една, докато той посегна и я дръпна в скута си.

Уокър потисна желанието да обхване гърдата ѝ с длан и да покрие устните ѝ със своите. Беше достатъчно, че е до него, в прегръдките му и не протестираше за нищо, а само го гледаше с тези виолетови очи, меки и искрящи, изпълнени с очакване.

— Какво да правя с теб? — прошепна той, по-скоро на себе си.

— Какво би искал да направиш?

— В този момент едва удържам желанието си да те любя.

Тя вдигна ръка и я положи на бузата му. Въздъхна.

— Недей да го удържаш прекалено дълго — прошепна тя. — Моля те.

Учуденият Уокър остана загледан в нея цяла секунда, а когато осъзна думите ѝ, ръката ѝ вече се плъзгаше по копчетата на ризата и той разбра намеренията ѝ.

— Решила си да ме докараш до лудост, нали, Дейзи Спенсър?

— Старая се — отвърна тя толкова искрено, че той не се сдържа и се усмихна. — Липсваше ми — добави тихо тя.

— Бях до теб.

— Не беше — възрази нетърпеливо тя и разтвори ризата, за да може да целува на спокойствие гърдите му. — Или беше на работа, или в хотела си и пазеше поведение.

— А пък аз си мислех, че ти искаш така. Не се ли разбрахме да се държим така. Никаква връзка, особено пък като всички говореха.

— Вече реших друго.

— Защо?

— В ръцете ти е жена, изпълнена с желание, а ти питаш защо? — не можеше да повярва тя.

— Всъщност, искам да знам. Не че не съм очарован, напротив. Но тук има нещо, което не разбирам.

— Прекалено много мислиш — заяви тя и положи устни върху неговите.

— Може и да си права — прошепна Уокър и всички мисли отлетяха надалеч.

— Искаш ли деца? Искам да кажа още деца? — попита ненадейно Дейзи, докато седяха на масата в кухнята на следващата сутрин.

Тя вече бе опекла сладки и бе приготвила кошница с храна за риболова. Май не беше спала много добре. На Уокър му се стори, че именно въпроса с децата я бе тормозил и затова не бе спала.

За щастие Томи бе излязъл преди няколко минути, защото Уокър не знаеше какво да отговори. Това съвсем не бе въпрос, който искаше да обсъжда в присъствието на племенника си.

— Защо ме питаш? — попита внимателно той. — Заради снощи ли? Нали взехме предпазни мерки — наистина стана в последния момент, но той не забрави.

— Нямаше нужда — заяви Дейзи.

— Разбира се, че има. Никога няма да проявя безотговорност по отношение на теб.

Ненадейно очите ѝ се напълниха със сълзи, а той нямаше понятие защо.

— Какво? — каза той. — Какво казах?

— Нямаше да бъде проява на безотговорност — прошепна тя толкова тихо, че той едва успя да долови думите ѝ.

— По дяволите, Дейзи, това си е моя отговорност...

— Аз не мога да имам деца — обясни тя и сълзите рукоуха по бузите ѝ.

Ако беше забила юмрук в стоуха му, Уокър нямаше да бъде по-изумен.

Нито пък по-нешастен. Заради нея. Единствено заради нея. Дейзи заслужаваше да има къща пълна с деца. Тя щеше да бъде невероятна майка. Беше го доказала с грижите си за Томи.

О, боже, това е. Затова се бореше така отчаяно за племенника му, затова го бе гледала с толкова недоверие. За нея Томи не бе просто едно безпризорно дете. Той бе шансът ѝ да стане майка.

Общуването с Дейзи бе все едно да вървиш през минно поле, но в този момент той имаше чувството, че стъпва точно върху мините, а животът му, а също и нейният зависеха от думите му.

Искаше му се да я попита как е разбрала, дали е сигурна, но сега не беше моментът. Той пое ръката ѝ. С другата длан избърса сълзите.

— Съжالياвам. Разбирам колко силно те е съкрушило това.

— Нали знаеш, че преди години бях сгодена?

— Да, беше ми споменала. Има ли то нещо общо с факта, че не си се омъжила?

Тя кимна.

— Той не прие новината много добре. Когато разбра, че не можем да имаме деца, веднага развали годеха. Никой не знае, освен Ана Луиз. Татко, Тъкър и Боби бяха побеснели, че той ме изостави, но едва ли щяха да се чувстват по същия начин ако знаеха истината.

— Разбира се, че щеше да е същото. Онзи тип е бил пълен глупак.

Тя се усмихна тъжно, с усмивка, която разкъса сърцето му.

— Да, беше глупак, но до някъде го разбирам. Исках да имам деца, мои собствени деца. Само че след известно време разбрах, че искам просто деца, без значение дали съм ги родила аз или не. На този свят има толкова много деца, които са без дом, които не са имали никакъв шанс в живота.

— Също като Томи — каза той.

— Също като Томи — кимна тя.

— Аз няма да го отведа далече от теб — увери я Уокър. — Искам двамата да си го поделим. Искам да го отгледаме заедно. Искам да се оженим. Аз вече имам достатъчно деца.

В момента, в който каза тези думи и видя отчаянието в очите ѝ, разбра, че не би могъл да каже нищо по-лошо. Как можеше да бъде толкова безчувствен? Беше ѝ изтъкнал, че има нещо, за което тя копнее, нещо, което никога няма да има, и не ставаше дума единствено за кръвната връзка с Томи, а за биологичните му синове, на които, според нея, той дори не обръщаше достатъчно внимание. С прибързаните си думи бе поставил собствените си желания и нужди на първо място, а това не бе проява на жестокост, а на грубото му мъжко недомислие.

Изведнъж осъзна, че е приемал своите момчета като някаква даденост. Съвсем ясно си даде сметка, че му липсват. Беше отричал този факт, защото болката от загубата им бе прекалено силна, защото бе обсебен от чувство за вина заради проваления брак.

В този момент реши, че не само ще се бори, за да си ги върне, но ще се бори, за да бъдат те част от живота и на Дейзи.

Той обхвана лицето ѝ в длани и се вгледа в очите ѝ.

— Ти ще имаш семейството, което заслужаваш — обеща ѝ той. — По един или друг начин ще имаш много деца.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Не можеш да отидеш и да ги уловиш като риби — напомни му тя.

— Но ти хвана Томи, нали?

Очите ѝ светнаха.

— Може и така да се каже.

— А ето че успя и мен да ме хванеш на въдицата.

— Така ли?

Той я целуна нежно.

— Нима все още се съмняваш?

— Това бе много убедително — призна тя.

— Напомни ми довечера като се върнем да се постарая още повече.

— Звучи ми интересно — каза тя. — Нямам търпение.

Уокър забеляза, че в очите ѝ има сянка. Едва сега разбра, че тя е била там още от самото начало. Просто не бе разпознал тъгата, защото

тя винаги се стараеше да бъде весела оптимистка.

Сега, след като вече знаеше истината, се зачуди какво би могъл да каже и да направи, за да прогони тези сенки. Нима това бе болка, така дълбоко вдълбала се в сърцето ѝ, че никога няма да изчезне напълно?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Опитът с риболова се оказа също толкова резултатен, колкото и останалите опити на Уокър да се добере до заподозрените. Успя да направи безкраен списък с регистрации на лодки, и всички те бяха на хора с безупречен живот.

— Май подходдаме погрешно — каза той на Тъкър седмица по-късно. — Изглежда трябва да държим под око училището и да видим дали там не се мотае някой, който не му е работа.

— Струва си да пробваме — съгласи се Тъкър. — Вземи една от цивилните коли и паркирай някъде около игрището. Ако някой пуска наркотици на децата, със сигурност ще е около училището. Трябва да е място, където непрекъснато идват и си отиват възрастни. Едва ли ще бъде по време на часовете по физическо или през междучасията, когато учителите са единствените възрастни.

Уокър кимна.

— Още следобед отивам. Ще взема моята кола, да не би да познават вашите, нищо че са без обозначения.

— Добре. Анди откри ли нещо за онзи с върховния скутер?

— Нищо. Крейг Ремингтън май си е изкарал напълно законно парите във високите технологии. Продад си е дяловете и се е пенсиониран рано-рано, за да започне да колекционира ей такива скъпи играчки.

— Пет пари не давам доколко законно изглежда всичко. За мен е подозрителен. Не може млад мъж на неговата възраст да виси непрекъснато тук. Не ме разбирай погрешно. Обичам Тринити Харбър, но не е популярно място сред младежта.

— Ще стане, ако Боби си постигне своето. Само изчакай да се заеме с планове за развитие, за които говореше.

Тъкър потръпна.

— И ние си въобразяваме, че имаме проблеми. Само чакай да нахлуят тълпите.

— Поне няма да скучаеш.

— Аз и сега не скучая — той погледна напрегнато Уокър. — А ти?

Уокър се чудеше дали някога би скучал с жена като Дейзи до себе си. Нямаше нищо против да прекара няколко седмици необезпокояван, за да разбере. Може би ако успее да разреши този случай до края на ваканцията, тримата биха могли да заминат за малко, или нещо такова. Може би първата му задача би трябвало да бъде меденият месец, на който да отидат само двамата.

Фактът, че обмисля такава възможност го стресна. Нито веднъж, докато бе женен за Лори не бе изпитал желание да отидат във ваканция. Дори съкрати медения месец, защото бе затрупан с работа. Дали ставаше така, защото бе работохолик, или защото приятните моменти в брака му бяха приключили с края на брачната церемония? Имаше странното чувство, че е последното. Ожениха се, защото Лори настояваше, а той се съгласи, тъй като това бе естественото развитие на връзката им. Имаше и доста предупредителни знаци, както по отношение на неизпълнените очаквания, така и в собственото му равнодушие да задълбочи връзката между тях.

Все още мислеше по този въпрос, когато няколко дена по-късно за четвърти път спря под огромния дъб точно срещу началното училище. Днес взе колата на Дейзи, просто за да смени, но до този момент всичко си беше наред. Нито един подозрителен човек не се мяркаше. А и както изглежда никой не обръщаше внимание на присъствието му.

На алеята се бяха подредили няколко училищни автобуса. Шофьорите пушеха скупчени край единия и си приказваха. Кварталът бе притихнал.

И ето че най-неочаквано, един тийнейджър бавно се приближи откъм гимназията. Вървеше небрежно, може би малко наперено. Облечен бе като всички на неговата възраст — с широки дънки, които висяха чак до коленете и създаваха впечатление, че ще се свлекат всеки миг, огромно яке и скъпи маратонки. На възраст приличаше на момче от гимназията, едва ли бе в седми клас в началното училище.

Можеше и да се окаже, че идва да прибере по-малкия си брат или сестра, но Уокър се усъмни. Имаше нещо издайническо в стрелкация се поглед и в начина, по който заобиколи автобусите и майките.

Той долови звънеца за края на часовете и притихналият следобед бе огласен от втурналите се навън деца. Някои се насочиха към рейсовете, други се оглеждаха за майките си, а трети, главно по-големите, от шести и седми клас, се събираха на групички. И ето че две от по-големите момчета се отделиха от останалите и тръгнаха към тийнейджъра, когото Уокър държеше под око. Срещата започна с много шум, перчене, надуване и здрависване, което си бе напълно невинно. Но неочаквано, тъкмо когато той се канеше да загърби срещата като поредната фалшива тревога, забеляза как едно от по-малките момчета пъхва тайно в джоба на непознатия нещо за очевидна размяна.

Той се вгледа внимателно и с ужас откри, че момчето, което пъхна дребния предмет, очевидно наркотик, в джоба на гимназиста, е Гари Финч, тринайсетгодишният приятел на Томи.

— По дяволите — прошепна той и отвори вратата на колата, но в същия момент една патрулна кола зави иззад ъгъла и рязко спря до него.

Дежурният изскочи до Уокър, преди той да успее да реагира.

— Излизай — нареди той. — Да ти виждам ръцете.

Уокър го загледа, без да може да повярва, след това извърна поглед към ъгъла, но трите момчета бяха изчезнали, уплашени от пристигането на полиция. Той блъсна с длани волана.

— Кретен такъв! — ревна той.

Полицаят го изгледа стреснато и отстъпи.

— Уокър, нали?

— Самият той — отвърна кисело той. — А ти току-що ми разби на пух и прах прикритието, дето щеше да има полза от него. Къде, по дяволите, ти беше умът?

— От централата звъннаха, че някаква майка забелязала тип, който се мотае наоколо всеки ден от началото на седмицата. Не го познавала и й се видял подозрителен. Уплашила се да не е някой перверзник — момчето се притесни, докато обясняваше. — Извинявай. Трябваше да проверя.

— Да, разбира се, няма как — съгласи се с дълбока въздишка Уокър.

Русото момче се огледа.

— Тук наистина ли става нещо нередно?

— Така ми се стори. Поне разпознах едно от замесените деца. До този момент това ни е най-ценната следа.

— Аз сам ще обясня на Тъкър.

— Няма нужда. Ти само си вършеше работата.

— Ако знаех, че си тук...

— И да знаеше, пак беше длъжен да провериш — каза му Уокър.
— Просто забрави. И такива неща се случват.

Същата вечер спря в стаята на Томи, докато момчето си пишеше домашното.

— Трябва да поговорим — каза му той и седна на леглото.

— Объркал ли съм пак нещо? — момчето вдигна тревожен поглед.

— Не, няма нищо, наистина, но трябва да те попитам нещо и искам да ми кажеш истината, въпреки че някой може да пострада. Много е важно.

Очите на Томи се разшириха, но той кимна.

— Когато ми разказа, че си дочул момчетата да си говорят за трева, Гари беше ли един от тях?

Томи се сви, а лицето му изведнъж стана нещастно.

— Не искам да има неприятности. Те просто си говореха. Не вършеха нищо нередно.

Уокър въздъхна. Това бе достатъчно потвърждение.

— Докато не ти разреша, ще стоиш далече от Гари, ясно ли е? Няма да ходиш у тях, нито пък ще се качваш на лодката на баща му, разбра ли ме? И нито дума за този разговор!

— Ама той ми е най-добрият приятел. Ще ме пита защо става така — възропта Томи.

— Кажи му, че си наказан, което ще стане ако не направиш точно това, което ти казах.

— Гадна работа — заяви Томи.

— Много си прав, наистина е гадна — отвърна Уокър, въпреки че се съмняваше дали говорят за едно и също нещо.

На следващия ден Уокър разказа за подозренията си на Тъкър.

— Не е достатъчно, за да извадим разрешително за обиск — прецени веднага Тъкър.

— Наистина не е — съгласи се Уокър. — Въпреки това можем да доведем момчето за разпит.

Тъкър поклати глава.

— Без да си го хванал, когато пласира и без да си видял наркотика няма да стане. Много добре знаеш, че ще излезе, че вчера е подавал цигари. А не ми се мисли какви ще ги натвори някой адвокат, ако се разчуе, че сме прибрали един тринайсетгодишен келеш на базата на такива несигурни доказателства.

Уокър знаеше, че е прав, но бе крайно разочарован. Докато вършеха нещата бавно и по книга, Гари можеше да успее да пристрасти още някое дете. А откъде може да се снабдява, освен от баща си? Имаше вероятност и майката да е в играта.

— След като ме разкриха, трябва да сложиш някой друг пред училището — предложи накрая той. — Ще се върна на реката и ще държа под око лодката на Финч на пристанището. Междувременно ще проверя дали не е скътал нещо и у дома си. Сигурно е доста навътре в нещата и скоро пак ще се опита да внесе нещо в района.

— Разказа ли на Дейзи за подозренията си? — попита Тъкър.

— Не, само й казах, че не искам да виждам Томи с Гари известно време.

— Което значи, че тя вече сама се е сетила — ухили се Тъкър.

— Може и да си прав — съгласи се Уокър.

— За всеки случай ще се отбия при нея, за да й разкажа, докато ти си дежурен тази вечер.

— Не забравяй да кажеш някоя и друга добра дума за мен — помоли го Уокър. — Според мен може и да се замисля вече за женитба.

— Ти молиш брата на жената да ти свърши работата с ухажването? — попита Тъкър и поклати глава. — Жалка работа.

— И сам можеш да го свърши ако не ме товареше с работа до пълно изтощение. И това ще трябва да й обясниш.

— И да й разкажа всичко, което знам по случая? Няма да стане — отказа разпалено Тъкър. — Но на всяка цена ще изтъкна достойнствата ти и ще кажа, че си честен и трудолюбив полицаи. Всъщност, защо да не кажа и благороден, а тя по всяка вероятност ще се заеме с петиция, за да ти връчат медал.

— Не искам медал. Искам само да се ожени за мен.

— Тогава се захващай за работа и разнищвай този случай, за да ти остане време да й предложиш както трябва.

— Ти притежаваш уникалната способност да насърчаваш подчинените си.

— Ти си първият, който изпитва тази уникална способност на гърба си. Сега изчезвай и върви да пипнеш копелето гадно.

Уокър се надяваше нещата да са толкова прости, колкото звучаха от устата на Тъкър. След като онзи неизвестен негодник бе успял да го заблуди седмици наред, нещата едва ли щяха да се окажат лесни.

Дейзи може и да преподаваше история, не математика, но все още знаеше колко прави две плюс две. На базата на това, което Уокър беше казал, но без да се заблуждава за нещата, които бе премълчал, тя стигна до извода, че той подозира Гари и Пол Финч в участие в пласирането на дрога. Пол може би, съгласи се тя, но момчето? Невъзможно!

Имаше един човек, който веднага би защитил Гари, и това бе Марибет Финч.

Томи бе на сигурно място на пристанището при Боби, а лодката на Финч не се виждаше на доковете, когато тя реши да се отбие при жената. Знаеше, че трябва да е изключително внимателна, ако не искаше да си навлече гнева на Уокър. Той едва ли щеше да остане очарован, че се вре в разследването му.

Семейство Финч живееха в едно заливче на няколко километра от града. Около къщата се издигаха високи дървета, навсякъде бяха избуяли плевели, а къщата се нуждаеше от ремонт, въпреки че на алеята бе спряна великолепна спортна кола. Дейзи натисна звънеца и зачака. Трябваше да позвъни още няколко пъти, преди да долови нечий стъпки вътре, последва кратко колебание и едва тогава вратата се откряна. Тя залепи весела усмивка на лицето си.

— Марибет, надявам се, че не ви безпокоя. Моля да ме извините, че идвам неканена, но ми остана малко време, преди да отида да взема Томи и си помислих, че би било чудесно да се поопознаем по-добре.

— Аз... аз не знам — каза Марибет, а погледът ѝ се стрелкаше нервно. — Пол го няма.

— Още по-добре. Тъкмо с вас ми се искаше да си побъбрим.

Жената изглеждаше уплашена, сякаш никой не се бе интересувал от нея години наред.

— Но защо?

— Защото сте майка на Гари, разбира се. А сте отскоро в града — преглътна всички правила на прилично поведение, избута жената от пътя си и влезе в антрето. Още с първата крачка ахна. Сякаш кашоните, пристигнали с идването им в града, все още не бяха отворени... или пък хората отново се готвеха да заминават.

— Виждам, че още не сте се настанили — отбеляза с весел глас тя. — Искате ли да ви помогна?

— О, не — извика Марибет. — Всъщност... — гласът ѝ замря.

— Нали не се готвите отново да се местите?

Внезапно очите на жената се напълниха със сълзи. Тя кимна.

— Всъщност, утре.

— Нямах представа. Но защо? Нали тъкмо се бяхте настанили, а и Пол е в пенсия. Не ви ли хареса тук?

Марибет избяга от антрето и влезе в стая, която се оказа холът. Също както в антрето, и тук бяха натрупани кашони. Марибет стоеше до плъзгащите се врати и се оглеждаше към малкото заливче, а раменете ѝ потръпваха. Дейзи пристъпи до нея, искаше ѝ се да я успокои, но не ѝ се искаше да я притеснява още повече.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тихо тя.

Марибет поклати глава.

— Всичко е такава каша.

— Искате ли да поговорим?

— Не мога.

Дейзи усети, че ако си разкрие картите, Марибет ще го стори в този момент, затова стреля на сляпо.

— Пол пласира незаконно марихуана, нали? И Гари ли е замесен?

Марибет извърна ужасените си очи към нея.

— Не, няма такова нещо. Гари никога не се е докосвал до тази гадост. Той вече видя как тя ни съсипа живота. Баща му...

— Разкажи ми... — насърчи я Дейзи.

— Не мога — повтори жената. — Не бива да говоря, най-малко пък с теб. Та нали брат ти е шерифът. Ако Пол разбере, ще ме убие.

Дейзи се вкамени. Усети, че жената не говори празни приказки.

— Може би ти трябва да поговориш с Тъкър — каза тя. — Той ще защити теб и Гари.

С истинско отчаяние Марибет поклати глава.

— Прекалено късно е за това.

Дейзи не знаеше какво друго да направи и я прегърна.

— Ако някога имаш нужда от нещо, веднага ми звъни.

Марибет кимна, но очите ѝ отново се стрелнаха навън. Дейзи си тръгна с натезало сърце. Когато стигна на пристанището, веднага помоли Боби да се обади по телефона.

— Трябва да говоря веднага с Уокър или с Тъкър.

За нейно разочарование и двамата бяха излезли.

— Намерете ги, по дяволите. Трябва да им предам важна информация — каза тя на телефонистката.

— А ти къде си?

— На пристанището, но тръгвам към къщи.

— Щом някой от тях се появи, веднага ще им предам — обеща жената.

Дейзи се молеше тогава да не е прекалено късно.

Уокър предполагаше, че нощта ще премине също като предишните и затова бе искрено учуден, когато малко след полунощ забеляза някаква лодка да се плъзга тихо от дока зад къщата на Финч.

— Бре да му се невиди — измърмори Уокър и я последва нагоре по течението към самотен залив.

Да преследва някого с лодка се оказа значително по-трудно отколкото в движението на Вашингтон. Първо, беше тъмно като в рог, дори сребристата светлина на луната се бе скрила. Второ, всичко бе така притихнало, че единственият звук, който се носеше над водата бе песента на щурците и пропискването на птиците. Лодката на Финч бе единственият звук, а да улучи звученето на чуждия мотор беше почти невъзможно. Ако моторът на Финч замлъкнеше неочаквано, то тогава веднага щяха да разкрият Уокър.

Напрегнал слуха си до край, Уокър долови бръмченето на още един мотор. Той изключи своята лодка частица от секундата преди другите две да замлъкнат. Чуха се гласове и адреналинът на детектива отскочи.

Обади се по радиостанцията и извика подкрепления и по земя, и по въздух.

— Можете да отрежете цялото разклонение ако ми се изплъзнат — каза той на телефонистката. — Каквото и да правите, не изпращайте никого на мястото и да не сте посмели да пуснете сирените.

— Трябват ни петнайсет минути, максимум дваисет — каза телефонистката. — Ще сме там.

Той се вслуша внимателно и се помоли размяната на пратката да се позабави малко. Зачака и с веслата се опита да се приближи. Непрекъснато поглеждаше часовника си и включваше светлината на циферблата за секунда. Минаха пет минути, след това десет, най-сетне петнайсет.

— Това е — чу той нечий глас.

— Повече не ме бройте — долови той познатият глас на Пол Финч. — Ченгетата за малко да спипат детето оня ден. Душат около училището. Знаех си аз, че новото ченге ще донесе само неприятности. Опитах се да държа Гари настрани от племенника му, но не успях. Нещата излязоха от релсите.

— Ти си вътре, докато не ти кажем, че можеш да се оттеглиш.

Уокър леко се приближи и насочи пушката към мъжа, който говореше.

— А какво ще кажете да престанем веднага.

Улови движението с крайчеца на окото си и забеляза как Финч се опитва да се измъкне през борда на лодката си.

— Стой на място, Пол. Не искам да те застрелям. Момчето има нужда от баща, дори и да е пълен боклук.

— Ти не разбираш — каза Пол, без да крие отчаянието в гласа си.

— Тогава ще трябва да ми обясниш.

— Едва ли сега е най-подходящото време — отвърна насмешливо той.

— Как се забърка в това?

— Не се отказваш лесно, а?

Уокър смяташе да го накара да говори, докато държи другия на прицел максимално дълго.

— Не — отвърна той на Пол. — От пари ли имаше нужда?

— Не, по дяволите. Никога не е ставало въпрос за пари. Не исках да им позволя да ми съсипят живота и да бъда изгонен от флота.

Уокър отвърна поглед от другия и видя измъченото лице на Пол.

— Те са те изнудвали?

Той кимна рязко.

— Преди две години направих една глупава грешка. На един купон нещата излязоха от контрол. Имаше наркотици. И една жена. Направили са снимки, които щяха да унищожат всичко, което беше от значение за мен. Тогава реших, че по някоя и друга дребна услуга от време на време няма да е от значение.

— Изнудването никога не престава — каза Уокър. — Време да разчистиш нещата и да се отървеш от тази гадост.

Пол поклати глава.

— Мисля, че ще е по-добре да ме застреляш — каза той.

Преди още Уокър да предугади намеренията му, Пол се прехвърли през борда. Това бе моментът, който чакаха другите двама, за да успеят да се измъкнат. Моторът им зарева и лодката потегли. Уокър не се колеба. Стреля и рани мъжа, който управляваше, а след това се прицели и в помощника му. Лодката се завъртя, останала без контрол.

Внезапно проехтя страховит писък, моторът се задави и угасна.

Уокър затвори очи. Знаеше какво означава този писък, знаеше, че желанието на Пол Финч се е сбъднало, че е бил ранен от перката на лодката и сигурно ще умре, преди да е дошла обещаната помощ. Детективът се вгледа в мътните води, но от Финч нямаше и следа.

Той се обади отново, когато се качи на чуждата лодка, за да сложи белезници на заподозрените. След като се увери, че раните им не са смъртоносни, провери какво има в лодката и откри тъкмо това, което очакваше — запечатани непромокаеми пакети марихуана, достатъчни за да съсипят живота на безброй деца. Пред очите му се появи лицето на Гари Финч, луничаво момче, чийто баща се бе забъркал с пласъори на наркотици, за да защити името си, което накрая сам бе унищожил.

Дейзи разказа на Тъкър всичко, което бе научила от Марибет Финч.

— И какво си въобразяваш ти, та си отишла там? — попита Тъкър.

— Че мога да ти помогна, ако не на теб, то поне на Гари. Момчето не е пласъор на наркотици. Ако не друго, той е бил жертва.

— По дяволите, Дейзи, май е трябвало да се захванеш с право, вместо с учителстване. Щеше да се окажеш мощен съюзник в съда.

— Само за невинните, обаче. Това, което ти казах, ще ти бъде ли от помощ?

— Уокър вече държи под око семейство Финч. Ако това, че се канят да си заминават утре е истина, значи скоро ще разберем. Междувременно, има няколко неща, които трябва да ти кажа.

— Какво например?

Дейзи изслуша напълно ненужното обяснение на Тъкър за отсъствията на Уокър в пълно мълчание.

— Та той си върши работата. Защо му е да ми се извинява? — попита тя брат си.

— Защото той ме помоли — той се ухили. — Всъщност, помоли ме да кажа една-две добри думи за него, когато те видя.

— Много бих искала вие двамата с татко да престанете да ми пробутвате Уокър. Вече съм убедена. Обичам го. Не съм много сигурна какви са чувствата му към мен — тя замълча и се замисли за тава, как се бяха любили преди няколко вечери, за разговора им по повод децата и бъдещето. По устните ѝ плъзна усмивка. — Но тая известни надежди.

— Наистина ли? — попита ентусиазирано Тъкър. — Ще звъннат ли сватбените камбани, ще те видим ли цялата в бяло в безкраен шлейф?

— Може би — тя погледна притеснено брат си. — Ами според тебе татко как ще приема факта, че ще се женя за янки?

Тъкър се разхили.

— Мисля, че това изобщо не бива да те тревожи.

— Да не би да се е примирил?

— Всъщност, той е страшно доволен, главно от себе си. Дори си мисля, че си приписва пълната заслуга, че вие двамата сте заедно.

— Какво?

— Само един малък съвет. Нека да си живее с илюзиите. Така всичко ще е мирно и спокойно — той стана. — Трябва да вървя. Вече

закъснявам.

— Да не би да имаш среща.

— Работа — каза той.

— Тъкър...

— Не започвай и с мен — когато стигна до вратата, той се обърна назад. — Между другото, ако смяташ да използваш факта, че Уокър е янки като част от бунта си срещу татко, май имаш проблем. Той е точно толкова южняк, колкото сме и ние.

Дейзи го зяпна.

— Не може да бъде. А татко знае ли?

— О, да, но истината е, че така или иначе щеше да се примири. На Уокър е трудно да му устои човек.

Да, помисли си Дейзи, когато отново беше сама. На Уокър наистина е трудно да му се устои. Тъкър беше прав. Беше крайно време да разкрие картите, да поеме риска и да остави най-сетне Уокър да я убеди да се оженят. Е, разбира се нямаше нужда да бърза. Можеше поне още няколко седмици да си постои спокойно и да се наслаждава на опитите на Уокър в ухахването. Беше станал доста добър. Понякога му идваше истинско вдъхновение. Изглежда се стараеше да направи всичко, за което тъпата му бивша жена го беше убеждавала, че не го бива.

А и както Тъкър обясни преди малко, сега не беше моментът да го разсейва. Той вършеше всичко по силите си, за да разкъса обръча на трафикантите и да се реваншира заради това, че бе изпуснал двамата заподозрени. На Дейзи сърцето ѝ се свиваше всяка вечер, когато излизаше, чак до завръщането му сутринта.

След като вече бе взела решение, веднага след като Тъкър си тръгна, тя си легна, но не можа да заспи. На зазоряване все още не знаеше защо Уокър го няма, нервите ѝ бяха опънати, а сърцето ѝ бясно препускаше. Постара се да запази спокойствие, но всичко у нея кипеше. Не успя да намери и Тъкър.

Когато звънна на Боби на пристанището, той ѝ каза, че лодката още не се е прибрала.

— А ти какво смяташ да направиш по въпроса? — попита го тя.

— Аз ли? Че това са си полицейски работи.

— Добре, тогава какво правят от отдела на шерифа по този въпрос? Както и да е. Аз тръгвам.

Тя остави Томи на училище, обади се на директора на гимназията и го уведоми да си намери заместник, а след това се насочи към пристанището. Натисна педала на газта до край и дори не трепна, когато първо една, а след това и втора патрулна кола я подгониха с пуснати светлини и сирени. Колкото повече, толкова по-весело. Може пък някой от тези смотаняци, които се юркаха след нея да го изпратят на реката, за да спаси Уокър и брат й.

На паркинга на пристанището тя спря и хукна към доковете. В движение чу как изскърцаха спирачките на двете патрулни коли. Едва когато бе на средата на пътя към лодката на Боби, първият дежурен полицаи я настигна.

Тя се извъртя, за да му даде да се разбере, но се озова очи в очи с Уокър.

— Къде си се запътила, миличка?

Тя сви ризата му в юмрука си и се опита да го разтърси, без да си дава сметка за разликата в ръста.

— Уплаши ме до смърт — каза тя. — Къде беше?

— Преследвах някаква луда из целия град — ухили се той. — Да не би да си се притеснявала за мен.

— Притеснявала. Притеснявала? Изпитах истински ужас — по бузата й се плъзна сълза, а след това се отрони нова и нова, докато накрая рукнаха като порой.

— Извинявай. Снощи пипнахме трафикантите. Бях в Монтрос, за да попълня документите.

— Ами лодката? — попита тя и посочи празното място. Защо не е тук?

— На док е в Кълоуниъл Бийч. Там ни беше най-близо да ги закараме — той изведнъж стана сериозен. — Има и една лоша новина. Пол Финч е мъртъв.

— О, не! Ами Марибет и Гари знаят ли?

— Тъкър е при тях сега. Ако искаш можем и ние да отидем.

— След малко — каза тя и стовари юмрук върху гърдите му. — Уокър Еймс, да не си посмял втори път да ми причиниш подобно нещо.

— Какво нещо?

— Да не ми се обадиш, когато трябва.

— Аз знам само един начин, по който можеш да си сигурна къде съм повечето време.

— Как?

— Ожени се за мен.

Този път, когато ѝ предложи, Дейзи никак не се интересуваше от хубавите думи и романтичната обстановка. Вече бяха изгубили толкова много време, за да може тя да мисли. Това „Ожени се за мен“, изречено на пристанището посред бял ден, бе напълно достатъчно.

Все пак пред тях бе целият живот и тя щеше да го научи на хубавите думи. Сега ѝ бе достатъчно да знае, че той нямаше да ѝ предложи ако не бе готов да ѝ даде цялата си любов.

— Кога? — попита тя.

Той се разсмя.

— Да не би да бързаш? Мислех си, че южнячките предпочитат да напредват с по-бавна крачка.

— Вече не — каза тя и привлече устните му към своите.

Когато целувката приключи, наблюдателите се бяха разотишли.

— Сигурно ги накарахме да се почувстват неловко — каза тя, без да ѝ мигне окото.

— Или пък тръгнаха да си търсят собствените жени — отвърна Уокър. — Винаги става така, когато си близо до любовта.

Тя обрамчи лицето му с длани и го погледна в очите.

— Значи ме обичаш, така ли?

— Повече, отколкото съм си въобразявал, че е възможно. А ти?

— Ти си всичко, за което съм мечтала.

— Не съвсем — каза той сериозно. — Смятам да имаш това семейство, Дейзи. Ние ще го направим.

Според нея, тя вече го имаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.